

เทคนิคการเขียน บทความวิชาการ

น.ท.เกียรติยุทธ เกียนสุวรรณ
ผู้แปลและเรียบเรียง

คำนำ

สารบัญ

ส่วนที่ ๑

การคิดเชิงวิพากษ์: พื้นฐานสำคัญสำหรับการเขียนงานวิชาการ

		หน้า
บทที่ ๑	การคิดและการอ่านอย่างเชิงวิพากษ์	๕
	การอ่านอย่างเชิงวิพากษ์: การหุ่่มเทออย่างค้่มค่าในเวลาอันจำกัด	๕
	การอ่านเพื่อเข้าใจแหล่งข้อมูล	๖
	การอ่านเพื่อประเมินแหล่งข้อมูล	๘
	การอ่านเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูล	๑๑
บทที่ ๒	การคิดและการเขียนเชิงวิพากษ์	๑๓
	การเขียนสรุปเรื่อง	๑๔
	การเขียนบทวิจารณ์	๑๕
	การเขียนบทวิเคราะห์	๑๘
	การเขียนบทสังเคราะห์	๑๙

ส่วนที่ ๒

พื้นฐานการเขียนบทความวิชาการ

บทที่ ๓	กระบวนการเขียนงานวิชาการ	๒๕
	การเตรียมการ	๒๖
	การวางโครงเรื่อง	๓๐
	การเขียนและทบทวนร่าง	๓๒
บทที่ ๔	การเขียนบทความวิชาการ	๓๙
	บทนำ	๔๑
	บทสรุป	๔๓
	การวางโครงเรื่อง	๔๓
	การเขียนและทบทวนบทความ	๔๕

ส่วนที่ ๓**เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ**

		หน้า
บทที่ ๕	การวางแผนและค้นคว้า	๕๔
	การเลือกและกำหนดหัวข้อ	๕๔
	การคัดสรรแหล่งข้อมูล	๕๔
	การจัดทำบัตรบรรณานุกรม	๕๔
	การจัดทำบัตรบันทึกย่อ	๕๖
	การหลีกเลี่ยงการคัดลอกข้อมูล	๕๗
บทที่ ๖	การวางโครงเรื่อง	๕๘
	การวางโครงเรื่อง	๕๘
	รูปแบบอื่น ๆ ในการวางโครงเรื่อง	๖๐
	การสร้างข้อความแนวคิด	๖๑
บทที่ ๗	การเขียนร่าง	๖๒
	การเขียนจากโครงเรื่อง	๖๒
	การจัดการข้อมูล	๖๔
	การเขียนบทนำและบทสรุป	๖๕
บทที่ ๘	การอ้างอิงแหล่งข้อมูล	๖๖
	ลักษณะของข้อมูลที่ต้องแสดงแหล่งที่มา	๖๖
	วิธีการอ้างอิงแหล่งข้อมูล	๖๗
	วิธีสร้างบรรณานุกรม	๖๘
บทที่ ๙	การทบทวนแก้ไขและนำเสนอ	๗๑
	การทบทวนแก้ไข	๗๒
	การนำเสนอ	๗๓

ส่วนที่ ๑

การคิดเชิงวิพากษ์ พื้นฐานสำคัญสำหรับการเขียนงานวิชาการ

-
- บทที่ ๑..... การคิดและการอ่านเชิงวิพากษ์
บทที่ ๒..... การคิดและการเขียนเชิงวิพากษ์

การคิดและการอ่านเชิงวิพากษ์¹

สิ่งที่คุณควรทำความเข้าใจเมื่อก้าวเข้าสู่สถาบันการศึกษาคือ มารากิจของตนเองในขณะนี้ ได้แก่ การอุทิศเวลา และสติปัญญาความสามารถในการเรียนรู้ เพื่อมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาทางวิชาการ โดยมีผลตอบแทนคือการเพิ่มพูนความสามารถและประสบการณ์ในการใช้ความคิดของตนเอง จากบันทึกข้อเท็จจริงในอดีตได้แสดงให้เห็นว่า เหล่าบุคคลผู้มีอัจฉริยภาพในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น นักเขียน นักดนตรี นักวิทยาศาสตร์ นักคณิตศาสตร์ หรือนักธุรกิจ ล้วนแล้วแต่พัฒนาความสามารถจากการฝึกฝนตนเองอย่างหนัก ทั้งทางด้านความคิด การอ่านและการเขียน จนได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่สามารถคิดได้อย่างสร้างสรรค์และละเอียดถี่ถ้วน ทางสถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง มีความมุ่งหวังในการส่งเสริมให้ท่านเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีเมื่อเผชิญกับปัญหา เป็นผู้ที่มีความสามารถทั้งในการอ่านและการเขียนด้วยวิธีการที่ถูกต้อง โดยในท้ายที่สุดท่านจะพบว่าเวลาที่ทุ่มเทให้กับการศึกษา จะช่วยทำให้ตนเองสามารถคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในที่สุด

การอ่านเชิงวิพากษ์: การทุ่มเทอย่างคุ้มค่าในเวลาอันจำกัด

อาจกล่าวได้ว่างานเขียนที่ทรงคุณค่ามีพื้นฐานมาจากการอ่านที่มีประสิทธิภาพ แต่ท่านอาจตั้งข้อสงสัยว่า “แล้วการอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นเป็นอย่างไร” ในที่นี้ขอยกตัวอย่างแนวทางการปฏิบัติ เช่น ในกรณีที่ท่านมีเอกสารข้อมูลอยู่ในมือ แทนที่จะลงมืออ่านอย่างจริงจังโดยทันที ให้ท่านประเมินวัตถุประสงค์ของการอ่านและวิธีการอ่านให้ชัดเจนเสียก่อน สมมติว่าท่านอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการทำค้นคว้าวิจัยซึ่งต้องการข้อมูลที่กว้างขวางและหลากหลาย วิธีการอ่านที่เหมาะสมคือ อ่านอย่างรวดเร็วและจดบันทึกย่อ แต่ถ้าท่านกำลังอ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ ข้อแนะนำคือ ให้ท่านอ่านอย่างรวดเร็วแต่ไม่ต้องจดบันทึกใด ๆ ยกเว้นเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นพิเศษ และถ้าท่านต้องการอ่านบทความหรือหนังสือเพื่อการเขียนเอกสาร ให้สังเกตว่าส่วนใดหรือตอนใดของสื่อการอ่านนั้นเกี่ยวข้องกับงานของตนเองจากนั้นจึงศึกษาในส่วนนั้นอย่างละเอียดและจดบันทึกย่อไว้ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับงานเขียนของท่านต่อไป

¹ แปลและเรียบเรียงจาก ‘Critical Thinking and Reading’ by Rosen, L. J. and Behrens, L., *The Allyn & Bacon Handbook*, Allyn & Bacon, Boston, 1992, pp.2-24.

ตัวอย่างเทคนิคที่แนะนำนี้ อาจช่วยให้ท่านสามารถอ่านเอกสารเพื่อค้นหาข้อมูลที่ตนเองต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพในเวลาอันจำกัด ยกเว้นในกรณีที่ท่านต้องอ่านเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยละเอียด การอ่านเชิงวิพากษ์อาจทำให้ท่านต้องใช้เวลามากกว่าการอ่านโดยทั่วไป นั่นเป็นเพราะในขณะที่อ่าน ท่านต้องหยุดเป็นระยะเพื่อสะท้อนสิ่งที่อ่านออกมาในรูปของข้อมูลใหม่และประสานข้อมูลดังกล่าวนั้นเข้ากับข้อมูลที่ท่านมีอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามในระยะยาว ท่านจะพบว่าตนเองสามารถประหยัดเวลาในการอ่านได้ เนื่องจากไม่ต้องอ่านเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกเหมือนดังที่เคยได้ปฏิบัติมา

การอ่านเพื่อเข้าใจแหล่งข้อมูล

คงไม่มีใครปฏิเสธว่า สมมติ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการอ่านที่มีประสิทธิภาพ แต่ไม่ว่าจะเป็นความยากหรือความยาวของแหล่งข้อมูลนั้นก็ดี ช่วงเวลาหรืออารมณ์ของท่านในขณะที่กำลังอ่าน ล้วนส่งผลกระทบต่อสมมติในการอ่านทั้งสิ้น วิธีการปฏิบัติคือ ถ้าท่านพบว่าเอกสารนั้นมีความยาว ให้แบ่งเอกสารที่จะต้องอ่านออกเป็นส่วนย่อย ๆ รักษาจังหวะของการอ่านให้มีความสม่ำเสมอ หยุดพักเป็นระยะเมื่ออ่านจบแต่ละส่วนย่อย และสุดท้ายคือ ตั้งเป้าหมายให้อยู่บนความพอดี ไม่มากหรือน้อยกว่าความสามารถของตนเอง เพื่อเสริมสร้างให้เกิดความมั่นใจเมื่อประสบความสำเร็จในการปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่ท่านเองตั้งไว้

ก่อนการอ่าน: มองไปข้างหน้า

จากการค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้ของมนุษย์ พบว่าเรามักจะจัดกลุ่มสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้โดยไม่รู้ตัว ชื่อของสิ่งต่าง ๆ จะถูกจัดให้อยู่ในลักษณะโดยทั่วไปที่สามารถใช้อธิบายสิ่งเฉพาะเหล่านั้น ยกตัวอย่างเช่น เมื่อท่านพบวัตถุซึ่งประกอบด้วย ลำต้น กิ่ง และใบ ท่านจะพบว่าตนเองจัดให้วัตถุนี้อยู่ในกลุ่มของคำว่า “ต้นไม้” ในทันทีเนื่องจากว่าท่านมีกลุ่มของคำว่า “ต้นไม้” ผังลึกลงไปในจิตใจ แต่หลังจากนั้นถ้าท่านเริ่มมองหารายละเอียดปลีกย่อยอื่น เพื่อที่จะค้นหาว่าสิ่งนั้นเหมาะที่จะจัดให้อยู่ในกลุ่มนี้หรือไม่ นั่นหมายความว่าท่านเริ่มต้นใช้การตั้งสมมติฐานและการสังเกตบนสมมติฐานที่ตนเองตั้งไว้ สิ่งที่ต้องการแสดงให้เห็นคือเราสามารถนำความคุ้นเคยดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการอ่านได้ ดังนั้นก่อนการอ่านเอกสารข้อมูลใด ๆ ให้ท่านคิดเกี่ยวกับหัวข้อของเอกสารที่กำลังจะอ่านในแง่ของการจัดกลุ่มที่เหมาะสม จากนั้นจึงเป็นการตั้งสมมติฐานและสำรวจรายละเอียด ซึ่งสามารถสรุปเป็นแนวทางการปฏิบัติได้ดังนี้

- **อ่านผ่านอย่างรวดเร็ว** เริ่มจากการอ่านชื่อเรื่อง อ่านบทนำหรือย่อหน้าแรกของแต่ละบทด้วยความถี่ถ้วน จากนั้นให้ท่านอ่านหัวข้อทั้งหมดและประโยคแรกของแต่ละตอน สำหรับหนังสือ ให้อ่านบทนำ (ในกรณีที่มิ) สารบัญ และส่วนนำของแต่ละบท โดยในระหว่างที่อ่านนั้น ให้คาดคะเนถึงสิ่งที่ตนเองจะได้เรียนรู้ทั้งหมด และด้วยพื้นฐานของการอ่านบนการคาดคะเน ท่านจะพบว่าตนเองมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในทุกขั้นตอนของการอ่านทีเดียว

■ **ตั้งคำถาม** ท่านสามารถกระตุ้นความคิดของตนเองเกี่ยวกับหัวข้อที่กำลังอ่านโดยการตั้งคำถาม เช่น ตนเองเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับหัวข้อนี้ มีประสบการณ์ใดบ้างหรือไม่ ในขณะที่อ่านนั้น ตนเองคิดเกี่ยวกับอะไรและมี ความรู้สึกอย่างไรต่อข้อเขียนนั้น

ระหว่างการอ่าน: จดบันทึกและตรวจสอบความก้าวหน้า

ในระหว่างการศึกษา ท่านจะต้องอ่านเพื่อสรุป ประเมิน เชื่อมข้อมูลเข้าด้วยกัน และสะท้อนออกมาเป็นสิ่งที่ ตนเองต้องการ โดยเป้าหมายอันดับแรกคือการเข้าใจข้อมูลและแนวคิดซึ่งผู้แต่งนำเสนอ สมมติว่าในขณะที่ ท่าน เข้าใจ สิ่งทีอ่านแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การทำบันทึกย่อเพื่อจำแนกใจความสำคัญและติดตามพัฒนาการของตนเอง ในระหว่าง นี้ให้ท่านหยุดเป็นระยะ ๆ เพื่อตั้งคำถามว่าตนเองมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากน้อยเพียงไร สำหรับแนวทางการบันทึก ย่อและการติดตามพัฒนาการของตนเองมีดังนี้

การทำบันทึกย่อ

- **ขีดเส้นใต้**หรือใช้ปากกาเส้นเน้นข้อมูลสำคัญ
- **เขียนสรุปประเด็นสำคัญ**ของผู้เขียน ซึ่งการสรุปและการขีดเส้นใต้จะทำให้ข้อมูลสำคัญเหล่านั้นโดดเด่น ออกมา ทั้งในขณะที่ท่านกำลังอ่านหรือเมื่อต้องการอ่านทบทวนในภายหลัง (วิธีนี้เหมาะสำหรับหนังสือของตนเอง เท่านั้น)
- **เขียนหัวข้อย่อ**ในกรณีที่ผู้แต่งไม่ได้เขียนไว้ ใช้วลีสั้น ๆ ซึ่งให้เห็นว่าเนื้อหาสามารถจัดเป็นกลุ่มเพื่อ ประกอบกันเป็นส่วนที่สังเกตได้ง่ายได้อย่างไร บันทึกย่อนี้จะช่วยให้ท่านติดตามพัฒนาการในแนวคิดและข้อมูลของผู้ แต่ง
- **ใช้ปากกาเส้นเน้นส่วนที่ยังไม่เข้าใจ**ทั้งถ้อยคำและความหมาย ซึ่งท่านไม่ควรหยุดใช้เวลาในส่วนนี้มาก เกินไป ทั้งนี้เนื่องจากการอ่านสิ้นสุดลง ท่านจะมีความเข้าใจในเรื่องราวนั้นมากขึ้น การไฮไลต์จะทำให้ท่านสามารถ กลับมาทำความเข้าใจในส่วนนี้ได้โดยง่าย

แนวทางการติดตามพัฒนาการ

พื้นฐานสำคัญสำหรับการคิดเชิงวิพากษ์ คือความสามารถในการหยุดตนเองเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบ พัฒนาการด้านความเข้าใจในเนื้อหา อีกทั้งยังสามารถปรับเปลี่ยนการปฏิบัติของตนเองเมื่อพบว่าตนเองกำลังเดินไปผิด ทาง ดังนั้นไม่ว่าท่านกำลังอ่านบทความหรือเล่นเกมสลับเพื่อแก้ปัญหาได้ก็ตาม ให้ท่านหยุดเป็นครั้งคราวและถาม ตนเองด้วยคำถามเหล่านี้

- เข้าใจในเนื้อหาที่กำลังอ่านหรือไม่
- เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความคาดหวังกับสิ่งที่ได้อ่านแล้ว รู้สึกอย่างไร

- มีความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงทิศทางการอ่านหรือไม่

และจากคำตอบที่ได้รับ ให้ท่านสร้างการคาดคะเนในส่วนที่ยังไม่ได้อ่านเสียใหม่ ในขณะที่เดียวกันให้พยายามผสานสิ่งที่รับรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมของท่านในหัวข้อนั้น ๆ แต่ถ้าพบว่าตนเองไม่สามารถรวมข้อมูลใหม่และข้อมูลเก่าเข้าด้วยกัน ให้ลองมุ่งความสนใจไปยังการค้นหาลึกลับที่เป็นปัญหา เช่น ถ้าผู้เขียนใช้ภาษาที่ยากเกินไป หรือแนวความคิดนั้นใหม่เกินไป อ่านให้ช้าลง แบ่งสิ่งที่อ่านออกเป็นส่วนย่อย ๆ จากนั้นให้อ่านซ้ำแล้วซ้ำอีกในแต่ละส่วน จนกระทั่งเกิดความเข้าใจในเนื้อหา หรือเข้าใจเพียงพอว่าสิ่งที่ตนเองไม่รู้คืออะไร ทั้งนี้การตระหนักถึงสิ่งที่ตนเองไม่รู้ ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นกระบวนการเรียนรู้ที่ยอดเยี่ยมทีเดียว

หลังการอ่าน: รวบรวมข้อมูล

ท่านควรให้ความสำคัญช่วงเวลาหลังเสร็จสิ้นการอ่าน โดยใช้เวลาลึกสองสามนาทีเพื่อให้ความสนใจในเนื้อหาและโครงสร้างของแหล่งข้อมูลนั้น โดยให้พยายามทำความเข้าใจลักษณะการนำเสนอทั้งแนวคิดและข้อมูลของผู้เขียน การกระทำดังกล่าวจะช่วยเพิ่มความเข้าใจในสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้มากขึ้น สำหรับแนวทางการรวบรวมข้อมูลหลังการอ่านมีดังนี้คือ

- **ทบทวนบันทึกย่อ** โดยการเปิดดูเนื้อหารายละเอียดที่ได้อ่านพร้อมทั้งข้อความที่จดบันทึกย่ออีกครั้ง ตรวจสอบดูว่าสิ่งที่ตนเองได้รวบรวมไว้ ตรงตามเนื้อหาที่ได้อ่านหรือไม่
- **จัดระบบคำถาม** ตรวจสอบข้อความหรือแนวคิดที่ยังไม่เข้าใจ แยกปัญหาเหล่านั้นออกเป็นหมวดหมู่ เช่น ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ซึ่งสามารถแก้ปัญหาโดยการใช้พจนานุกรม หรือ ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องส่วนใดส่วนหนึ่งซึ่งท่านอาจต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม ให้ใช้การถามความเห็นจากเพื่อนหรืออาจารย์ เพื่ออธิบายสิ่งที่ตนเองไม่เข้าใจ

การอ่านเพื่อประเมินแหล่งข้อมูล

แน่นอนที่ไม่มีเอกสารข้อมูลใดที่ท่านอ่าน จะมีความน่าสนใจเท่ากัน ความถูกต้องเท่ากัน การนำเสนอดีเหมือนกัน หรือมีประโยชน์เท่าเทียมกัน ทั้งนี้ท่านอาจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผู้แต่งก็ได้ แต่ในฐานะของผู้ที่ต้องการอ่านเชิงวิพากษ์ ท่านต้องมีความสามารถในการประเมินสิ่งที่ตนเองอ่านอยู่ตลอดเวลา ซึ่งวิธีการกระตุ้นเตือนตนเองที่ดีที่สุดคือการตั้งคำถาม เช่น ข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอ นั้นเชื่อถือได้หรือไม่ หรือตนเองเห็นด้วยกับผู้เขียนหรือไม่ ในการตอบคำถามเหล่านี้ ท่านต้องแยกแยะให้ได้ว่าข้อมูลที่ตนเองกำลังอ่านนั้น อะไรคือข้อเท็จจริง และอะไรคือข้อคิดเห็นของผู้เขียน อะไรคือสมมติฐานของผู้แต่ง และอะไรคือสมมติฐานของตนเอง นอกจากนี้ ท่านยังต้องตรวจสอบด้านการนำเสนอของผู้แต่งด้วย ว่ามีความลึกซึ้งและมีเหตุผลเพียงใด

การแยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็น

ก่อนที่ท่านจะสามารถประเมินเอกสารข้อมูลที่คุณเองอ่านได้ จำเป็นต้องทราบให้แน่ชัดเสียก่อนว่าผู้เขียนกำลังนำเสนอข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นประการใด ทั้งนี้ **ข้อเท็จจริง** คือข้อความที่สามารถยืนยันได้ เช่น

ค่าเล่าเรียนของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศกำลังสูงขึ้น

กรุงเทพฯตั้งอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดสระบุรี

นายสมัคร สุนทรเวช เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๕ ของประเทศไทย

การขาดดุลของดุลการค้าในปีพุทธศักราช ๒๕๑๒

โดยข้อความซึ่งเป็น**ข้อเท็จจริง**เหล่านี้มีลักษณะเด่นชัดประการหนึ่งคือ สามารถพิสูจน์ได้ว่าถูกหรือผิด ในฐานะของผู้ประเมิน ท่านอาจตั้งข้อสงสัยในความถูกต้องของข้อเท็จจริง หรืออาจตั้งคำถามว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้มีที่มาอย่างไร ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจสงสัยข้อความหนึ่งของผู้เขียนว่า “ปารีสอยู่เหนือกว่านิวยอร์ก” ซึ่งประเด็นนี้ ท่านสามารถพิสูจน์ได้อย่างรวดเร็วโดยการอ้างอิงแผนที่โลก อย่างไรก็ตามท่านควรตั้งคำถามถึงข้อเท็จจริงบางอย่างที่ผู้แต่งนำเสนอ เช่น ผู้แต่งที่มีความสัมพันธ์กับบริษัทยาอาจเขียนว่า “แก๊สลิบเปอร์เซนต์ของแพทย์ที่สำรวจมีความมั่นใจในความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ X” ท่านอาจต้องการทราบว่าแพทย์ที่ถูกสำรวจมีจำนวนเท่าไร ถ้าคำตอบคือลิบ ท่านย่อมสามารถตั้งข้อสงสัยได้ และถ้าแพทย์ที่ถูกสำรวจทำงานกับบริษัทยา ข้อมูลที่มีอยู่ย่อมไม่มีคุณค่าพอให้เชื่อถือ

ในขณะที่**ข้อคิดเห็น** คือข้อความที่แสดงให้เห็นถึงการตีความหรือการตัดสินใจ ข้อคิดเห็นไม่สามารถบอกได้ว่าถูกหรือผิดเหมือนกับข้อเท็จจริง แต่พิจารณาได้แค่มีเหตุผลเพียงพอหรือไม่เท่านั้น ดังนั้นท่านต้องประเมินข้อคิดเห็นโดยการพิจารณาบนพื้นฐานของเหตุผลที่นำมาสนับสนุนและบนพื้นฐานของความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น ถ้ามีเพื่อนบอกว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่น่าดูเลย” ซึ่งคือความคิดเห็น แต่ถ้าท่านถามต่อถึงเหตุผล และเพื่อนตอบว่า “เพราะว่าฉันไม่ชอบ” นั่นคือท่านกำลังเผชิญกับข้อคิดเห็นที่ไม่ได้รับการสนับสนุนด้วยเหตุผลอย่างเพียงพอ บางกรณีท่านอาจพบว่าในการกล่าวถึงเรื่องราวเดียวกัน บางครั้งข้อมูลนั้นเป็นข้อเท็จจริง แต่บางขณะก็เป็นข้อคิดเห็น เช่น นักเขียนบางคนเขียนว่าภารกิจของยานอวกาศไม่ควรมีมนุษย์ร่วมปฏิบัติการด้วยซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็น ในขณะที่บางคนอ้างถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับยานแชลเลนเจอร์ซึ่งเป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ถูกต้องทั้งในประวัติศาสตร์ เป็นต้น

การแยกสมมติฐานของตนเองออกจากของผู้เขียน

สมมติฐานคือความเชื่อหลักซึ่งบ่อยครั้งที่ไม่ได้เขียนไว้ แต่เป็นสิ่งที่กำหนดวิธีการมองโลกของเรา เมื่อ ท่านตรวจสอบความคิดเห็นถึงสิ่งที่อ่านหรือสิ่งที่ได้ยินอย่างถี่ถ้วนจะพบว่า สิ่งเหล่านั้นล้วนมีพื้นฐานมาจากสมมติฐานประการหนึ่งหรือหลายประการ ดังตัวอย่างเช่นข้อความที่ว่า “สหรัฐฯ ไม่ควรใช้มนุษยนิยมในการปฏิบัติภารกิจในอวกาศ” ซึ่งการที่จะเข้าใจข้อคิดเห็นนี้ ท่านจำเป็นต้องตรวจสอบสมมติฐานของผู้เขียน โดยท่านอาจตั้งคำถามว่า ผู้เขียนมีความเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับโลกมนุษย์ เกี่ยวกับการบุกเบิกด้านอวกาศ และเกี่ยวกับเทคโนโลยีของมนุษย์ อันเป็นผลให้ผู้เขียนมีมุมมองในลักษณะนี้ ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ท่านกำลังอ่านข้อมูลหนึ่ง ๆ จะพบว่าความคิดของท่านในขณะนั้น จะเกิดการตั้งสมมติฐานทั้งของท่านเองและของผู้เขียนขึ้นพร้อมกัน ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคือ ความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของท่านซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ถ้าสมมติฐานของท่านและผู้เขียนมีความสอดคล้องกัน ผลที่เกิดขึ้นคือท่านจะมีความเห็นด้วยกับผู้เขียน ในทางตรงกันข้ามถ้าสมมติฐานไม่สอดคล้องกัน ท่านก็จะมีความเห็นแย้งกับผู้เขียน ตัวอย่างข้างล่างคือสมมติฐานซึ่งมีพื้นฐานบนความคิดเห็นเกี่ยวกับการบุกเบิกอวกาศ

- ชีวิตมนุษย์ทรงคุณค่าเกินกว่าที่จะไปเสี่ยงต่อภารกิจในอวกาศ
- การบุกเบิกทางด้านอวกาศมีความสำคัญมาก แต่การสำรวจควรจะสามารถสำเร็จได้โดยไม่ต้องอาศัยมนุษยนิยม

อวกาศ

แต่บ่อยครั้งที่ท่านอาจได้อ่านบทความที่ผู้เขียนแสดงข้อคิดเห็นที่ชัดเจน ในขณะที่เดียวกันกลับไม่มีส่วนใดในข้อเขียนที่ปรากฏให้เห็นถึงสมมติฐานของผู้เขียนเลย อย่างไรก็ตามท่านต้องพยายามค้นหาสมมติฐานของตนเองและของผู้เขียนให้ได้ ไม่ว่าข้อความเหล่านั้นจะแสดงออกอย่างเปิดเผยหรือไม่ก็ตาม

สมมติฐานแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท ได้แก่

สมมติฐานเชิงคุณค่า ซึ่งเป็นความเชื่อเกี่ยวกับหนทางที่โลกควรเป็นไป โดยมีพื้นฐานบนความเชื่อพื้นฐานของเรา เช่น ความสง่างามของชีวิตมนุษย์ บทบาทที่เหมาะสมของรัฐบาล ดังนั้นความคิดเห็นที่ว่า มนุษย์ไม่ควรปฏิบัติภารกิจในอวกาศเนื่องจากอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น จึงตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “ชีวิตมนุษย์ทรงคุณค่าเกินกว่าที่จะไปเสี่ยงต่อภารกิจในอวกาศซึ่งสามารถบรรลุความสำเร็จได้โดยเครื่องจักรกล”

สมมติฐานเชิงพรรณนา ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่าอันที่จริงแล้วโลกเป็นอย่างไร ผู้คนแสดงออกอย่างไร ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จได้อย่างไร ในประเด็นของการสำรวจอวกาศ ผู้เขียนที่แสดงข้อคิดเห็นบนพื้นฐานสมมติฐานลักษณะนี้อาจสังเกตเห็นแล้วว่า การใช้เครื่องจักรกลทำหน้าที่แทนมนุษย์สำหรับการปฏิบัติภารกิจในอวกาศทั้งหมดนั้นย่อมเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกของมนุษย์ยังเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง

สมมติฐานเชิงนิยาม เป็นความเชื่อในการให้คำนิยามสำหรับเรื่องหนึ่ง ๆ ที่ผู้แต่งให้การยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เช่น เครื่องจักรกลสามารถเป็นเครื่องมือในการสำรวจอวกาศได้ดีเท่ามนุษย์ หรือดีกว่ามนุษย์ในบางด้าน

ข้อความในลักษณะนี้ ต้องมีการขยายหรือให้นิยามบางคำ เช่น คำว่า “ดีเท่า” หรือ “ดีกว่า” โดยถ้าผู้เขียนให้คำนิยาม คำเหล่านี้ในแง่มุมมองที่แตกต่างไปจากท่าน แนนอนว่าความขัดแย้งระหว่างผู้เขียนและตัวท่านย่อมเกิดขึ้นได้ง่าย

เมื่อถึงตอนที่ท่านควรเข้าใจว่า สมมติฐานนั้นเป็นปัจจัยพื้นฐานของหลักการซึ่งส่งผลถึงการตัดสินใจและการให้ข้อคิดเห็นทั้งหมดของผู้เขียน การสังเกตเพื่อพิสูจน์ทราบสมมติฐานของผู้แต่งและของตนเองจึงเป็นกระบวนการที่ สำคัญยิ่งในการประเมินว่าข้อคิดเห็นของผู้เขียนมีคุณค่าเพียงใด

การอ่านเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูล

ในการเขียนงานวิชาการ ท่านจะพบปัญหาสำคัญประการหนึ่ง ได้แก่ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล ทั้งหลายที่ท่านรวบรวมไว้ สมมติว่าท่านได้อ่านและรวบรวมข้อมูลจากบทความจำนวน ๕ บทในหัวข้อการแต่งงาน อาจารย์ของท่านย่อมคาดหวังว่า ท่านจะสามารถนำเสนอข้อมูลทั้งหมดในลักษณะที่มีความสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืน ยิ่งกว่านั้นอาจารย์อาจต้องการให้ ท่านสามารถแสดงความคิดเห็นหรือจุดยืนของตนเองในหัวข้อนั้นด้วย สิ่งที่ท่านต้อง ปฏิบัติคือ การนำเสนอความคิดเห็นของตนเองเป็นหลักและนำข้อมูลจากบทความทั้งหมดที่ ท่านได้รวบรวมไว้มาแสดง เพื่อสนับสนุนข้อคิดเห็นของตนเองเท่านั้น (ดูรายละเอียดในบทที่ ๒ การเขียนแบบสังเคราะห์)

สิ่งสำคัญอันดับแรกที่ท่านจำเป็นต้องทราบคือ ในเนื้อหาของแต่ละข้อมูลนั้น กล่าวถึงหัวข้อที่ท่านกำหนดไว้ อย่างไรและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างไร ความสำเร็จเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากความสามารถในการทำความเข้าใจแนวคิดและเนื้อหาในทุกข้อมูลที่ท่านได้อ่าน ทั้งนี้คงเป็นไปได้ที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล ตรงกันที่ท่าน ยังไม่เข้าใจในข้อมูลนั้นอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามปัญหาจะหมดไปถ้าท่านสามารถจับบันทึกย่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ และปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. **อ่านข้อมูลที่หลากหลายในหัวข้อเดียวกัน** เนื่องจากผู้เขียนแต่ละคนมีแนวโน้มที่จะแสดงความคิดเห็นที่ แตกต่างกันและท่านในฐานะผู้อ่าน ย่อมอยู่ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของความคิดเห็นเหล่านั้น

๒. **แบ่งหัวข้อออกเป็นส่วนย่อยและตั้งชื่อส่วนย่อยเหล่านั้น** ยกตัวอย่างเช่น หัวข้อการแต่งงาน ท่านสามารถ แบ่งออกเป็นหัวข้อของ ความสัมพันธ์ การทะเลาะเบาะแว้ง ความพึงพอใจ หรือแม้แต่ การให้คำนิยามซึ่งหัวข้อย่อย เหล่านี้เมื่อรวมกันแล้วก็คือ การแต่งงาน เป็นต้น

๓. **สรุปข้อมูลหรือแนวคิดของผู้เขียนในแต่ละหัวข้อย่อย** วิธีที่ดีที่สุดคือการจัดทำบัตรบันทึกย่อ (ดูรายละเอียด ในบทที่ ๗ หัวข้อ การทำบัตรบันทึกย่อ) ซึ่งเป็นการสรุปประเด็นจากผู้เขียนแต่ละคน มาแสดงไว้ในรูปของบัตรบันทึก ทั้งนี้ ท่านควรตรวจสอบให้ละเอียดว่าข้อมูลที่ตนเองสรุปนั้น ตรงกับข้อมูลจริงหรือไม่ จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาจัดหมวดหมู่ ให้ตรงตามหัวข้อย่อยที่กำหนด

๔. **แสดงการอ้างอิงแหล่งข้อมูลนั้น** เป็นขั้นตอนที่ท่านต้องบันทึกไว้ว่าข้อมูลใดถูกนำมาจากแหล่งใด (ดู รายละเอียดในบทที่ ๗ หัวข้อ การทำบัตรบรรณานุกรม และบทที่ ๑๐ การอ้างอิงแหล่งข้อมูล)

๕. **เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล** คือสถาบันที่ก่อกำเนิดข้อมูลโดยให้สังเกตว่าข้อมูลในแต่ละส่วนย่อยมีความสัมพันธ์กันอย่างไร เช่น

ให้ภาพการเปรียบเทียบ ได้แก่ การที่ผู้เขียนแต่ละคนมีความเห็นสอดคล้องกัน

ให้ภาพการขัดแย้ง ได้แก่ การที่ผู้เขียนแต่ละคนมีความเห็นแย้งกัน

ให้ตัวอย่าง ได้แก่ การที่ข้อเขียนในแหล่งข้อมูลหนึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของอีกแหล่งข้อมูลหนึ่ง

ให้นิยาม ได้แก่ การที่ข้อมูลทั้งหลาย เมื่อพิจารณาารวมกันแล้วอาจช่วยขยายให้ท่านมีความเข้าใจความหมายของคำบางคำมากขึ้น

ให้เหตุผลและผล ได้แก่ การที่ข้อมูลหนึ่งอาจช่วยให้ท่านสามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในอีกข้อมูลหนึ่ง

ให้การตอบสนองของตนเอง ได้แก่ การที่ท่านพบว่าตนเองมีความเห็นสอดคล้องหรือขัดแย้งกับบางประเด็นที่เกิดขึ้นในแหล่งข้อมูล ให้ถามตนเองว่า *ทำไม* จากนั้นคิดหาคำตอบจากข้อมูลที่มีอยู่หรือแหล่งข้อมูลใหม่

การหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล อาจทำให้ท่านรู้สึกว่าเป็นงานที่ยุ่งยากและซับซ้อนเกินไป แต่ลองนึกถึงความจริงที่ว่า สิ่งที่ท่านต้องปฏิบัติ ไม่ใช่การหาความสัมพันธ์ของบทความทั้งบทความหรือหนังสือทั้งเล่ม ท่านเพียงแค่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างส่วนเฉพาะบางส่วนเท่านั้น และเช่นเดียวกันกับการเขียนซึ่งท่านไม่สามารถเขียนบทความหรือเอกสารวิจัยตั้งแต่เริ่มจนจบได้ โดยไม่แบ่งการเขียนออกเป็นส่วนย่อย ภูเขาแห่งความสำเร็จในการเป็นนักอ่านและนักเขียนที่ดี ขึ้นอยู่กับความสามารถในการแบ่งหัวข้อใหญ่ออกเป็นส่วนย่อย ๆ นี้เอง เมื่อท่านอ่านเอกสารข้อมูลจากหลายแหล่ง ในไม่ช้าจะพบว่าผู้เขียนจำนวนหนึ่งที่ถกเถียงในเรื่องราวเดียวกัน แต่เป็นเพียงแค่การใช้ถ้อยคำที่แตกต่างกันออกไปเท่านั้น ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ท่านเริ่มค้นหาและสร้างความสัมพันธ์ข้อมูลในทุกครั้งของการอ่าน นั่นหมายความว่าท่านได้เริ่มต้นในการเป็นผู้ที่สามารถอ่านเชิงวิพากษ์ได้แล้ว

การคิดและการเขียนเชิงวิพากษ์²

ในไม่ช้า ท่านจะได้เรียนรู้ว่า ในโลกวิชาการนั้น มีลักษณะของการคิดและการเขียนหลัก ๆ อยู่ ๔ ประเภทเท่านั้น นั่นคือ การเขียนสรุปเรื่อง การเขียนเชิงวิจารณ์ การเขียนเชิงวิเคราะห์ และการเขียนเชิงสังเคราะห์ **การเขียนสรุปเรื่อง**เป็นการเขียนทวนข้อความจากข้อมูลแหล่งหนึ่ง ๆ โดยย่อ และสามารถตอบคำถามที่ว่า ใจความสำคัญที่ผู้เขียนนำเสนอคืออะไร **ส่วนการเขียนเชิงวิจารณ์** มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินค่าแหล่งข้อมูล และสามารถตอบคำถามที่ว่า การนำเสนอผู้เขียนมีประสิทธิภาพเพียงใด ในขณะที่**การเขียนเชิงวิเคราะห์** เป็นการนำทฤษฎีหรือหลักการที่ชัดเจนมาใช้อธิบายสิ่งต่าง ๆ และสามารถใช้ตอบคำถามได้ในหลายลักษณะ เช่น หัวข้อ ก. มีกระบวนการอย่างไร หรือหัวข้อ ก. หมายความว่าอย่างไร ลักษณะสุดท้ายคือ**การเขียนเชิงสังเคราะห์** ซึ่งเป็นการเขียนที่มีการนำข้อมูลจากหลายแหล่งมารวมกันเพื่อนำเสนอในหัวข้อหนึ่ง ๆ และเช่นเดียวกัน สามารถใช้ในการตอบคำถาม เช่น ท่านและผู้เขียนคนอื่นมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับหัวข้อ ก. เป็นต้น

ถึงแม้ว่ารูปแบบของการเขียนอาจมีความแตกต่างกันไปในแต่ละสาขาวิชา อย่างไรก็ตาม ลักษณะของการเขียนงานทางวิชาการทั้ง ๔ ประเภทนี้จะยังคงเป็นพื้นฐานที่สำคัญโดยไม่เปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น การสรุปเรื่องย่อมต้องการทักษะการคิดที่เป็นเหตุเป็นผล ไม่ว่าจะขณะนั้นท่านต้องการสรุปเรื่องในสาขาวิชาปรัชญาหรือฟิสิกส์ ในขณะที่การประเมินค่า จะเป็นการตรวจสอบและประเมินค่างานเขียนของผู้อื่นด้วยเหตุผล โดยไม่ขึ้นอยู่กับสาขาวิชาเช่นกัน สำหรับการวิเคราะห์ ท่านยังคงใช้เพื่อการตรวจสอบสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะโดยการใช้หลักการและทฤษฎีจากสาขาวิชาใด ส่วนการสังเคราะห์ จะยังคงคุณสมบัติของการเชื่อมโยงข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของท่านว่าต้องการนำเสนอเรื่องอะไร และเนื่องจากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด ท่านควรใช้เวลาช่วงแรกในการศึกษาหลักการเขียนทั้ง ๔ ประเภทอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อเป็นพื้นฐานที่เข้มแข็งสำหรับท่านในการเป็นนักคิดและนักเขียนที่ดีในโลกวิชาการแห่งนี้

² แปลและเรียบเรียงจาก ‘Critical Thinking and Writing’ by Rosen, L. J. and Behrens, L., *The Allyn & Bacon Handbook*, Allyn & Bacon, Boston, 1992, pp.26-46.

การเขียนสรุปเรื่อง

การเขียนสรุปเรื่อง ถือได้ว่าเป็นงานซึ่งส่งผลในการสร้างทักษะพื้นฐานสำหรับงานเขียนเลยทีเดียว สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเขียนสรุปที่ดีคือ ท่านต้องมีความเข้าใจข้อมูลที่กำลังอ่านเสียก่อน วิธีการที่ดีที่สุดคือ “การอ่านทุกแง่ทุกมุม” จากนั้นเป็นการทวนใจความสำคัญโดยปราศจากความคิดเห็น ขอเน้นย้ำว่าการสรุปเรื่อง เป็นการให้ความสำคัญต่อแหล่งข้อมูล ไม่ใช่การเน้นที่ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตนเอง ดังนั้นการสรุปเรื่องจึงเป็นเครื่องมือที่ยอดเยี่ยมในการแสดงระดับความเข้าใจของท่านที่มีต่อเรื่องนั้น และในที่สุดท่านจะพบว่าการสรุปเรื่อง เป็นงานเขียนที่มีความซับซ้อนเช่นเดียวกันกับงานเขียนในลักษณะอื่น เนื่องจากต้องผ่านกระบวนการตัดสินใจ วางแผน ร่าง และตรวจสอบ นอกจากนี้การสรุปเรื่องยังเป็นกุญแจสำคัญในการเขียนเชิงวิจารณ์ วิเคราะห์ และสังเคราะห์อีกด้วย

แนวทางการเขียนสรุปเรื่อง

จุดประสงค์พื้นฐานของการเขียนสรุปเรื่องคือ การแยกข้อมูลที่มีความสำคัญออกจากข้อมูลที่มีความสำคัญน้อยกว่า ซึ่งภาระในการค้นหาใจความสำคัญของท่านในการเขียนสรุปจะน้อยลง ถ้าแหล่งข้อมูลนั้นเป็นงานเขียนที่ดี เนื่องจากผู้เขียนจะแสดงวัตถุประสงค์ในการเขียนรวมทั้งแนวคิดของตนเองได้อย่างชัดเจน โดยท่านอาจสังเกตได้จากชื่อเรื่อง ย่อหน้าแรก หรือย่อหน้าสุดท้าย การจำแนกข้อความที่สำคัญจากข้อความที่ไม่สำคัญหรือมีความสำคัญน้อย อาจเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากก็จริง แต่กระนั้นถ้าท่านมีความเข้าใจเรื่องที่ท่านอ่านอย่างถ่องแท้แล้ว จะพบว่าการดึงใจความสำคัญที่มีความสำคัญออกมาไม่ใช่เรื่องยุ่งยากเลย นอกจากนี้ยังมีเทคนิคที่ท่านสามารถนำไปใช้เพื่อย่นระยะเวลาในการอ่านดังต่อไปนี้

- **ในขณะที่อ่าน** ให้ท่านค้นหาข้อความหรือหัวข้อที่ซ้ำกันบ่อย ๆ เพราะสิ่งนี้จะเป็นตัวแสดงให้เห็นว่าถ้อยคำหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องย่อมเป็นมีความสำคัญเป็นพิเศษ

- **สังเกต** การยกตัวอย่างทั้งหมดที่ผู้เขียนนำเสนอ จากนั้นตั้งคำถามว่าตัวอย่างที่ผู้เขียนยกมานั้นแสดงถึงอะไร ทั้งนี้เนื่องจากการยกตัวอย่างมาประกอบ มักจะเป็นประเด็นที่ผู้เขียนให้ความสำคัญ

- **ตรวจสอบข้อความซึ่งแสดงแนวคิด³** โดยพิจารณาด้วยความถี่กันว่าสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอคืออะไร จากนั้นจึงเข้าไปค้นหารายละเอียดในเนื้อเรื่องตามที่คุณเขียนได้เกริ่นนำไว้ การเขียนสรุปจากส่วนที่ผู้เขียนได้ชี้แนะไว้แล้วนี้ ย่อมทำให้ท่านมั่นใจได้ว่าตนเองกำลังสรุปประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนต้องการนำเสนออย่างแท้จริง

อนึ่ง ถ้า ๓ วิธีข้างต้นไม่ได้ผล ให้ท่านใช้วิธีตั้งคำถามว่า ใคร ทำอะไร เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร และ ทำไม ซึ่งจะ เป็นวิธีเริ่มต้นที่ดีเช่นกัน

³ ข้อความแสดงแนวคิด (Thesis statement) หมายถึง ประโยคที่ผู้เขียนใช้ในการสรุปงานของตนเอง และแนะนำใจความสำคัญ โดยมากมักมีแค่ประโยคเดียวอยู่ในบทนำ

การเขียนสรุปเรื่อง

- อ่านแหล่งข้อมูลด้วยความถี่ถ้วน โดยใช้เทคนิคที่ได้เรียนรู้ในบทที่ ๑ “การอ่านเพื่อเข้าใจแหล่งข้อมูล
- ให้เขียนซ้ำข้อความประโยคที่เน้นไว้ด้วยปากกาสีรวมทั้งจากบันทึกย่อซึ่งได้ทำไว้ โดยใช้ถ้อยคำของตนเอง
- สำหรับแหล่งข้อมูลที่ไม่ยาวนัก (๖-๑๐ หน้า) ให้เขียนประโยคสรุปสัก ๑ หรือ ๒ ประโยค ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำของตนเองในทุกย่อหน้า

ถ้าแหล่งข้อมูลค่อนข้างยาว

- ให้แยกข้อมูลออกเป็นส่วนย่อย จากนั้นให้เขียนประโยคสรุป ๒ ถึง ๓ ประโยคจากแต่ละส่วนย่อย
- นำข้อมูลที่เขียนสรุปทั้งหมดมาเชื่อมกันโดยเพิ่มเติมถ้อยคำที่จำเป็นเพื่อความสละสลวยและกลมกลืน

ในที่นี้ขอเน้นย้ำว่าการเขียนสรุปเรื่องเป็นมากกว่าการนำประโยคสรุปมาเรียงต่อ ๆ กันเท่านั้น การเขียนสรุปยังเกี่ยวเนื่องกับการตัดสินใจของผู้สรุป นั่นคือความเข้าใจในแหล่งข้อมูล การนึกถึงความต้องการของผู้อ่าน และการนำประโยคที่ได้สรุปมาผสมผสานกันอย่างกลมกลืน ในขณะที่เดียวกันยังคงมีความเที่ยงตรงตามแหล่งข้อมูล นอกจากนี้การเขียนสรุปยังมีกระบวนการในการนำเสนอเช่นเดียวกับการเขียนในลักษณะอื่น ๆ นั่นคือ ต้องมีการวางแผน เขียนฉบับร่าง ทบทวนและแก้ไขจนได้ฉบับจริง (ดูรายละเอียดในบทที่ ๓) ที่พร้อมจะนำเสนอกับผู้อ่านในที่สุด

การเขียนบทวิจารณ์

ดังที่ได้นำเสนอรายละเอียดไว้ในบทที่แล้ว การเขียนเพื่อวิจารณ์เป็นกระบวนการต่อเนื่องของการอ่านเพื่อประเมินแหล่งข้อมูล ดังนั้นท่านควรตั้งใจฝึกฝนตนเองเพื่อให้มีความสามารถในการอ่านเสียก่อน โดยหลังจากนั้น ท่านจะพบว่าการเขียนบทวิจารณ์เป็นสิ่งที่ไม่มีความยุ่งยากเลย

เมื่อท่านต้องการวิจารณ์แหล่งข้อมูล นั้นหมายถึงการให้ความสนใจใน ๒ ประเด็นหลัก นั่นคือ การนำเสนอของผู้เขียนมีความน่าเชื่อถือหรือไม่ และความคิดเห็นของท่านเองที่มีต่องานเขียนชิ้นนั้นเป็นอย่างไร แต่เมื่อกล่าวถึงคำว่า “น่าเชื่อถือ” ซึ่งเป็นนามธรรมที่ไม่มีมาตรวัดที่แน่นอน อาจเป็นผลให้สิ่งที่ท่านเห็นว่าดี อาจจะไม่ดีในความเห็นของคนอื่นก็ได้ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงต้องสร้างมาตรวัดที่ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้

จากบทที่ ๑ ท่านได้ทราบแล้วว่า ความรู้สึกเห็นด้วยหรือขัดแย้งระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ล้วนเกิดจากความแตกต่างของสมมติฐานระหว่างบุคคลทั้งสองเป็นสำคัญ ดังนั้นสิ่งที่ท่านต้องนำเสนอในการเขียนเพื่อวิจารณ์ก็คือสมมติฐานทั้งของท่านและของผู้เขียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายเหตุผลว่าทำไม ท่านถึงเห็นด้วยหรือขัดแย้งกับผู้เขียนนั่นเอง

สำหรับแนวทางในการเขียน เริ่มจากการทำบันทึกย่อ ๒ ชุด ซึ่งเตรียมไว้เพื่อตอบคำถามเหล่านี้ นั่นคือหนึ่ง การนำเสนอของผู้เขียนมีความน่าเชื่อถือหรือไม่ อย่างไร และสองคือท่านเห็นด้วยกับผู้เขียนหรือไม่ บันทึกย่อทั้ง ๒ นี้ จะทำให้ ท่านสามารถประเมินการนำเสนอของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง โดยไม่สับสนระหว่างประสิทธิภาพการนำเสนอของผู้เขียนและความรู้สึกของตนเอง

การเตรียมบันทึกย่อ

ในขั้นตอนนี้ ให้ท่านลืมนึกเรื่องความคิดเห็นของตนเองไปก่อน แต่ให้มุ่งเพื่อตรวจสอบว่าผลงานของผู้เขียนมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด โดยท่านสามารถประเมินได้ด้วยเกณฑ์เหล่านี้

ความแม่นยำ	ข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนนำเสนอมีความถูกต้อง แม่นยำหรือไม่
การให้นิยาม	มีการอธิบายความหมายต่าง ๆ ในใจความสำคัญได้อย่างชัดเจนหรือไม่ ถ้าไม่ ส่งผลให้เข้าใจเนื้อหาสับสนหรือไม่
ความเป็นเหตุเป็นผล	ผู้เขียนปฏิบัติตามพื้นฐานของความเป็นเหตุเป็นผลหรือไม่ การนำเสนอมีความเชื่อมโยงหรือไม่ มีจุดมุ่งที่ชัดเจนหรือไม่ และคงเส้นคงวาหรือไม่
พัฒนาการ	มีพัฒนาการในแต่ละส่วนของการนำเสนอหรือไม่ เหตุผลที่นำมาสนับสนุนเป็นอย่างไร
ความยุติธรรม	ถ้าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการโต้แย้ง ผู้เขียนให้เหตุผลด้วยความยุติธรรมหรือไม่ อย่างไร

ในขั้นตอนนี้สิ่งสำคัญที่ท่านควรระลึกไว้เสมอคือ ท่านกำลังประเมินประสิทธิภาพของการนำเสนอเท่านั้น ไม่ใช่ การแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

การค้นหาและตอบสนองต่อสมมติฐานของผู้เขียน

ถึงแม้ว่าผลงานเขียนที่ท่านกำลังวิจารณ์จะเป็นงานเขียนที่ดีเลิศเพียงใด ท่านอาจไม่เห็นด้วยกับสมมติฐานที่ผู้เขียนได้นำเสนอ ทั้งนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ในขณะที่กำลังอ่านเพื่อวิจารณ์งานของผู้เขียนนั้น ท่านต้องมั่นใจว่าตนเองมีความเข้าใจในสมมติฐานทั้งของผู้เขียนและของตนเองอย่างแท้จริง

ในขั้นตอนนี้การเตรียมการนี้ ให้ท่านบันทึกข้อคิดเห็นและสมมติฐานของผู้เขียนเกี่ยวกับหัวข้อนั้น จากนั้นให้บันทึกปฏิบัติการความรู้สึกและสมมติฐานของตนเองดังตัวอย่างข้างล่าง

ข้อคิดเห็นของผู้เขียน:

สมมติฐานที่แท้จริงภายใต้ข้อคิดเห็น:

ข้อคิดเห็นของเรา:

สมมติฐานที่แท้จริงภายใต้ข้อคิดเห็นของเรา:

วิธีการเขียนบทวิจารณ์

หลังจากที่ท่านเสร็จสิ้นการบันทึกตามหัวข้อที่ผ่านมาแล้ว ให้ท่านตรวจบททบทวนผลงานนั้นตั้งแต่จบอีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจว่ามีสิ่งใดที่ตนเองได้มองข้ามไปหรือไม่ ถ้ามีให้เพิ่มเติมหรือตัดทิ้งประเด็นที่เห็นควรได้ตามต้องการ

สำหรับการเขียนวิจารณ์ผลงานของผู้เขียนคนหนึ่ง ๆ โดยทั่วไป ควรจะนำเสนออย่างน้อย ๒ ประเด็น แต่ทั้งนี้ไม่ควรเกิน ๔ ถึง ๕ ประเด็น ดังนั้นท่านจึงควรพิจารณาเลือกประเด็นในการวิจารณ์อย่างถี่ถ้วน ในโอกาสนี้ ให้ท่านทบทวนบันทึกย่ออีกครั้ง โดยมุ่งเน้นความสนใจลงไปในด้านของคุณภาพการนำเสนอและความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อผู้เขียน จากนั้นจึงเลือกประเด็นที่ดีที่สุดซึ่งสามารถสนับสนุนความรู้สึกของท่านเองทั้งหมด และเช่นเดียวกันกับการเขียนงานวิชาการในรูปแบบอื่น ท่านต้องวางแผนการนำเสนออย่างระมัดระวัง เช่นถ้าตั้งใจว่าจะนำเสนอการทดลองใน ๓ ประเด็นหลัก การนำเสนอของท่านควรเป็นไปอย่างมีระบบตามลำดับขั้นตอนที่สัมพันธ์และสอดคล้องกัน

สำหรับวิธีการนำเสนอบทวิจารณ์ จะประกอบไปด้วย ๕ ส่วนย่อยดังแสดงไว้ในตัวอย่างข้างล่าง โดยในแต่ละส่วน ท่านสามารถเขียนได้โดยไม่จำเป็นต้องจำกัดความยาวเพียงหนึ่งย่อหน้าเท่านั้น ทั้งนี้ความยาวของการประเมินจะเปลี่ยนแปลงไปขึ้นอยู่กับรายละเอียดในการทดลองของท่านเป็นสำคัญ

การเขียนบทวิจารณ์

■ แนะนำหัวข้อและผู้แต่ง – หนึ่งย่อหน้า

หนึ่งประโยคในการแนะนำควรแสดงถึงความรู้สึกโดยทั่วไปของท่านที่มีต่องานชิ้นนั้น

■ สรุปงานของผู้แต่ง – หนึ่งถึงสามย่อหน้า

ถ้าเป็นเรื่องที่สั้นมากอาจจะรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของบทนำก็ได้

■ แสดงหัวข้อสำคัญในงานของผู้เขียนที่ท่านจะนำเสนอวิจารณ์อย่างคร่าว ๆ – หนึ่งย่อหน้า

■ นำเสนอหัวข้อสำคัญในการนำเสนอของผู้แต่ง ถกแถลงในรายละเอียด – สามถึงหกย่อหน้า

ถ้าท่านกำลังวิจารณ์คุณภาพการนำเสนอของผู้แต่ง ให้บอกเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินให้ชัดเจน ไม่ว่าท่านจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อข้อคิดเห็นใด ๆ ให้พยายามบ่งชี้และนำเสนอสมมติฐานทั้งของตนเองและของผู้แต่ง

■ สรุปข้อคิดเห็นทั้งหมดจากการประเมินงานของผู้แต่ง

การเขียนบทวิเคราะห์

การวิเคราะห์คือการค้นหาความจริงโดยใช้หลักการหนึ่ง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล ดังนั้นเมื่อท่านต้องทำการวิเคราะห์ ภารกิจของท่านคือการแยกของสิ่งหนึ่งออกเป็นส่วนย่อย ๆ เพื่อมองให้เห็นถึงระบบการทำงานภายใน ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยส่วนมากของการเขียนบทวิเคราะห์คือ สิ่งที่น่าเสนอเป็นเพียงแค่การสรุปเรื่องเท่านั้น ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่กำลังเขียนบทวิเคราะห์ นอกจากท่านต้องสรุปหัวข้อที่ตนเองกำลังต้องการตรวจสอบแล้ว ท่านอาจต้องสรุปหลักการที่จะนำมาใช้อธิบายด้วย ยกตัวอย่างเช่น ท่านกำลังเขียนวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคลสำคัญในอดีต เช่น โนโปเลียน ท่านอาจใช้ทฤษฎีของ ซิกมันด์ ฟลอยด์ ในการอธิบายสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกภายใต้การกระทำบางอย่างของโนโปเลียน ทั้งนี้ท่านอาจต้องสรุปหลักการทำงานของจิตใต้สำนึกตามทฤษฎีของฟลอยด์เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจก่อนที่จะนำทฤษฎีนี้มาใช้ต่อไป

การเตรียมการเพื่อเขียนบทวิเคราะห์

ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ในสาขาวิชาใด อาจารย์ผู้สอนย่อมต้องการเห็นว่าท่านมีความเข้าใจในหลักทฤษฎีและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ ตัวอย่างเช่น อาจารย์ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ อาจให้ท่านนำทฤษฎีที่สามารถใช้อธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตมาอธิบายเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ ดังนั้นขอให้ท่านระลึกไว้เสมอว่าการเขียนบทวิเคราะห์ไม่ใช่การสรุปเรื่อง และเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดความสับสน ท่านอาจปฏิบัติตามขั้นตอนการเตรียมการดังต่อไปนี้

การเตรียมการเพื่อเขียนวิเคราะห์

- ค้นหาว่าอะไรคือใจความสำคัญและแนวคิดที่สำคัญที่สุดของทฤษฎีที่เราต้องการนำมาใช้
- ให้ท่านเขียนประโยคจำนวนเท่าที่จะมากได้ซึ่งสามารถแสดงแนวคิดของทฤษฎี โดยให้หนึ่งประโยคแสดงถึงหนึ่งแนวความคิด
- จากนั้นให้ ท่านแปลงแต่ละประโยคให้เป็นคำถามเฉพาะ
- ใช้แต่คำถามเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์และตรวจสอบหัวข้อเรื่อง

ตัวอย่างเช่น สมมติว่าท่านพบว่าหนึ่งในแนวคิดที่สำคัญที่สุดของฟลอยด์คือ “อีโก้” เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมก้าวร้าวของมนุษย์ จากนั้นท่านอาจแปลงเป็นคำถามที่ว่า การที่โนโปเลียนต้องการขยายอาณาเขตอาณาจักรของตนเองเป็นผลมาจากอีโก้ในตนเองหรือไม่ และเมื่อท่านให้คำอธิบายในการกระทำดังกล่าวของโนโปเลียนโดยนำทฤษฎีด้านพฤติกรรมของฟลอยด์มาประยุกต์ใช้ นั่นหมายความว่าท่านได้เริ่มต้นกระบวนการเขียนวิเคราะห์ที่ถูกต้องแล้ว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเตรียมการเขียนวิเคราะห์ควรมีพื้นฐานจากคำถามซึ่งท่านสร้างขึ้นมาจากความเข้าใจในทฤษฎีที่ต้องการนำมาประยุกต์ใช้ ให้ท่านตั้งคำถามและใช้คำถามนั้นในการวิเคราะห์หัวข้อย่อยที่แบ่งไว้ก่อนหน้านี้ จดความคิดทั้งหมดที่เกิดขึ้นแล้วจึงมุ่งไปสู่คำถามต่อไป จนกระทั่งสามารถรวบรวมคำถามและคำตอบได้จำนวนหนึ่ง จากนั้นให้เลือกคำถามสักสามหรือสี่ข้อซึ่งสามารถใช้เพื่อวิเคราะห์หัวข้อของท่านได้ดีที่สุด และเมื่อนำคำถามและคำตอบทั้งหมดมาเชื่อมต่อกันอย่างกลมกลืน ท่านก็จะได้บทวิเคราะห์ที่มีคุณค่า

กลยุทธ์สำหรับการเขียนวิเคราะห์

กระบวนการเขียนวิเคราะห์จะมีลักษณะเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นการเขียนในสาขาวิชาใด นั่นคือท่านจะต้องนำทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ในการอธิบายเหตุการณ์หนึ่ง ๆ ได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

การเขียนวิเคราะห์

- แนะนำและสรุปหัวข้อที่เราจะวิเคราะห์
- แนะนำและสรุปใจความสำคัญของทฤษฎีที่จะนำมาประยุกต์ใช้
- นำใจความสำคัญของทฤษฎีมาใช้ในส่วนเฉพาะของหัวข้ออย่างเป็นระบบ
- สรุป ตรวจสอบวิธีการนำทฤษฎีของเรามาใช้ ตอบคำถามที่ว่า การนำมาใช้ของเรานั้นสามารถสร้างทั้งความเข้าใจใหม่ ๆ ในหัวข้อที่วิเคราะห์ได้หรือไม่ อย่างไร

การเขียนบทสังเคราะห์

เชื่อหรือไม่ว่าสักวันหนึ่งในอนาคต ผลงานของท่านจะถูกนำไปอ่าน หรือแม้กระทั่งข้อความหรือแนวคิดบางประการจากผลงานของท่านจะไปปรากฏอยู่ในงานเขียนของผู้อื่น ความจริงที่เกิดขึ้นคือ กว่าที่ผู้เขียนแต่ละคนจะสามารถผลิตผลงานทางวิชาการในหัวข้อหนึ่ง ๆ ได้นั้น ต้องมีการอ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้าจากงานเขียนของบุคคลอื่นอีกนับไม่ถ้วน ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ท่านได้รับมอบหมายให้เขียนผลงานวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนบทความวิชาการหรือเอกสารวิจัย นั้นหมายความว่า ท่านถูกกำหนดให้ค้นคว้าและนำข้อมูลของผู้อื่นมาใช้เพื่อประกอบเข้ากับแนวความคิดของตนเอง อันเป็นกระบวนการที่เรียกว่า **การสังเคราะห์ข้อมูล**

ก่อนการอ่านเพื่อสังเคราะห์ข้อมูล ท่านควรตั้งคำถามทั้งสามนี้ไว้ในใจ ได้แก่ มีผู้เขียนคนใดบ้างที่เขียนเกี่ยวกับหัวข้อที่ท่านกำลังศึกษาค้นคว้า ข้อคิดเห็นจากผู้เขียนเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และท่านจะเชื่อมข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกันกับความคิดเห็นของตนเองได้อย่างไรจึงจะสามารถนำเสนอแนวความคิดทั้งหมดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเขียนบทสังเคราะห์ อาจประกอบด้วยบางส่วนที่เป็นการสรุปเรื่อง บางส่วนที่เป็นบทวิจารณ์ และ บางส่วนที่เป็นบทวิเคราะห์ ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการโน้มน้าวให้ผู้อ่านมีความเชื่อถือในสิ่งที่ผู้เขียนกำลัง นำเสนอ ทั้งนี้ท่านจะต้องสร้างทักษะความสามารถที่สำคัญ ๒ ประการ คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลจาก แหล่งต่าง ๆ (ดูรายละเอียดในบทที่ ๑ การอ่านเพื่อเชื่อมโยงแหล่งข้อมูล) และความสามารถในการใช้แหล่งข้อมูลตามที่ ตนเองได้กำหนดแนวทางไว้ กฎเกณฑ์สำคัญสำหรับการเขียนบทสังเคราะห์คือ ท่านต้องเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีอยู่ในการ **สนับสนุนแนวความคิดของตนเอง** ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องอย่างยิ่งถ้าท่านทำได้แค่การ สรุปเรื่องจากผู้เขียนหลักสี่ห้าคน จากนั้นนำมาวางเรียงกันแล้วอ้างว่านั่นเป็นผลงานของตนเอง สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับ การเขียนในลักษณะนี้คือ ผลงานที่ออกมาต้องแสดงถึงตัวตนและจุดยืนที่เห็นได้ชัดของตัวท่านเอง

การเตรียมการเขียนบทสังเคราะห์

การเขียนบทสังเคราะห์ที่ง่ายที่สุดจะคล้ายกับการรวบรวมสรุปเข้าด้วยกัน ดังตัวอย่าง:

๑. ผู้เขียนหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นในหัวข้อ การแต่งงาน โดย ชาตรี พงษ์พันธ์ เชื่อว่า...
๒. ดร.บุญยงค์ เกตเทศ ได้นำข้อเขียนของลลิตา พินิจภูวดล มาอ้างอิงไว้ในตำราเรื่อง “ภาษาวินิจฉัยนิพนธ์” เกี่ยวกับเกณฑ์การตั้งชื่อเรื่อง มีใจความว่า...
๓. ตอลสตอย ซึ่งเป็นนักเขียนนิยายชาวรัสเซียเริ่มต้นนิยายเรื่อง *แอนนา คาเรนินา* โดยพรรณนาให้เห็นถึงความแร้นแค้นของครอบครัวโอบลอนสกี...

แต่การนำเสนอบทสังเคราะห์เพียงแค่การสรุปดังข้างต้นย่อมไม่เป็นที่ยอมรับ เนื่องจากไม่มีการเชื่อมโยง แนวความคิดที่หลากหลายเข้าด้วยกัน และที่สำคัญคือไม่มีข้อความใดที่เป็นการปรากฏถึงตัวตนของผู้เขียน

การแสดงแนวคิด

ตรงกันข้ามกับการเขียนสังเคราะห์ด้วยการสรุป การเขียนสังเคราะห์ซึ่งมีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจาก หลายแหล่งเพื่อนำมาสนับสนุนแนวคิดของผู้เขียนจนสามารถนำเสนอได้อย่างน่าเชื่อถือ ย่อมเป็นการแสดงออกซึ่งเป็น งานเขียนที่มีคุณค่า และเพื่อให้สามารถบรรลุซึ่งแนวทางดังกล่าว ท่านควรเริ่มจากการแบ่งหัวข้อเรื่องของตนเอง ออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ โดยต้องมั่นใจว่าในหัวข้อย่อยหนึ่ง ๆ นั้น มีข้อมูลสนับสนุนอย่างเพียงพอจากผู้เขียนหลายคน หลังจากนั้นจะเป็นขั้นตอนการทำบัตรบันทึกย่อและบัตรบรรณานุกรม ซึ่งท่านสามารถศึกษารายละเอียดได้ในบทที่ ๘ โดยหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการเหล่านี้ ก็นับได้ว่าท่านก็แล้วมีความพร้อมที่จะเริ่มเขียนแล้ว

กลยุทธ์ในการสร้างแนวคิดท่ามกลางแหล่งข้อมูล

๑. อ่านข้อมูลที่หลากหลายในหัวข้อเดียวกัน
๒. แบ่งหัวข้อออกเป็นส่วนย่อยและตั้งชื่อส่วนย่อยเหล่านั้น
๓. สรุปข้อมูลหรือแนวคิดของผู้เขียนในแต่ละหัวข้อย่อย
๔. แสดงการอ้างอิงแหล่งข้อมูลนั้น
๕. เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปแบบของการเปรียบเทียบ การขัดแย้ง การให้ตัวอย่าง การให้คำนิยาม การให้เหตุผลและผล หรือให้การตอบสนองจากตนเองว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับแหล่งข้อมูลนั้น

ค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูล

บัตรบรรณานุกรมที่ทำไว้ จะช่วยให้คุณเห็นและตรวจสอบได้ว่ามีผู้เขียนคนใดที่นำเสนอข้อมูลในเรื่องราวเดียวกัน ตัวอย่างในที่นี้คือ “การแต่งงาน” ให้ท่านใช้เวลาในการดูข้อมูลเหล่านี้จนกระทั่งค้นพบความสัมพันธ์ที่หลากหลายระหว่างกัน แต่ท่านจะพบว่ามีรูปแบบที่แน่นอนบางอย่างซ่อนอยู่ในนั้น ซึ่งสามารถตรวจดูให้แน่ชัดได้โดยการตั้งคำถามเหล่านี้

ผู้แต่งเห็นด้วยกับอะไร

ผู้แต่งไม่เห็นด้วยกับอะไร

มีตัวอย่างของแหล่งข้อมูลหนึ่งที่ถูกใช้เป็นข้อเขียนในอีกแหล่งข้อมูลหนึ่งบ้างหรือไม่

ท่านสามารถแสดงคำนิยามได้หรือไม่

มีแหล่งข้อมูลใดที่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะของเหตุและผลหรือไม่

คำตอบของ ท่านไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่ในส่วนของหัวข้อที่กำหนดไว้แล้วเท่านั้น (ตัวอย่างเช่น ความพึงพอใจ/ไม่พึงพอใจ ความใกล้ชิดสนิทสนม ความอดทน) และให้ใช้คำถามเหล่านี้กับทุกแหล่งข้อมูลเพื่อค้นหาความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

ให้แน่ใจว่าผู้อ่านจะได้ยินเสียงของเรา

ข้อที่ท่านควรระวังคือ แนวโน้มที่จะลืมหेतุผลสำคัญในการเขียนเชิงสังเคราะห์ โดยสิ่งที่มักปรากฏคือ ข้อเขียนของท่านจะเป็นเพียงแค่การรวบรวมแนวคิดของผู้อื่น ดังนั้นท่านจึงต้องเตือนตนเองอยู่เสมอว่า ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ นั้นมีไว้เพื่อช่วยให้คุณแสดงแนวคิดของตนเองเท่านั้น ซึ่งคำแนะนำนี้ย่อมเหมาะสำหรับผู้ที่มีความคิดของตนเองแล้วเท่านั้น แต่ถ้าท่านพบว่าตนเองยังไม่มีแนวคิดที่ชัดเจน ให้พยายามค้นหาจนพบ ไม่อย่างนั้น งานเขียนชิ้นนี้จะขาดความน่าสนใจสำหรับทั้งตัวท่านเองและต่อผู้อ่านในที่สุด

อย่ากลายเป็นมนุษย์ล่องหนในงานของตนเอง

สัญญาณอันตราย:

๑. ข้อความทั้งหมดของ ท่านเต็มไปด้วยแนวคิดของเหล่าผู้เขียนที่ถูกนำมาสังเคราะห์
๒. เห็นได้ชัดว่าในทุกประโยคล้วนแสดงถึงแนวคิดของคนบางคน (ที่ไม่ใช่เรา)
๓. ในขณะที่เขียนไม่มีความรู้สึกอยากใช้คำว่า “ฉัน” เลย

ดังนั้น แทนที่การเขียนข้อความซึ่งยึดโยงอยู่กับแนวคิดของผู้อื่น ท่านควรเขียนข้อความที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่ตนเองได้วางไว้ ในการเขียนหัวข้อเกี่ยวกับการแต่งงาน ท่านก็จะกลายเป็นมนุษย์ล่องหนทันที ถ้าใช้การสรุปดังตัวอย่างในหน้า ๒๑ และผู้อ่านก็จะขาดความสนใจในทันทีที่พบเห็นข้อความเช่นข้างล่างนี้

ผู้เขียนหลายคนได้ถกเถียงในหัวข้อการแต่งงานไว้แล้ว

ข้อความนี้อยู่บนพื้นฐานของการใช้แหล่งข้อมูลและแสดงให้เห็นถึงสัญญาณอันตรายทุกข้อ นั่นคือ ผู้เขียนเอาแต่มุ่งความสนใจไปยังแหล่งข้อมูล ไม่ใช่หัวเรื่อง และมีแนวโน้มที่งานเขียนชิ้นนี้จะไม่ปรากฏตัวตนของผู้เขียน ในทางตรงกันข้ามผู้เขียนที่ปรากฏตน จะแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นในการนำเสนอแนวคิดของตนเองอย่างน่าสนใจและมีทิศทางที่ชัดเจน ดังตัวอย่างข้างล่าง

นิยามของคำว่า การแต่งงาน เปลี่ยนแปลงไปมากจนกระทั่งไม่มีนิยามใดที่ดูเหมือนว่าจะให้คำอธิบายที่เพียงพอต่อความเข้าใจ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดประการหนึ่งว่ามนุษย์เราได้สร้างสรรค์สถาบันซึ่งไม่สามารถทำความเข้าใจได้ทั้งหมด

ข้อความนี้อยู่บนพื้นฐานของการใช้แนวคิดผู้เขียน เป้าหมายและทิศทางของผู้เขียนมีความชัดเจน แหล่งข้อมูลอื่น ๆ ไม่ได้บดบังตัวตนของผู้เขียน

กลยุทธ์ในการเขียนบทสังเคราะห์

การเขียนซึ่งใช้ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ มักจะเกี่ยวข้องกับการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ในการเขียนเกี่ยวกับการแต่งงาน อาจจะมีหนึ่งส่วนที่ท่านให้ความสำคัญด้านคำนิยาม อีกส่วนหนึ่งอาจนำเสนอการเปรียบเทียบข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความใกล้ชิดในการแต่งงาน และส่วนที่สามอาจนำเสนอความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุและผล โดยแต่ละส่วนอาจจะมีการแสดงตัวอย่าง เป็นต้น และเมื่อท่านรู้ว่าตนเองกำลังจะอ้างถึงแหล่งข้อมูลใด ให้พิจารณาอย่างรอบคอบก่อนที่จะเริ่มเขียนว่า ข้อมูลที่จะนำมาใช้นั้นส่งผลกระทบต่อประเด็นที่เราต้องการนำเสนออย่างไร ไม่อย่างนั้นการนำเสนอของท่านอาจจะไร้ซึ่งเป้าหมายและทิศทางจากการใช้ข้อมูลที่ไม่สนับสนุนแนวคิดของ

ตนเอง ข้อมูลต่อไปนี้เป็นการสรุปแนวทางการเขียนบทสังเคราะห์ซึ่งหวังว่าท่านจะหาโอกาสในการฝึกปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเขียนในขั้นที่สูงขึ้นต่อไป

สรุปแนวทางการเขียนบทสังเคราะห์

- อ่านข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนด แบ่งหัวข้อออกเป็นหัวข้อย่อย และหาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อย ถ้าเป็นไปได้ให้ใช้บัตรบรรณานุกรม
- ค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลโดยการตั้งคำถามเหล่านี้
 - ผู้แต่งเห็นด้วยกับอะไร
 - ผู้แต่งไม่เห็นด้วยกับอะไร
 - มีตัวอย่างของแหล่งข้อมูลหนึ่งที่ถูกใช้เป็นข้อเขียนในอีกแหล่งข้อมูลหนึ่งบ้างหรือไม่
 - ท่านสามารถแสดงคำนิยามได้หรือไม่
 - มีแหล่งข้อมูลใดที่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะของเหตุและผลหรือไม่
- เขียนประโยคแสดงแนวคิด (ดูในแนวทางการเขียนสรุปเรื่อง) ซึ่งจะช่วยให้ ท่านวางหัวข้อย่อย ๆ ได้ตามการอ้างอิงแหล่งข้อมูล
- เขียนโครงเรื่องซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวคิดของท่าน ใส่ชื่อของผู้เขียนไว้ในโครงเรื่องพร้อมระบุว่าแนวคิดของผู้เขียนคนนั้น ๆ ส่งผลอย่างไรต่อการนำเสนอของเรา
- เขียนฉบับร่างและทบทวนแก้ไข (ดูรายละเอียดในบทที่ ๓ และ ๔)

ส่วนที่ ๒

พื้นฐานการเขียนบทความวิชาการ

บทที่ ๓..... กระบวนการเขียนงานวิชาการ

บทที่ ๔..... การเขียนบทความวิชาการ

กระบวนการเขียนงานวิชาการ⁴

การเขียนบทความวิชาการในคู่มือเล่มนี้จะมุ่งเน้นไปที่ การเขียนเพื่อการศึกษา ซึ่งเป็นรูปแบบของการเขียนที่กำหนดให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยขึ้นไป ใช้ในการนำเสนอผลงานทางด้านวิชาการของตนเอง งานเขียนประเภทนี้จะมีลักษณะบางประการต่างไปจากงานเขียนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น งานเขียนส่วนบุคคล วารณคดี หนังสือพิมพ์ ฯลฯ โดยปัจจัยซึ่งกำหนดลักษณะของผลงานซึ่งผู้เขียนทุกคนให้ความสำคัญ คือ กลุ่มผู้อ่านซึ่งเป็นเป้าหมาย ลักษณะการนำเสนอ และจุดประสงค์ของการเขียน

เมื่อใดก็ตามที่ท่านเริ่มเขียน กลุ่มบุคคล ซึ่งเป็นผู้ที่จะอ่านงานของท่าน เป็นปัจจัยที่ต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากการทำความเข้าใจผู้อ่านจะช่วยให้ ท่านเขียนสื่อสารได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ท่านควรให้ความสำคัญต่อลักษณะการเขียน อันได้แก่ รูปแบบหรือความรู้สึกที่ใช้ในการนำเสนอซึ่งขึ้นอยู่กับเรื่องราวและกลุ่มผู้อ่าน ทั้งนี้การเลือกถ้อยคำ โครงสร้างของบริบท หรือแม้แต่ความยาวของประโยคที่ใช้ ล้วนส่งผลต่อลักษณะของการนำเสนอทั้งสิ้น สำหรับลักษณะที่เหมาะสมสำหรับงานเขียนเชิงวิชาการ ได้แก่ การเขียนที่เป็นทางการและจริงจัง ปัจจัยสุดท้ายคือ จุดประสงค์ของการเขียนซึ่งจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบที่ท่านเลือกใช้ในการนำเสนอ ยกตัวอย่าง บทความความโน้มน้ำหนักจะมีรูปแบบแตกต่างไปจากบทความที่ใช้อธิบายข้อเท็จจริง ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งที่ท่านควรระลึกไว้เสมอก่อนการเขียนในแต่ละครั้งคือ ผู้อ่าน ลักษณะการนำเสนอ และจุดประสงค์ของการเขียน ทั้งนี้เพื่อให้สิ่งที่ผู้อ่านได้รับ เป็นสิ่งเดียวกันกับสิ่งที่ท่านต้องการสื่อนั่นเอง

เป็นความจริงที่ว่า การเขียนบทความวิชาการเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยุ่งยากพอสมควร ดังนั้นท่านจำเป็นต้องเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะนี้ให้เกิดขึ้น สิ่งสำคัญที่ควรเข้าใจในช่วงเริ่มต้นนี้คือ การเขียนเป็น กระบวนการ ไม่ใช่ ผลผลิต ซึ่งสามารถขยายความได้ว่า บทความที่ท่านกำลังเขียนอยู่นั้น จะไม่มีวันเสร็จสิ้นจนกว่าจะถึงกำหนดส่ง ดังนั้นสิ่งที่ท่านควรปฏิบัติคือ การตรวจสอบทบทวนสิ่งที่เขียนไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อหาข้อบกพร่องเพื่อแก้ไข ปรับปรุง หรือแม้กระทั่งเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ผลงานที่ออกมามีคุณภาพมากที่สุด

กระบวนการในการเขียนบทความวิชาการโดยทั่วไป ประกอบด้วย ๔ ขั้นตอนหลัก ได้แก่ การเตรียมการ การวางโครงเรื่อง การเขียนและการตรวจสอบฉบับร่าง และสุดท้ายคือ การเขียนฉบับจริง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

⁴ แปลและเรียบเรียงจาก “The process of Academic Writing” by Oshima, A. and Hogue, A., *Writing Academic English*, Longman, New York, 1999, p.2-15.

การเตรียมการ

การเลือกและกำหนดหัวข้อ

แน่นอนที่ท่านจะไม่ประสบปัญหาในการเลือกและกำหนดหัวข้อ ในกรณีที่มีการกำหนดหัวข้อของการเขียนไว้แล้ว (เช่น การเขียนตอบคำถามในห้องสอบ) แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้ากำหนดให้ ท่านสามารถเลือกหัวข้อที่ต้องการเขียนได้โดยอิสระตามความสนใจ (เช่น การเขียนบทความ) คำถามที่เกิดขึ้นโดยมาก คือ เราควรเลือกและกำหนดหัวข้อของการเขียนอย่างไร มีขอบเขตแค่ไหน หรือแม้กระทั่งคำถามที่ว่า เราควรเขียนอะไร

สำหรับการเขียนบทความวิชาการในสถาบันวิชาการหรือชั้นสูงโดยส่วนมาก อาจารย์จะเป็นผู้กำหนดหัวข้อกว้าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาหรือชุดวิชานั้น ๆ ให้แก่นายทหารนักเรียน ดังนั้นประเด็นปัญหาที่ท่านอาจพบคือ การกำหนดหัวข้อเฉพาะในขอบเขตที่อาจารย์แนะนำ เช่น สมมติว่าอาจารย์กำหนดให้เขียนบทความในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งคงเป็นไปได้ถ้าท่านจะเขียนบทความให้ครอบคลุมคำนี้ทั้งหมด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ท่านต้องกำหนดหัวข้อให้แคบลงไปในบริบทของสิ่งแวดล้อม เช่น มลภาวะของสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตาม หัวข้อนี้ก็ดูเหมือนว่าจะยังกว้างเกินไป ท่านอาจจะต้องกำหนดหัวข้อให้เฉพาะเจาะจงลงไปอีก เช่น มลภาวะเป็นพิษในมหาสมุทร อย่างไรก็ตามการเขียนเกี่ยวกับมลภาวะเป็นพิษในมหาสมุทรมักจะเป็นหัวข้อที่กว้างเกินไป เนื่องจากรวมถึงความเป็นพิษซึ่งเกิดจากน้ำมัน สารเคมี ขยะ ฯ ล ฯ สุดท้าย ท่านอาจจะกำหนดให้หัวข้อแคบลงไปอีกโดยการเขียนเกี่ยวกับผลกระทบของน้ำมันที่รั่วไหลจากเรือขนส่งน้ำมันที่มีต่อสิ่งมีชีวิตในทะเล สิ่งสำคัญที่ต้องการเน้นย้ำ คือ ท่านต้องกำหนดหัวข้อให้แคบเพื่อการเขียนที่ชัดเจนและสมบูรณ์ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพข้างล่าง

การระดมความคิด

การระดมความคิดเป็นเทคนิคที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งในการกำหนดหัวข้อเฉพาะและการค้นหาแนวทางในการเขียน หลังจากที่ท่านได้ลองฝึกฝนสักกระยะหนึ่งจะพบว่า เทคนิคเหล่านี้ทำให้ท่านเริ่มต้นการเขียนได้เร็วขึ้น รวมทั้งยังทำให้สามารถประหยัดเวลาในขั้นตอนต่อไปของกระบวนการเขียนอีกด้วย

เทคนิคการระดมความคิดประกอบด้วย การแจกแจง การเขียนโดยอิสระ และการเขียนแบบกึ่งไม่ โดยหลังจากที่ท่านได้เรียนรู้เทคนิคทั้งหมดแล้ว ให้ลองตัดสินใจเลือกเทคนิคที่เหมาะสมที่สุดกับตนเองต่อไป

การแจกแจง เป็นเทคนิคการระดมความคิดจากหัวข้อที่ท่านกำหนด มีวิธีการปฏิบัติคือ ให้นึกถึงคำที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ต้องการเขียนให้มากที่สุดและจดบันทึกลงในกระดาษอย่างรวดเร็ว วิธีนี้มีจุดมุ่งหมายให้ท่านสามารถผลิตความคิดออกมาให้มากที่สุดในระยะเวลานั้น มีรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติดังนี้

๑. จดหัวข้อที่กำหนดบริเวณด้านบนของกระดาษ

๒. บันทึกคำซึ่งวาบขึ้นในสมองทุกคำที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ รักษาการสั่นไหวของความคิด พยายามให้ความคิดอยู่ในหัวข้อทั่วไป อย่างไรก็ตาม ไม่ต้องกังวล ถ้าท่านพบว่าตนเองเขียนข้อมูลซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อลงไป เนื่องจากท่านสามารถขีดฆ่าคำเหล่านั้นออกได้ภายหลัง

๓. ใช้คำ วลี หรือประโยค โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการสะกดหรือไวยากรณ์

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการใช้เทคนิคแจกแจง โดยสมมติว่านักศึกษาคนหนึ่งมีโอกาสไปศึกษา ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา และต้องการเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐฯ สิ่งที่นักศึกษาผู้นี้แจกแจงออกมาอาจมีลักษณะดังตัวอย่างข้างล่าง

ประสบการณ์ของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา

ปัญหาการติดต่อสื่อสาร	ภาพของผู้ไร้ที่อยู่อาศัย	เรียกชื่อแรกของครู
ทักษะการใช้ภาษาแย่	นักเรียนอเมริกัน	อาจารย์นุงยีนส์
เด็กไม่เคารพผู้ใหญ่	สภาพแวดล้อมของห้องเรียน	นักเรียนชอบตั้งคำถาม
ภาษาใหม่	การแสดงออกไม่ชัดเจน	ไม่กำหนดการแต่งกายที่เป็นทางการ
ชีวิตครอบครัวคนอเมริกัน	ระบบขนส่งมวลชนไม่ดี	ไม่เสียเวลาในการทำอาหารดี ๆ
ครอบครัวไม่ค่อยรับประทานอาหาร	ต้องมีรถยนต์	บทบาทของครู
พร้อมกัน	ใช้ศัพท์ไม่เป็นทางการ	เด็ก ๆ ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่
ไม่ค่อยรู้จักศัพท์	ครอบครัวไม่ใช้เวลาร่วมกันในวันสุดสัปดาห์	ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์
แสดงความรักในที่สาธารณะ	เด็กคือ “พระราชินี”	ออกเสียงแย่
คนอเมริกันพูดเร็ว	ขาดความมั่นใจ	ยากที่จะเข้าใจคนอเมริกัน
ดูเป็นมิตร	อาหารอเมริกันไม่ดีต่อสุขภาพ	นักเรียนสามารถเถียงครู
ผู้คนรีบเร่ง	ทุกคนกินอาหารฟาสต์ฟู้ด	

๔. โดยหลังจากจดบันทึกความคิดทั้งหมดที่เกิดขึ้นแล้ว ให้ท่านจัดกลุ่มความคิดที่คล้ายกันออกเป็นหมวดหมู่ จากนั้นจึงขีดฆ่าข้อความที่ซ้ำหรือไม่เกี่ยวข้องออกไป

กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓
ปัญหาการติดต่อสื่อสาร	ภาพของผู้ไร้ที่อยู่อาศัย	ชีวิตครอบครัวคนอเมริกัน
ทักษะการใช้ภาษาแม่	นักเรียนอเมริกัน	เด็กคือ “พระราชินี”
ภาษาใหม่	สภาพแวดล้อมของห้องเรียน	ครอบครัวไม่ค่อยรับประทานอาหารเช้าพร้อมกัน
ไม่ค่อยรู้ศัพท์	ระบบขนส่งมวลชนไม่ดี	เด็กไม่เคารพผู้ใหญ่
แสดงความรักในที่สาธารณะ	ต้องมีรถยนต์	ครอบครัวไม่ใช้เวลาร่วมกันในวันหยุดสุดสัปดาห์
คนอเมริกันพูดเร็ว	เรียกชื่อแรกของครู	เด็ก ๆ ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่
คุณเป็นมิตร	อาจารย์ยุ่งเย็น	อาหารอเมริกันไม่ดีต่อสุขภาพ
ผู้คนรีบเร่ง	นักเรียนชอบตั้งคำถาม	ทุกคนกินอาหารฟาสต์ฟู้ด
ใช้ศัพท์ไม่เป็นทางการ	ไม่กำหนดการแต่งกายที่เป็นทางการ	
ขาดความมั่นใจ	ไม่เสียเวลาในการทำอาหารดี ๆ	
ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์	บทบาทของครู	
ออกเสียงแม่	นักเรียนสามารถเถียงครู	
ยากที่จะเข้าใจคนอเมริกัน		
การแสดงออกไม่ชัดเจน		

ท่านจะพบว่าจากความคิดทั้งหมด ผู้เขียนสามารถจัดได้เป็น ๓ กลุ่มหลักดังที่ได้ขีดเส้นใต้ไว้ นั่นคือ ปัญหาการติดต่อสื่อสาร สภาพแวดล้อมของห้องเรียน และชีวิตครอบครัวคนอเมริกัน โดยผู้เขียนสามารถเลือกที่จะนำเสนอในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้

การเขียนโดยอิสระ เป็นเทคนิคการระดมความคิด โดยให้ท่านได้เขียนอย่างอิสระเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด ทั้งนี้ความคิดที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวริเริ่มให้เกิดความคิดอื่นต่อไปได้เรื่อย ๆ และเช่นเดียวกันกับการแจกแจง วัตถุประสงค์ของการเขียนโดยอิสระคือ เพื่อให้มีความคิดเกิดขึ้นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยไม่ต้องกังวลถึงความถูกต้องของไวยากรณ์ การสะกด ความเป็นเหตุเป็นผล หรือโครงสร้าง จำไว้ว่ายิ่งเขียนมากเท่าไร แนวความคิดจะเกิดขึ้นมากเท่านั้น อย่ากังวลถ้ามีความรู้สึกว่าจะ เขียนไม่ออก ขอเพียงอย่าหยุดการเคลื่อนไหวปากกาเป็นพอ สำหรับขั้นตอนการเขียนโดยอิสระมีดังนี้

๑. เขียนหัวข้อที่ส่วนบนสุดของกระดาษ
๒. เขียนอะไรก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อให้มากที่สุดจนกระทั่งแน่ใจว่าไม่สามารถคิดอะไรได้อีกต่อไป ทั้งนี้ให้รวมถึงข้อมูลเพิ่มเติมต่าง ๆ เช่น ข้อเท็จจริง รายละเอียด และตัวอย่าง ที่เกิดขึ้นในความคิด

๓. หลังจากที่ ท่านพบว่าตนเองปราศจากแนวความคิดใด ๆ แล้ว ให้อ่านสิ่งที่จดลงในกระดาษอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นให้วงกลมแนวความคิดหลัก ๆ ซึ่งตนเองต้องการขยายความ
๔. นำความคิดหลักนั้นมาเขียนโดยอิสระอีกครั้งหนึ่ง

ในตัวอย่างต่อไปนี้เป็น นักศึกษาผู้หนึ่งต้องการเขียนเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยของตนเองโดยไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นการเขียนอย่างไร ดังนั้นจึงเริ่มต้นการเขียนอิสระเกี่ยวกับปัญหาทุกอย่างซึ่งเกิดขึ้นในความคิด

ปัญหาในมหาวิทยาลัย

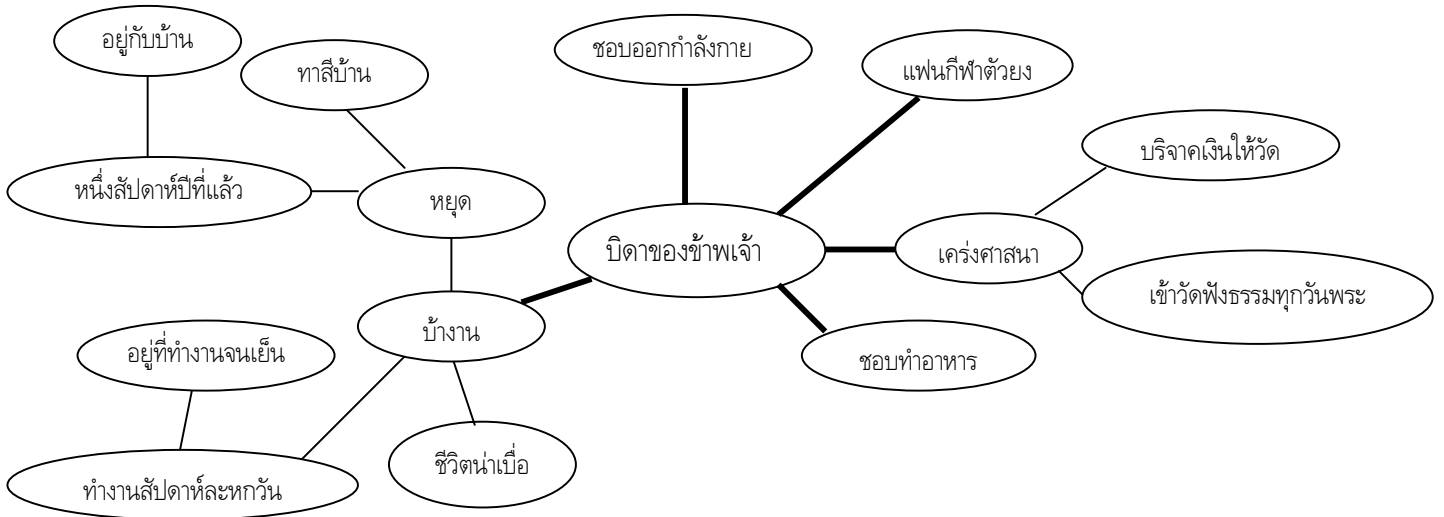
ปัญหาใหญ่ที่สุดในมหาวิทยาลัยคืออะไร เราก็มารู้เหมือนกัน อันที่จริงเราคิดไม่ออกเลยแม้แต่ปัญหาเดียว แม้ว่าเราจะรู้ว่าในมหาวิทยาลัยมีปัญหามากมาย เช่น จำนวนนักเรียนนักศึกษามากเกินไป ในช่วงต้นเทอม ห้องวิทยาศาสตร์มีนักศึกษาถึง ๔๕ คน แต่มีโต๊ะเรียนเพียง ๓๑ ตัว ในจำนวนนี้มีส่วนซึ่งเป็นเก้าอี้ขำรูตสองสามตัว นักศึกษาประมาณ ๒๐ คนต้องนั่งบนพื้นห้อง นอกจากนี้ ห้องพักผ่อนไม่ได้รับการดูแลรักษา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของขำรูตมากมาย ชยะเกลื่อนกลาดบนพื้นห้อง นักศึกษาทิ้งแก้วน้ำสกปรกและชยะอื่น ๆ บนโต๊ะ ดังนั้นห้องเรียนจึงรกมาก ห้องสมุดก็เล็กเกินไปและเต็มไปด้วยคนจำนวนมาก จริง ๆ แล้วคนเหล่านั้นก็ไม่ได้มาศึกษาค้นคว้าเสียทีเดียว เพราะบางทีมานั่งคุยกันซึ่งเป็นการรบกวนสมาธิของเราและคนที่จริงจังต่อการค้นคว้า และต้องการห้องที่สงบเงียบมากที่สุด ดังนั้นควรมีการขยายห้องสมุดหรือไม่ก็สร้างใหม่เสียเลย เออ...ใช่แล้ว ปัญหาอีกอย่างก็คือที่จอดรถบริเวณมหาวิทยาลัย ซึ่งมีที่จอดรถเป็นจำนวนมากแต่ก็เต็มอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นหลายครั้งที่นักศึกษาต้องจอดรถในบริเวณหอพักซึ่งก็อยู่ไกลออกไป และทำให้บางครั้งต้องวิ่งมาเข้าห้องเรียนที่จอดรถเป็นปัญหาใหญ่ซึ่งนักศึกษาต้องเผชิญทุกวัน เรามีรถยนต์และเพื่อนเราหลายคนก็มีรถ เราประสบปัญหานี้จริง ๆ ดังนั้นเราคิดว่าปัญหาใหญ่ที่สุดของมหาวิทยาลัยได้แก่ มีที่จอดรถไม่เพียงพอ.....

หลังจากเสร็จสิ้นการเขียนโดยอิสระแล้ว ผู้เขียนได้อ่านบททวนและขีดเส้นใต้ใจความสำคัญซึ่งเป็นแนวความคิดหลัก ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ ปัญหาที่จอดรถของมหาวิทยาลัย

สมมติว่าผู้เขียนตัดสินใจเลือกให้เรื่องที่จอดรถเป็นปัญหาใหญ่ของมหาวิทยาลัย สิ่งที่ต้องทำต่อไปคือการเขียนโดยอิสระอีกครั้งโดยหัวข้อในครั้งนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับที่จอดรถอย่างเดียว

การเขียนแบบกึ่งไม่ เป็นเทคนิคการระดมความคิดอีกรูปแบบหนึ่ง โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติโดยให้เขียนหัวข้อและวาดวงกลมล้อมรอบตรงกลางกระดาษ โดยถือว่าเป็นจุดศูนย์กลาง จากนั้นให้นำความคิดที่เกิดขึ้นมาต่อออกไปรอบ ๆ จุดศูนย์กลาง พยายามคิดถึงแนวความคิดในแต่ละวงกลมและสร้างวงกลมต่อออกไปให้มากที่สุด

ยกตัวอย่าง สมมติว่าท่านต้องการอธิบายถึงบุคคลที่ใกล้ชิด โดยการใช้เทคนิคการเขียนแบบกิ่งไม้ในการสร้างความคิด ซึ่งท่านอาจเขียนออกมาได้ในลักษณะนี้

จากการแจกแจงออกมา จะพบว่ากิ่งที่ใหญ่ที่สุดจะเกี่ยวกับการทำงานของบิดา ซึ่งน่าจะเป็นหัวข้อหลักในการนำเสนอของท่านต่อไป

การวางโครงเรื่อง

หลังจากกำหนดหัวข้อที่ต้องการเขียนแล้ว ขั้นตอนต่อไปในกระบวนการเขียนคือ การวางโครงเรื่อง จากตัวอย่างเรื่องประสบการณ์ครั้งแรกของฉันทันในประเทศไทยที่ผ่านมา ผู้เขียนสามารถระดมความคิดจนได้หัวข้อหลัก ๓ หัวข้อได้แก่ ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร สภาพแวดล้อมในห้องเรียน และชีวิตครอบครัวของคนอเมริกัน สมมติว่าผู้เขียนตัดสินใจที่จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร

การแบ่งหัวข้อย่อย

ขั้นแรกของการวางโครงเรื่อง ได้แก่ การแบ่งแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับ “ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร” ออกเป็นหัวข้อย่อย โดยขีดฆ่าหัวข้อที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป ดังตัวอย่าง

ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา

ทักษะการใช้ภาษาไม่ดี
ไม่ค่อยรู้ศัพท์
ภาษาใหม่
ออกเสียงแย่
ขาดความมั่นใจ

ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์
ยากที่จะเข้าใจคนอเมริกัน
การแสดงออกไม่ชัดเจน
คนอเมริกันพูดเร็ว
ใช้ศัพท์ไม่เป็นทางการ

จากตัวอย่าง แนวความคิดเกี่ยวกับ “ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร” ถูกแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มย่อย โดยกลุ่มแรกจะอธิบายถึงปัญหาของตัวผู้เขียนเอง กลุ่มที่สองจะอธิบายลักษณะการใช้ภาษาของคนอเมริกัน โดย “ทักษะการใช้ภาษาแย่” และ “ยากที่จะเข้าใจคนอเมริกัน” สามารถนำมาใช้เป็นชื่อหัวข้อย่อยได้ ขณะที่ “ภาษาใหม่” และ “ขาดความมั่นใจ” ถูกขีดฆ่าออกไป เนื่องจากเป็นประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้เขียนจึงสามารถนำประเด็นที่เหลือมาจัดกลุ่มใหม่ ตามรูปแบบของการเขียนเรียงความได้ดังนี้

ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา

- ก. ทักษะการใช้ภาษาไม่ดี
- ไม่ค่อยรู้ศัพท์
 - ออกเสียงแย่
- ข. ยากที่จะเข้าใจคนอเมริกัน
- ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์
 - การแสดงออกไม่ชัดเจน
 - คนอเมริกันพูดเร็ว
 - ใช้ศัพท์ไม่เป็นทางการ

การเขียนประโยคขยายหัวข้อ

ประโยคขยายหัวข้อ คือประโยคที่แสดงถึงเรื่องหรือประเด็นหลักที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ ดังนั้นประโยคแรกในเรียงความเรื่องนี้ ควรเริ่มด้วยการขยายหัวข้อ “ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสาร” ดังตัวอย่าง

ปัญหาหนึ่งซึ่งนักเรียนต่างชาติประสบในประเทศสหรัฐฯ ได้แก่ การติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน

หรือ

นักเรียนต่างชาติในประเทศสหรัฐฯ ล้วนประสบปัญหาการติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน

การวางโครงเรื่อง

การวางโครงเรื่องถือได้ว่าเป็นแผนการเขียนอย่างเป็นทางการ โดยผู้เขียนจะเรียงลำดับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยเพื่อแสดงภาพร่างก่อนการเขียนจริง ดูตัวอย่างการวางโครงเรื่อง “ปัญหาการติดต่อสื่อสาร”

ประโยคขยายหัวเรื่อง

ประเด็นสนับสนุน

รายละเอียด

รายละเอียด

ประเด็นสนับสนุน

รายละเอียด

รายละเอียด

รายละเอียด

รายละเอียด

ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา

นักเรียนต่างชาติในประเทศสหรัฐฯ ล้วนประสบปัญหาการติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน

ก. นักเรียนต่างชาติมีทักษะการใช้ภาษาไม่ดี

๑. ไม่ค่อยรู้ศัพท์

๒. ออกเสียงไม่ถูกต้อง

ข. ยากที่เข้าใจคนอเมริกัน

๑. ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์

๒. การแสดงออกไม่ชัดเจน

๓. คนอเมริกันพูดเร็ว

๔. ใช้ศัพท์ไม่เป็นทางการ

ทั้งนี้ผู้เขียนจะพบว่าตนเองสามารถเขียนบทความได้ง่ายขึ้นหลังจากเสร็จสิ้นการวางโครงเรื่อง นอกจากนี้ผู้เขียนยังสามารถเพิ่มตัวอย่างและประโยคสรุปได้ตามต้องการ

การเขียนและทบทวนร่าง

ขั้นตอนที่ ๓ ในกระบวนการเขียนหลังจากการเตรียมการก่อนการเขียนและการวางโครงเรื่อง คือ การเขียนและทบทวนฉบับร่างซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งได้ต้นฉบับจริง ให้ท่านพึงระลึกไว้ว่าไม่มีงานเขียนชิ้นใดที่มีความสมบูรณ์แบบ

ตั้งแต่ในครั้งแรกของการเขียน โดยธรรมชาติแล้วทุกครั้งที่ท่านเขียนงานชิ้นใหม่ จะพบว่าตนเองกำลังพัฒนาการเขียนของตนเองให้ดีขึ้น

การเขียนร่างแรก

ขั้นตอนการเขียนร่างแรกจากโครงเรื่องที่ ท่านได้วางไว้แล้ว มีดังนี้

- เขียนประโยคขยายหัวข้อและขีดเส้นใต้ ซึ่งจะเป็นการเตือนให้ตนเองจดจ่ออยู่กับหัวข้อที่จะเขียนตลอดเวลา

- ให้เขียนในลักษณะบรรทัดเว้นบรรทัด หรือบรรทัดเว้นสองบรรทัดและเว้นระยะขอบทั้งด้านซ้ายและขวา อย่างน้อย ๑ นิ้ว พื้นที่ว่างเหล่านี้มีไว้เพื่อให้ท่านสามารถเพิ่มรายละเอียดข้อมูล ตัวอย่าง ฯลฯ ในอันที่จะทำให้งานเขียนมีความสมบูรณ์มากขึ้น นอกจากนี้ท่านยังสามารถเพิ่มเติมข้อคิดเห็น เช่น “ตรวจสอบการสะกด” “เพิ่มตัวอย่าง” และอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นตัวช่วยเตือนสำหรับการแก้ไขต่อไป

- เขียนข้อความโดยให้ใกล้เคียงกับโครงเรื่องให้มากที่สุด โดยรักษาจังหวะการเขียนให้สม่ำเสมอ อย่างล่งเลที่จะเพิ่มข้อมูลซึ่งไม่ได้อยู่ในโครงเรื่อง ถ้าท่านมั่นใจว่าเป็นข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับหัวข้อของเรื่องที่กำลังเขียน

- ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับไวยากรณ์ อักษร หรือการสะกด เนื่องจากการเขียนร่างแรกมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท่านสามารถถ่ายทอดข้อมูลลงในกระดาษให้มากที่สุดและเป็นไปตามโครงเรื่องที่วางไว้แล้วเท่านั้น

อย่าวิตกกังวลถ้าในขณะที่เขียนไม่สามารถคิดคำหรือวลีหรือแม้แต่ไม่สามารถทำให้ข้อความสมบูรณ์ ทั้งนี้ให้ท่านเพียงแค่วางช่องว่างหรือบรรทัดซึ่งสามารถทำให้สมบูรณ์ได้ในภายหลัง บางครั้งในขณะที่กำลังเขียนประเด็นหลักประเด็นหนึ่ง แต่ทันใดนั้นก็กลับมีแนวความคิดใหม่ขึ้นมา ให้จดความคิดนั้นลงในที่ว่างทันที ไม่อย่างนั้นท่านอาจจะลืมแนวความคิดที่เกิดขึ้นใหม่นี้

สิ่งสำคัญที่ควรจำไว้ในใจคือ การเขียนเป็นกระบวนการค้นพบอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ท่านกำลังเขียน ย่อมพบว่ามีความคิดใหม่ ๆ ที่ไม่สามารถคิดได้ในขั้นตอนการระดมข้อมูลและขั้นตอนการวางโครงเรื่องเกิดขึ้นอยู่เสมอ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่ในขณะที่เขียนท่านจะสามารถเพิ่มหรือลบแนวคิดใดเมื่อไรก็ได้ เพียงต้องมั่นใจว่าแนวคิดใหม่มีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องอย่างชัดเจน

การทบทวนเนื้อเรื่องและโครงสร้าง

หลังจากเขียนร่างฉบับแรกเสร็จแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการทบทวน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เขียนไปแล้วให้ดีขึ้น สิ่งที่ต้องตรวจสอบได้แก่ เนื้อหาและโครงสร้างของงานเขียนซึ่งรวมถึงความสอดคล้องกลมกลืนและความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมหรือตัดออกได้ตามปรารถนา トラバิดที่การกระทำ

ดังกล่าวเป็นไปเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อความคิดของท่านต่อผู้อ่านได้ชัดเจน มีประสิทธิภาพ และน่าสนใจมากขึ้น

ระหว่างการทบทวนครั้งแรกนี้ ไม่ควรพยายามแก้ไขไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การสะกด หรือเครื่องหมายใด ๆ เพราะว้ขั้นตอนนี้มุ่งเน้นในการตรวจสอบเนื้อหาและระบบของงานเขียนเป็นหลักเท่านั้น ข้อควรปฏิบัติมีดังนี้

- อ่านข้อความทั้งหมดอย่างถี่ถ้วน โดยมุ่งความสนใจไปยังเรื่องทั่ว ๆ ไป เขียนบันทึกการแก้ไขในพื้นที่ว่าง
- ตรวจสอบว่าท่านสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งใจไว้หรือไม่
- ตรวจสอบความเป็นเหตุเป็นผลเพื่อให้ผู้อ่านง่ายต่อการติดตามแนวความคิดของท่านและเข้าใจในสิ่งที่ท่านเขียน
- ตรวจสอบให้มั่นใจว่า ท่านได้เขียนประโยคขยายหัวข้อที่เป็นใจความสำคัญของเรื่อง
- ตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาทั้งหมด ให้มั่นใจว่าไม่มีข้อความที่ไม่สนับสนุนประโยคขยายหัวข้อปรากฏอยู่ในงานเขียน
- ตรวจสอบว่าประโยคขยายหัวข้อได้รับการสนับสนุนข้อมูลรายละเอียดอย่างเพียงพอ ต้องมั่นใจว่าท่านได้ให้ข้อมูลผู้อ่านอย่างเพียงพอในการทำความเข้าใจแนวคิดหลักในแต่ละย่อหน้า ถ้าพบว่ามีประเด็นหลักใดขาดข้อมูลสนับสนุนที่เพียงพอ ให้บันทึกในช่องว่างว่า “เพิ่มรายละเอียด” หรือ “เพิ่มตัวอย่าง”
- ตรวจสอบการใช้คำเชื่อมระหว่างย่อหน้าให้เหมาะสม
- ทำที่สุดคือ งานเขียนชิ้นนี้ต้องการประโยคสรุปหรือไม่ ถ้าท่านเขียนข้อคิดเห็น ตรวจสอบให้ดูว่าเกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องหรือไม่

หลังจากการตรวจสอบทั้งหมดแล้ว สิ่งที่ได้จะเป็นฉบับร่างที่สอง

การตรวจสอบฉบับร่างที่สอง

ขั้นต่อไปคือการตรวจสอบไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การสะกด และเครื่องหมายต่าง ๆ

- ตรวจสอบความถูกต้องในแต่ละประโยคว่ามีความถูกต้องและสมบูรณ์อย่างน้อยเพียงใด
- ตรวจสอบความถูกต้องของไวยากรณ์ เช่น การใช้ประธาน กริยา กรรม
- ตรวจสอบการสะกด การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ
- ตรวจสอบการใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องที่เขียน

การเขียนต้นฉบับ

เมื่อถึงขั้นตอนนี้ท่านจะมีความพร้อมในการเขียนต้นฉบับเพื่อนำส่งอาจารย์ โดยมีสิ่งที่มุ่งเน้นคือความเรียบร้อยของเอกสาร ทั้งนี้ไม่ว่าจะโดยการพิมพ์หรือการเขียน ควรตรวจสอบให้มั่นใจว่า ได้แก้ไขสิ่งบกพร่องที่พบในร่างที่สองทั้งหมด โดยหลังจากการอ่านทบทวนต้นฉบับ ท่านยังคงสามารถแก้ไขข้อบกพร่องที่พบได้อีก ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เล็กน้อย หรือแม้แต่ต้องแก้ไขในประเด็นสำคัญ จำไว้ว่าการเขียนคือกระบวนการที่ต่อเนื่อง ท่านสามารถเขียนซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งเกิดความพอใจในผลงานของตนเอง

ตัวอย่าง

ร่างแรก	ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในสหรัฐอเมริกา
	<p>¹นักศึกษาต่างชาติในสหรัฐอเมริกามักเผชิญกับปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน นี่เป็นเรื่องที่สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเหล่านักศึกษาเป็นอย่างมาก ³ในไม่ช้าเหล่านักศึกษาจะตระหนักว่าทักษะด้านการใช้ภาษาของตนเองมีความแย่อย่างมาก ⁴ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านคำศัพท์หรือการออกเสียง ⁵คนอเมริกันจะไม่ค่อยเข้าใจ ⁶นักศึกษาต่างชาติยังพูดด้วยเสียงที่เบาเกินไปเพราะความอายอีกด้วย ⁷นักศึกษายังขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ ⁸มันเป็นเรื่องยากด้วยเหมือนกันสำหรับคนต่างชาติในการเข้าใจคนอเมริกัน ⁹ซึ่งชอบใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์และบ่อยครั้งที่มีการแสดงออกที่ไม่ชัดเจน ¹⁰คนอเมริกันพูดเร็วเกินไป ดังนั้นบ่อยครั้งที่ฟังไม่ได้เลยที่จะจับความหมายของสิ่งที่คนอเมริกันพูด ¹¹คนอเมริกันยังชอบใช้ศัพท์แสลงและสำนวน ¹²คนทั่วไปจะไม่ทราบความหมาย</p>

หลังจากที่เขียนร่างฉบับแรกเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนได้ตรวจสอบข้อเขียนของตนเองดังนี้

- ประการแรก ตรวจสอบว่าเนื้อหาของข้อเขียนเป็นไปตามหัวข้อที่กำหนดหรือไม่ ในที่นี้ผู้เขียนถูกกำหนดให้เขียนเกี่ยวกับเรื่อง “ปัญหาของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา” ซึ่งถึงแม้ว่าผู้เขียนจะได้เขียนระบุไว้ในประโยคที่สอง แต่เพื่อความมั่นใจ ผู้เขียนจึงตัดสินใจนำประโยคแรกและประโยคที่สองมาเชื่อมกัน

ผู้เขียนตรวจสอบความกลมกลืนของข้อเขียนและตัดสินใจว่าประโยคที่ ๖ ซึ่งได้เขียนเพิ่มขึ้นมาในขณะเขียนร่างแรกเป็นประโยคที่เหมาะสมกับเนื้อหาโดยรวม ในขณะที่ประโยคที่ ๗ ก่อนข้างจะไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา จึงเห็นควรขีดฆ่าออกไป

ขั้นต่อไป ผู้เขียนตรวจสอบว่าได้นำเสนอรายละเอียดเพื่อสนับสนุนข้อความทั้งหมดอย่างเพียงพอหรือไม่ โดยหลังจากตรวจสอบแล้ว ผู้เขียนตัดสินใจเพิ่มตัวอย่างในปัญหาด้านการออกเสียง การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และการใช้สำนวน แต่ในด้านการแสดงออกที่ไม่ชัดเจน ผู้เขียนไม่สามารถหาตัวอย่างได้ จึงตัดสินใจขีดฆ่าประโยคที่ ๙ ออกไป นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้ตัดสินใจที่จะเพิ่มคำเชื่อม เช่น *ประการแรก ยกตัวอย่างเช่น* และ *นอกจากนี้* เพื่อให้งานเขียนมีความลื่นไหลมากขึ้น

ท้ายที่สุด ผู้เขียนยังตัดสินใจในการเพิ่มประโยคสรุปอีกด้วย

ข้อเขียนของร่างที่สองจึงมีลักษณะดังตัวอย่างข้างล่าง

ร่างที่สอง	ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา
	<i>เมื่อแรกเดินทางมาถึง</i>
	<p>หนึ่งในปัญหาที่นักศึกษาต่างชาติในสหรัฐอเมริกา มักเผชิญได้แก่ ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน</p> <p>ซึ่งในไม่ช้าเหล่านักศึกษาจะตระหนักว่า ทักษะด้านการใช้ภาษาของตนเองมีความยำเอย่างมากในหลายด้าน</p> <p>ประการแรกได้แก่ความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำกัดและการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง^๑ คนอเมริกันจะไม่ค่อยเข้าใจ</p> <p>ยกตัวอย่างเช่น ผมเคยถามเพื่อนนักศึกษาชาวอเมริกันว่าจะไปห้องสมุด (Library) ได้อย่างไร แต่เนื่องจากปัญหาด้านการออกเสียง อาร์ และเสียง แอล ของผม ทำให้เพื่อนไม่เข้าใจว่าผมกำลังพูดถึงอะไร “ท้ายที่สุดผมถึงกับต้องเขียนคำว่า Library ลงในกระดาษ” อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือนักศึกษาต่างชาติมักจะพูดด้วยเสียงที่เบาเกินไป</p> <p>เพราะความอายอีกด้วย ในทางกลับกันก็เป็นเรื่องยากด้วยเหมือนกันสำหรับคนต่างชาติในการเข้าใจคนอเมริกัน</p> <p>ซึ่งชอบใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น “Later” จะหมายถึง “I’ll see you later” และ “Coming?” ในความหมายที่ว่า “Are you coming?” เป็นต้น^{๑๐} นอกจากนี้ คนอเมริกันยังพูดเร็วเกินไป ดังนั้นบ่อยครั้งที่ไปไม่ได้เลยที่จะ</p> <p>^{๑๑} เข้าใจ ^{๑๒} ซึ่งมีความหมายใน- จับความหมายของสิ่งที่คนอเมริกันพูด คนอเมริกันยังชอบใช้ศัพท์แสลงและสำนวน คนทั่วไปจะไม่ทราบ</p> <p>ลักษณะที่ถ้าไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่มีทางทราบ</p> <p>ความหมาย^{๑๓} ตัวอย่างเช่น เมื่อเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งบอกผมว่า “That drives me up the wall.” ซึ่งผมไม่อาจ-</p>

กำลังขับรถได้

เข้าใจได้เลยว่าเขาหมายถึงอะไร ¹⁴นอกจากนี้ภาพของเพื่อนกำลังนั่งอยู่ในรถที่กำลังไต่ขึ้นไปบนกำแพง ¹⁵ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่น่าเป็นไปได้ ¹⁶โดยสรุปอาจเป็นไปได้ที่ปัญหาแรกที่นักศึกษาต่างชาติต้องเผชิญในประเทศสหรัฐอเมริกาคือการติดต่อสื่อสาร ¹⁷แต่เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งเมื่อนักศึกษาต่างชาติเริ่มพัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษาของตนเอง และคุ้นเคยกับสำเนียงและภาษาของคนอเมริกันแล้ว ปัญหาต่าง ๆ นี้ก็จะลดลงอย่างมากทีเดียว

ความสามารถ

ในร่างที่สองนี้ ผู้เขียนได้ตรวจสอบข้อเขียนของตนเองอีกครั้งหนึ่ง โดยมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงโครงสร้างของประโยคและการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. ผู้เขียนพบว่าบางประโยคสั้นมากเกินไปจึงหาวิธีทำให้ประโยคมีความยาวมากขึ้นโดยการ

- เพิ่มข้อความ เมื่อแรกเดินทางมาถึง ในประโยคที่ 2
- รวมประโยคที่ 3 และ 4 เข้าด้วยกัน
- รวมประโยคที่ 11 และ 12 เข้าด้วยกัน

๒. ผู้เขียนเปลี่ยนประโยค กำลังนั่งอยู่ในรถที่กำลังไต่ขึ้นไปบนกำแพง เป็น กำลังขับรถไต่ขึ้นไปบนกำแพง ในประโยคที่ 14 เพื่อปรับปรุงประโยคนี้ให้ดีขึ้น

๓. ผู้เขียนเปลี่ยนแปลงด้านการใช้ภาษาดังนี้คือ

■ เปลี่ยนจาก จับความหมาย เป็น เข้าใจ ในประโยคที่ 10 เนื่องจากผู้เขียนคิดว่า จับความหมาย ไม่น่าจะเป็นคำที่เหมาะสม อีกทั้งยังต้องการหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำในประโยคติดต่อกันอีกด้วย

■ ในประโยคที่ 12 คำว่า คนทั่วไป ไม่อาจชี้ชัดลงไปได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลใด ดังนั้นจึงเปลี่ยนเป็นคำว่า ไม่ใช่เจ้าของภาษา ซึ่งเหมาะสมกว่า

■ ในประโยคสรุป ผู้เขียนต้องการเลี่ยงการใช้วลีที่ซ้ำกันคือ “ทักษะด้านการใช้ภาษา” จึงเปลี่ยนเป็น “ความสามารถด้านการใช้ภาษา”

เมื่อผ่านกระบวนการทั้งหมดแล้ว ฉบับจริงซึ่งพร้อมที่จะส่งให้แก่ผู้อ่าน จึงควรมีลักษณะดังนี้

หนึ่งในปัญหาที่นักศึกษาต่างชาติในสหรัฐอเมริกาเผชิญเมื่อแรกเดินทางมาถึง ได้แก่ ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารกับคนอเมริกัน ซึ่งในไม่ช้าเหล่านักศึกษาจะตระหนักว่าทักษะด้านการใช้ภาษาของตนเองมีความแย่อย่างมากในหลายด้าน ประการแรกได้แก่ความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำกัด และการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องซึ่งคนอเมริกันจะไม่ค่อยเข้าใจ ยกตัวอย่างเช่น ผมเคยถามเพื่อนนักศึกษาชาวอเมริกันว่าจะไปห้องสมุด (Library) ได้อย่างไร แต่เนื่องจากปัญหาด้านการออกเสียง อาร์ และเสียง แอล ของผม ทำให้เพื่อนไม่เข้าใจว่าผมกำลังพูดถึงอะไร ท้ายที่สุดผมถึงกับต้องเขียนคำว่า Library ลงในกระดาษ อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือ นักศึกษาต่างชาติมักจะถูกด้วยเสียงที่เบาเกินไปเพราะความอายอีกด้วย ในทางกลับกันก็เป็นเรื่องยากด้วยเหมือนกันสำหรับคนต่างชาติในการเข้าใจคนอเมริกันซึ่งชอบใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น “Later” จะหมายถึง “I’ll see you later” และ “Coming?” ในความหมายที่ว่า “Are you coming?” เป็นต้น นอกจากนี้ คนอเมริกันยังพูดเร็วเกินไป ดังนั้นบ่อยครั้งที่ฟังไม่ได้เลยที่จะเข้าใจสิ่งที่คนอเมริกันพูด คนอเมริกันยังชอบใช้ศัพท์แสลงและสำนวน ซึ่งมีความหมายในลักษณะที่ถ้าไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่มีทางทราบ ตัวอย่างเช่น เมื่อเพื่อนนักศึกษาคณะหนึ่งบอกผมว่า “That drives me up the wall.” ซึ่งผมไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าเขาหมายถึงอะไร นอกจากนิภาพของเพื่อนกำลังขับรถไต่ขึ้นไปบนกำแพง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่น่าเป็นไปได้ โดยสรุป อาจเป็นไปได้ที่ปัญหาแรกที่นักศึกษาต่างชาติต้องเผชิญในประเทศสหรัฐอเมริกาคือการติดต่อสื่อสาร แต่เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งเมื่อนักศึกษาต่างชาติเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาของตนเอง และคุ้นเคยกับสำเนียงและภาษาของคนอเมริกันแล้ว ปัญหาด้านนี้ก็จจะลดลงอย่างมากทีเดียว

กระบวนการเขียนที่ถูกนำเสนอมาทั้งหมดในบทนี้ ถือได้ว่าครอบคลุมพื้นฐานเบื้องต้นในการเขียนงานวิชาการ จึงเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่งสำหรับ ท่านในการให้ความสนใจศึกษารายละเอียดและฝึกปฏิบัติในทุกขั้นตอน อันจะส่งผลให้ ท่านมีความเข้าใจในกระบวนการเขียนงานวิชาการ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนบทความและการจัดทำเอกสารวิจัยต่อไป

การเขียนบทความวิชาการ

บทความวิชาการ เป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งมีความยาวหลายตอน และเนื่องจากเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนเกินกว่าที่จะถูกแถลงให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งย่อหน้า จึงมีความจำเป็นที่ต้องแบ่งหัวข้อออกเป็นส่วนย่อย ทั้งนี้ภายในแต่ละส่วนย่อยจะประกอบไปด้วยใจความหลักหนึ่งใจความ กระบวนการง่าย ๆ หลังจากนั้นก็เป็นการผูกส่วนย่อยทั้งหมดเข้าด้วยกันและเพิ่มบทนำและบทสรุปเข้าไป

อาจกล่าวได้ว่า การเขียนบทความวิชาการไม่ยากไปกว่าการเขียนเรียงความสักหนึ่งย่อหน้า ยกเว้นเพียงว่าบทความวิชาการมีความยาวมากกว่าเท่านั้น นั่นคือหลักการใดที่ท่านได้เรียนรู้มาแล้วในบทที่ ๓ หลักการนั้นย่อมสามารถนำมาใช้ได้สำหรับการเขียนบทความเช่นกัน ในบทนี้จึงเป็นการให้รายละเอียดเพิ่มเติมจากบทที่ ๓ ในส่วนที่ยังมิได้เขียนครอบคลุมไว้

ขอเริ่มจากการอธิบายพื้นฐานของบทความวิชาการซึ่งต้องประกอบไปด้วย ๓ ส่วนหลัก คือ บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ดังนี้คือ

บทนำ ประกอบไปด้วย ๒ ส่วน ได้แก่ **ข้อความทั่วไป** ซึ่งเป็นข้อเขียนซึ่งเกี่ยวกับเรื่องราวที่ท่านกำลังเขียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดึงความสนใจจากผู้อ่านเป็นหลัก และ **ข้อความแสดงแนวคิด** ซึ่งโดยมากจะเป็นข้อเขียนเพียงประโยคเดียว มีวัตถุประสงค์เพื่อชี้แจงให้ผู้อ่านทราบแนวทางหรือแผนการเขียนของเรา ข้อความแสดงแนวคิดในบทนำจะเปรียบได้ดัง **ประโยคหัวข้อ** ในแต่ละย่อหน้าในเนื้อเรื่องนั่นเอง ทั้งนี้ข้อความทั้งสองจะแสดงบทบาทในการเป็นควบคุมแนวทางการเขียนของท่าน

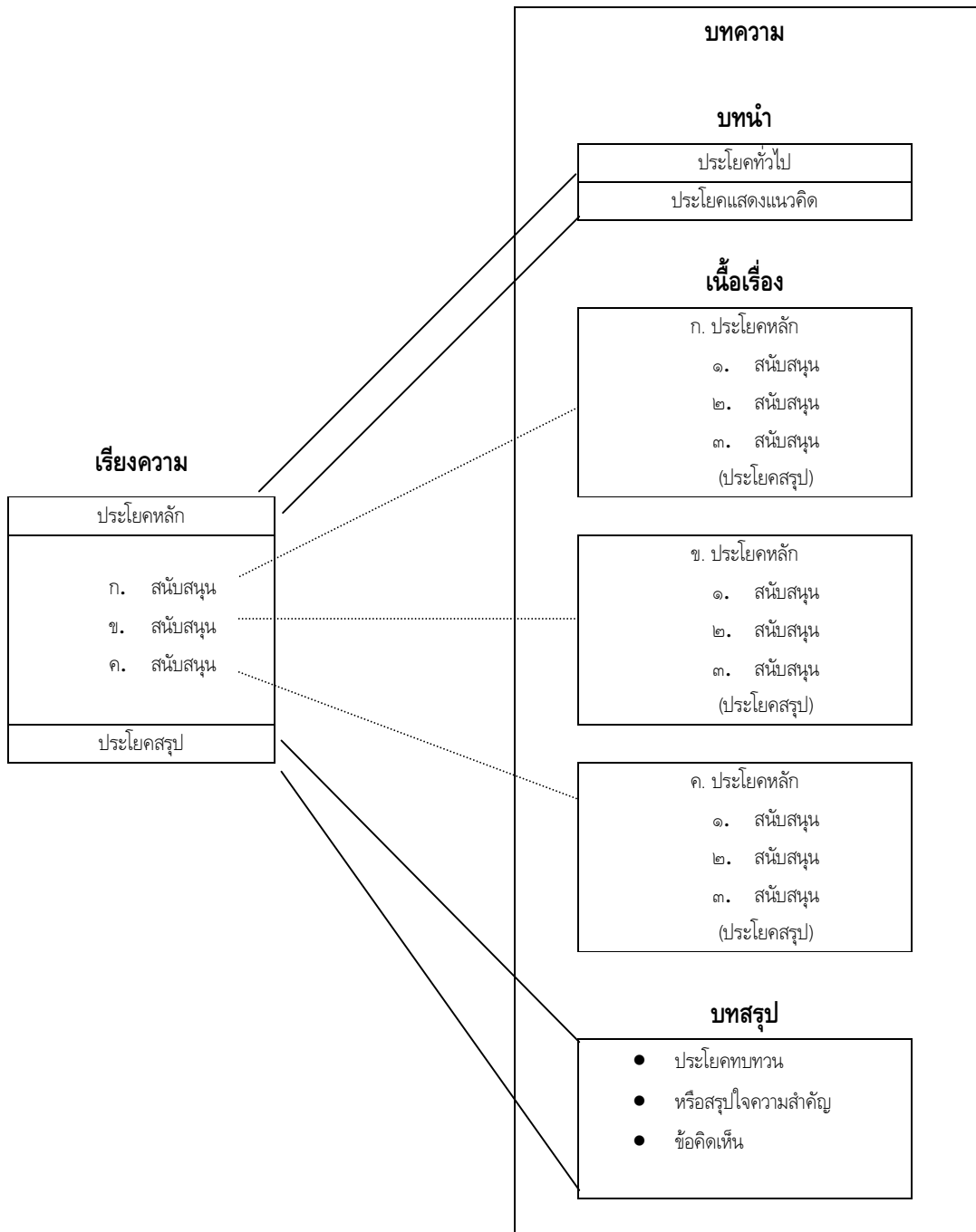
เนื้อเรื่อง ประกอบไปด้วยข้อความจำนวนตั้งแต่หนึ่งย่อหน้าขึ้นไป โดยในแต่ละย่อหน้าจะเป็นรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องราวที่ท่านต้องการนำเสนอ ดังนั้นจำนวนของย่อหน้าในเนื้อเรื่องจะแปรไปตามจำนวนของรายละเอียดหรือหัวข้อย่อยที่กำหนดไว้ เนื้อเรื่องเป็นส่วนที่ยาวที่สุดของบทความและสามารถบรรจุเนื้อหาได้มากเท่าที่ต้องการ トラบใดที่หัวข้อย่อยเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่ท่านนำเสนอ มีหลักคิดต่าง ๆ ในประเด็นนี้คือ หนึ่งย่อหน้าของบทความจะเปรียบได้ดังเป็นหนึ่งประโยคของเรียงความหนึ่งย่อหน้า ดังนั้นการเรียบเรียงแต่ละย่อหน้าเข้าด้วยกัน จึงควรมีลักษณะที่สอดคล้องกลมกลืนเหมือนกับการเขียนเรียงความหนึ่งย่อหน้า ส่วน **บทสรุป** มีไว้เพื่อแสดงถึงการสรุปหรือทบทวนใจความสำคัญที่มีการอภิปรายในเนื้อเรื่อง

นอกจากนี้ ส่วนประกอบพื้นฐานที่เพิ่มเติมเข้ามาสำหรับการเขียนบทความได้แก่ **การใช้ถ้อยคำเชื่อมโยง** ระหว่างย่อหน้าในเนื้อเรื่อง ซึ่งอันที่จริงก็คือการเชื่อมประโยคต่อประโยคในหนึ่งย่อหน้า ท่านใช้ตัวเชื่อมประโยคในย่อ

⁵ แปลและเรียบเรียงจาก “The Essay” by Oshima, A. and Hogue, A., *Writing Academic English*, Longman, New York, 1999, p.100-118.

หน้าเพื่อเชื่อมโยงความคิดระหว่างสองประโยคอย่างไร ในทำนองเดียวกันก็ใช้ตัวเชื่อมย่อหน้าเพื่อเชื่อมโยงความคิดระหว่าง ๒ ย่อหน้าอย่างนั้น

ถึงขณะนี้ จะเห็นได้ว่าการเขียนบทความมีลักษณะพื้นฐานเหมือนกับการเขียนเรียงความหนึ่งย่อหน้า เพียงแต่มีความยาวกว่า ซึ่งสามารถแสดงได้ดังแผนภูมิข้างล่าง

บทนำ

นักเขียนเกือบทุกคนให้ความเห็นว่าส่วนที่ยากที่สุดของการเขียน คือการเริ่มต้น หรือการเขียนบทนำ อย่างไรก็ตาม ท่านสามารถเปลี่ยนเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องง่ายได้โดยการเตือนตนเองว่า บทนำมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์เพียง ๔ ข้อเท่านั้น คือ

๑. เพื่อแนะนำหัวข้อเรื่องของบทความ
๒. ให้ข้อมูลโดยทั่วไปเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง
๓. ชี้ให้เห็นถึง “แผนการนำเสนอ” ของบทความ
๔. กระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน

ทั้งนี้ บทนำจะประกอบไปด้วย ๒ ส่วนสำคัญ คือ

- ข้อความทั่วไป
- ข้อความแสดงแนวคิด

ให้ ท่านสังเกตการใช้ ข้อความทั่วไป และข้อความแสดงแนวคิด ในตัวอย่างข้างล่าง

ข้อความทั่วไป

ไม่ว่าใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบ ย่อมต้องเห็นความเปลี่ยนแปลงอย่างมหากาลที่เกิดขึ้นแทบจะในทุกอณูของการดำรงอยู่ของมนุษย์ บ้างตื่นเต้นในปรากฏการณ์นี้ บ้างกลับต้องการกลับไปใช้ชีวิตที่ง่าย ๆ แบบเดิมดังเช่นในอดีต แน่หนอนที่ว่าสิ่งที่ยังเกิดขึ้นในศตวรรษที่ยี่สิบนี้ สร้างมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นในหลายบุคคล แต่ข้อเสียอันเป็นผลกระทบที่ตามมา เช่น มลภาวะแวดล้อมเป็นพิษ ความสัมพันธ์ที่เสื่อมทรมาระหว่างผู้คน และคุณค่าทางจิตใจที่อ่อนแอลง

ข้อความแสดงแนวคิด

จากตัวอย่างจะเห็นว่า **ข้อความทั่วไป** มีไว้เพื่อ

- แนะนำหัวข้อของเรื่องความ
- ให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหัวข้อ

ทั้งนี้ประโยคแรกในบทนำควรจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหรือรับรู้โดยทั่วไปซึ่งเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ท่านกำหนด โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อดึงความสนใจจากผู้อ่านและให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ส่วนประโยคที่ตามมาจะเริ่มมุ่งเข้าสู่เนื้อหาที่ท่านต้องการนำเสนอ จนนำไปสู่ข้อความแสดงแนวคิดในที่สุด

ในขณะที่ **ข้อความแสดงแนวคิด** จะมีไว้เพื่อ

- แสดงให้เห็นถึงใจความสำคัญ
- มักจะแสดงให้เห็นถึงหัวข้อย่อยที่จะนำเสนอในเรื่อง

- อาจจะทำให้เห็นถึงรูปแบบการนำเสนอของบทความ
- โดยมากจะเป็นประโยคท้าย ๆ ในบทนำ

ประโยคแสดงแนวคิดถือได้ว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในบทนำ เพราะจะแสดงให้เห็นผู้อ่านทราบว่าท่านกำลังนำเสนอและถกแถลงในเรื่องใด นอกจากนี้ยังเป็นการแนะนำหัวข้อย่อยซึ่ง ท่านต้องการนำเสนอในเรื่องอื่นอีกด้วย

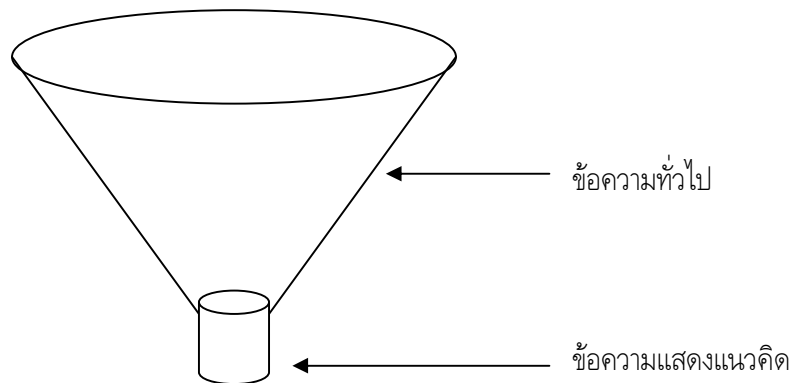
ประโยคตัวอย่าง ๓ ประโยคข้างล่างนี้ แสดงให้เห็นถึงการเขียนประโยคแสดงแนวคิดแบบไม่มีการกล่าวถึงหัวข้อย่อย

การเป็นลูกผู้ชายคนโตมีความเสียเปรียบมากกว่าความได้เปรียบ
เด็ก ๆ ในวัฒนธรรมของชาวเจ้ามือมีอายุน้อยกว่าเด็ก ๆ ในประเทศอเมริกา
การอพยพของประชาชนจากท้องถิ่นสู่เมืองใหญ่ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรง

ตัวอย่างประโยคแสดงแนวคิดแบบมีหัวข้อย่อย

การอพยพของประชาชนจากท้องถิ่นสู่เมืองใหญ่ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความสามารถ
ของเมืองในการจัดหาที่อยู่อาศัย การจ้างงาน และการให้บริการด้านสุขภาพอนามัย

กล่าวโดยสรุป บทนำเปรียบได้ดังกรวย ซึ่งมีข้อความทั่วไปเป็นความกว้างที่ส่วนบนสุดและค่อย ๆ แคบลงมาจนถึงส่วนกลาง และมีข้อความแสดงแนวคิดเป็นส่วนปลายที่แคบที่สุด

บทสรุป

บทสุดท้ายในบทความซึ่งได้แก่บทสรุป ซึ่งเป็นข้อความที่คล้ายกับจะบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ท่าน กำลังได้เสร็จสิ้นการนำเสนอแนวคิดของตนเองลงแล้ว การเขียนบทสรุปมีแนวทางดังนี้คือ ขั้นแรก เขียนสรุปใจความสำคัญที่ได้ถูกแถลงมาแล้วในเรื่อง หรือเขียนซ้ำข้อความแสดงแนวคิดโดยใช้ถ้อยความที่แตกต่างกัน ส่วนขั้นที่สองจะเป็นการเพิ่มข้อคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ซึ่ง ท่านควรใช้โอกาสนี้ในการสื่อข้อความที่สร้างความประทับใจให้ผู้อ่านจดจำ

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า บทสรุปประกอบด้วย

๑. การสรุปใจความสำคัญ หรือการเขียนข้อความแสดงแนวคิดในวลีที่แตกต่าง
๒. ข้อคิดเห็นท้ายสุดของผู้เขียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่นำเสนอ โดยมีพื้นฐานจากข้อมูลที่มีอยู่

บทสรุปที่ดีควรเริ่มด้วยข้อความซึ่งแสดงให้ผู้อ่านรับรู้ ผู้แต่งกำลังเสร็จสิ้นการนำเสนอ ดังตัวอย่างข้างล่าง

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า แม้ศตวรรษที่ยี่สิบได้มอบสิ่งต่าง ๆ ให้กับมนุษย์อย่างมาก เช่น ทำให้เราร่ำรวยขึ้น สุขภาพดีขึ้น และความรื่นรมย์ในการดำรงชีวิต แต่ในความเห็นของข้าพเจ้า ไม่ได้ทำให้มนุษย์เฉลี่ยฉลาดขึ้นแต่อย่างใด ศตวรรษที่ยี่สิบได้ทำให้โลกของเราเต็มไปด้วยความสับสน ผู้คนมีจิตวิญญาณที่ตกต่ำและมีความเป็นมนุษย์น้อยลง ดังนั้นถึงแม้ว่าเรายังคงมุ่งหวังให้โลกนี้เป็นโลกแห่งความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและวิทยาการ เพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของเรา **อย่างไรก็ตามเราต้องร่วมมือกันในการรักษาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเพื่อคนรุ่นต่อไป ยิ่งกว่านั้นเราควรใช้เวลาไปในการเพิ่มความสัมพันธ์ในเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันในโลกเล็ก ๆ ใบนี**

การวางโครงเรื่อง

เนื่องจากการเขียนบทความมีความซับซ้อนกว่าการเขียนเรียงความเพียงตอนเดียว ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องจัดระบบความคิดของตนเองและวางแผนการนำเสนอเนื้อเรื่องก่อนการเขียนจริง ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดได้แก่ การเขียนโครงเรื่องนั่นเอง

หลักการและเทคนิคการเขียนโครงเรื่องซึ่งใช้ในการเขียนเรียงความ สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเขียนบทความได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างข้างล่างเป็นการเขียนโครงเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งสังเกตได้ว่าหัวข้อย่อยจะเยื้องไปทางขวา ดังนั้นข้อความยิ่งเยื้องไปทางขวามากเท่าใดจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าหัวข้อนั้นเป็นเรื่องเฉพาะเจาะจงลงในรายละเอียดมากขึ้นเท่านั้น

ให้ลองศึกษาตัวอย่างข้างล่าง ซึ่งเป็นการวางโครงเรื่อง ในหัวข้อ เทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งในโครงเรื่องนี้ ในส่วนของบทนำ จะประกอบไปด้วยประโยคแสดงแนวคิดเท่านั้น ส่วนในบทสรุปจะมีลักษณะของการย่อความ ยกเว้นในเนื้อเรื่องเท่านั้นซึ่งจะมีการแจกแจงรายละเอียด

เทคโนโลยีสมัยใหม่

๑. บทนำ

ข้อความบ่งชี้: การค้นพบที่นับได้ว่ายิ่งใหญ่ในยุคปัจจุบันที่สร้างประโยชน์ให้กับมนุษย์มากที่สุด คือเทคโนโลยีด้านโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์

๒. เนื้อเรื่อง

๒.๑ รูปแบบการสื่อสารที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก คือโทรศัพท์

๒.๑.๑ เหตุการณ์สำคัญที่ยืนยันข้อมูล

๒.๑.๑.๑ การพังทลายของกำแพงเบอร์ลิน

๒.๑.๑.๒ การปล่อยกระสวยอวกาศ

๒.๑.๒ การให้บริการทางการแพทย์ด้วยวิดีโอ

๒.๑.๒.๑ การประชุมระหว่างแพทย์กับคนไข้

๒.๑.๒.๒ อุปกรณ์พิเศษเพื่อใช้ในการเฝ้าระวังคนไข้

๒.๒ ในสองทศวรรษที่ผ่านมา เทคโนโลยีสร้างความเจริญก้าวหน้าอย่างใหญ่หลวงในโลกแห่งการติดต่อสื่อสารซึ่งสร้างประโยชน์ให้แก่มนุษย์

๒.๒.๑ การสื่อสารทางไกล

๒.๒.๒ การส่งข้อมูลแบบซูเปอร์ไฮเวย์

๒.๒.๓ การเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลก

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์

๒.๓ เทคโนโลยีก้าวหน้าของคอมพิวเตอร์ในการให้บริการทางการแพทย์สร้างประโยชน์ให้ทั้งแก่แพทย์และคนไข้

๒.๓.๑ แพทย์ในชนบทและข้อมูลเกี่ยวกับยารักษาโรค

๒.๓.๑.๑ ในอดีตสามารถเข้าถึงได้น้อย

๒.๓.๑.๒ ในทุกวันนี้สามารถเข้าถึงได้ทันที

๒.๓.๒ แพทย์ในชนบทและศูนย์กลางการแพทย์ในเมือง

ใช้คอมพิวเตอร์ในการตรวจสอบการรักษาที่ถูกต้อง

๒.๓.๓ ภาพถ่ายเอกซเรย์ของร่างกาย

๒.๓.๓.๑ วินิจฉัยโรค

๒.๓.๓.๒ การรักษาที่จำเป็น

๒.๓.๔ การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยวินิจฉัย

ตัวอย่างของอาการปวดศีรษะในแพทเทิร์น

๓. บทสรุป

โดยสรุป เป็นที่แน่ชัดว่าการค้นคว้าวิจัยและการทดลองทางวิทยาศาสตร์ได้เปิดประตูโลกแห่งการสื่อสารข้อมูลให้มีความเร็วขึ้น และง่ายต่อการเข้าถึง ด้วยโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์ การค้นพบเหล่านี้ได้เปลี่ยนชีวิตของเราให้ดีขึ้นและทำให้มนุษย์มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น

การเขียนและทบทวนบทความ

ในบทที่ ๓ ท่านได้รับทราบขั้นตอนการวางแผน การเขียน และการทบทวนฉบับร่างซึ่งมีความยาวเพียงหนึ่งย่อหน้า โดยผู้เขียน “ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา” ได้ดำเนินการตามขั้นตอนในกระบวนการเขียนงานวิชาการ โดยเริ่มจากการระดมความคิด การนำความคิดไปสู่การวางโครงเรื่อง จากนั้นจึงเริ่มต้นกระบวนการเขียนและตรวจสอบแก้ไข

การเขียนบทความก็มีแนวทางเช่นเดียวกันกับการเขียนงานในลักษณะดังกล่าว นั่นคือ ท่านต้องมีการระดมข้อมูลโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ตามความถนัด จากนั้นจึงนำข้อมูลมาวางโครงเรื่อง และเขียนร่างหลาย ๆ ฉบับจนกระทั่งได้ผลงานที่ตนเองภาคภูมิใจ

ในตัวอย่างต่อจากนี้จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการที่นักศึกษาคนหนึ่งใช้ในการเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยผู้เขียนได้เสร็จสิ้นการปฏิบัติใน ๒ ขั้นตอนแรกคือ การระดมข้อมูล และการวางโครงเรื่องเรียบร้อยแล้ว (ดูรายละเอียดในบทที่ ๓) ขณะนี้ผู้เขียนพร้อมที่จะเขียนร่างฉบับแรกและตรวจสอบแก้ไขรูปแบบการนำเสนอและสาระในเนื้อเรื่อง ให้สังเกตว่าผู้เขียนไม่ได้เริ่มจากการเขียนบทนำ แต่เริ่มจากการเขียนเนื้อเรื่องซึ่งผู้เขียนหลายคนพบว่าเป็นการเริ่มต้นที่ง่ายกว่ามาก

ร่างฉบับแรก

เทคโนโลยีสมัยใหม่

รูปแบบของการสื่อสารที่รวดเร็วซึ่งเป็นที่นิยมอย่างหนึ่ง ได้แก่ โทรศัพท์ มันส่งผลกระทบต่อผู้ชมเพราะว่าพวกเขาสามารถเห็นเหตุการณ์สำคัญที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลกได้ในทันที **เพิ่มเติมอย่าง**

ในปี ๑๙๖๒ ผู้ชมทั่วโลกมีโอกาสได้เห็นการพังทลายของกำแพงเบอร์ลิน มันได้แยกชาวเบอร์ลินตะวันตกและตะวันออกตั้งแต่เดือนสิงหาคม ค.ศ.๑๙๖๑ บางคนกล่าวว่าตนเองรู้สึกเหมือนกับว่าได้ **เขียนไม่ชัดเจน**

ยืนอยู่ในบริเวณที่กำแพงแตกสลายลงทีเดียว พวกเขายังสามารถเห็นการฉลองที่ความสนุกสนานจากการกลับมารวมกันระหว่าง พลเมืองชาวเบอร์ลินทั้งหมด อีกหนึ่งเหตุการณ์ที่น่าสนใจชาวโลกสามารถชมได้แก่การปล่อยยานอวกาศทางโทรศัพท์ ตัวอย่างเช่นในวันที่ ๔ มีนาคม ค.ศ.๑๙๖๔ ยานโคลัมเบียถูกส่งขึ้นไปในภารกิจค้นคว้าวิจัย มันพุ่งทะยานขึ้นไปจากแท่นปล่อยและเข้าสู่วงโคจรจาก ศูนย์อวกาศเคนเนดี ที่แหลมคานาเวอรอล รัฐฟลอริดา ด้วยความสำเร็จอย่างงดงาม เมื่อภารกิจของยานโคลัมเบียเสร็จสิ้นในวันที่ ๑๘ มีนาคม ค.ศ.๑๙๖๔ โทรศัพท์ยังได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงการร่อนลงที่เต็มไปด้วยความสำเร็จ **ซึ่ง** **นี่เป็นผลของการทำงานเป็นทีมที่หยุด**

เขียน เทคโนโลยีของโทรศัพท์ไม่เพียงทำให้เราได้มีโอกาสเห็นเหตุการณ์ทั่วโลกเท่านั้น มันยังแสดงบทบาทสำคัญในการให้บริการทางการแพทย์ระยะไกลไปทั่วโลก ตัวอย่างเช่น โดยการใช้อุปกรณ์พิเศษ แพทย์สามารถเฝ้าหัวใจและปอดหรือตรวจดู **เขียนไม่ชัดเจน**

ลำคอของผู้ป่วย พวกเขาสามารถวินิจฉัยปัญหาและให้คำแนะนำสำหรับการรักษา เนื่องจากเทคโนโลยีโทรศัพท์ระยะไกลอีกด้วย **เขียนไม่ชัดเจน** เป็นเพียงสองตัวอย่างของความมหัศจรรย์ทางการแพทย์ซึ่งเกิดจากการสร้างสรรค์ของโทรศัพท์

เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้สร้างความก้าวหน้าอย่างมหาศาลในโลกแห่งการติดต่อสื่อสาร ในการสร้างประโยชน์ให้แก่ มนุษยชาติในสองสามทศวรรษที่ผ่านมาคอมพิวเตอร์มีความสามารถในการสื่อสารระยะไกล นอกจากนี้ ซูเปอร์ไฮเวย์ของข้อมูลได้ถูก **ย้ายที่**

สร้างขึ้นสำหรับการส่งข้อมูลขนาดใหญ่ไปทั่วโลกด้วยความเร็วสูง เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ทำให้ความเป็นไปได้สำหรับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในการเชื่อม แหล่งวิชาการ การค้นคว้าวิจัย รัฐบาลและองค์กรเอกชนทั่วโลกเข้าด้วยกัน โดยการใช้จ่ายหมาย **เพิ่มเติมอย่าง**

อิเล็กทรอนิกส์ หรืออีเมล ทำให้เหล่านักวิชาการ นักค้นคว้าวิจัย และนักธุรกิจ รวมทั้งครอบครัวและเพื่อนฝูง สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพียงการพิมพ์ข้อความลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง จากนั้นมันก็จะไปปรากฏบนเครื่องคอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไปในเวลาอันรวดเร็ว ยิ่งกว่านั้นเทคโนโลยียังได้มีส่วนอย่างมากในการสร้างความก้าวหน้าในด้านการแพทย์โดยใช้คอมพิวเตอร์ มันส่งผลประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ทั้งแพทย์และคนไข้ ในอดีตแพทย์ในโรงพยาบาลในชนบทที่ไม่มีทางที่จะได้รับทราบข้อมูลด้านการแพทย์ที่ทันสมัย คอมพิวเตอร์ยังสามารถแปลงข้อมูลเอ็กซ์เรย์เป็นข้อมูลภาพของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ภาพสามารถช่วยแพทย์ชนบทเนื่องจากผู้เชี่ยวชาญสามารถช่วยวินิจฉัยโรคต่าง ๆ และแนะนำการรักษาที่ดีที่สุด วิวัฒนาการหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้คือความสามารถของคอมพิวเตอร์ในการบอกตำแหน่งสาเหตุของพยาธิสภาพได้อย่างแม่นยำ ตัวอย่างเช่น ผู้ป่วยหญิงคนหนึ่งมีอาการปวดศีรษะเรื้อรังได้รับการรักษามาแล้วจากแพทย์หลายคนแต่ยังไม่หายเสียที แพทย์คนใหม่ให้เธอกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติการรักษา และเมื่อคำตอบถูกป้อนเข้าไปประมวลในคอมพิวเตอร์ สาเหตุของอาการปวดศีรษะจำนวน ๑๐๐ สาเหตุได้ถูกแจกแจงออกมา โดยคอมพิวเตอร์ยังได้แสดงให้เห็นด้วยว่าสาเหตุใดที่น่าจะเป็นต้นเหตุของอาการปวดศีรษะของคนไข้มากที่สุด จากนั้นคนไข้ได้รับการรักษาจนประสบผลสำเร็จในที่สุด

โดยสรุป การค้นคว้าวิจัยและการทดลองทางวิทยาศาสตร์ได้เปิดประตูในการเข้าถึงข้อมูลทั่วโลกได้เร็วขึ้น และง่ายขึ้น จากโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ การค้นพบเหล่านี้ได้เปลี่ยนชีวิตของเราให้ดีขึ้นและทำให้คนในโลกนี้ใกล้ชิดกันมากขึ้น

ขึ้นย่อหน้าใหม่

เพิ่มรายละเอียด

เหล่านี้

เพิ่มข้อคิดเห็น

หลังการเขียนร่างฉบับแรก ผู้เขียนได้ทำการตรวจสอบและแก้ไขการนำเสนอและเนื้อหาของใจความทั้งหมด โดยเริ่มจากเปลี่ยนแปลงให้โทรทัศน์ เป็น “รูปแบบของการสื่อสารที่รวดเร็วซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุด” ผู้เขียนยังได้ลบข้อความที่ไม่จำเป็นออกไปจำนวนหนึ่งด้วยกัน และยังได้แบ่งเนื้อหาในหนึ่งย่อหน้าที่ยาวเกินไปออกเป็นสองย่อหน้าอีกด้วย นอกจากนี้ยังได้พิจารณาเพิ่มตัวอย่างและรายละเอียดในส่วนที่พบว่าผู้อ่านอาจจะยังมีข้อข้องใจ เช่น “การให้บริการด้านการแพทย์ระยะไกล” ในส่วนของโทรทัศน์ และ “ข้อมูลด้านการแพทย์ที่ทันสมัย” ในส่วนของ

เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ในบทสรุป ผู้เขียนบันทึกเตือนตนเองให้เพิ่มเติมข้อคิดเห็น และท้ายที่สุดผู้เขียนจึงเริ่มต้นการเขียนหน้า

ร่างฉบับที่สอง	เทคโนโลยีสมัยใหม่
<p>ผู้คนที่ดำรงชีวิตในสมัยปัจจุบันล้วนได้รับประโยชน์จากการค้นพบและประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ซึ่งทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้นจากเหล่านักวิทยาศาสตร์ที่ทุ่มเทเวลานานับได้หลายปีหรือแม้แต่ชั่วชีวิตในการค้นคว้าความรู้ทางวิทยาศาสตร์และค้นพบวิธีการใหม่ ๆ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเรา และการค้นพบที่ถือได้ว่าประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่มนุษยชาติในยุคปัจจุบันมากที่สุดได้แก่ เทคโนโลยีทางด้านโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์</p>	
<p style="text-align: right;"><i>ใหญ่หลวง</i></p>	
<p>รูปแบบของการสื่อสารที่รวดเร็วซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุด ได้แก่ โทรทัศน์ มันส่งผลกระทบต่อผู้ชมเพราะว่าพวกเขา</p>	
<p><i>เป็นพยาน</i> สามารถเห็นเหตุการณ์สำคัญที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลกได้ในทันที ในปี ๑๙๖๒ ผู้ชมทั่วโลกมีโอกาสได้เห็นการพังทลายของกำแพงเบอร์ลิน มันได้แยกชาวเบอร์ลินตะวันตกและตะวันออกตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ พวกเขายังสามารถเห็นการฉลองที่ความ</p>	
<p><i>ซึ่ง</i> สนุกสนานจากการกลับมารวมกันระหว่างพลเมืองชาวเบอร์ลินทั้งหมด อีกหนึ่งเหตุการณ์ที่ ไม่สนใจ ชาวโลกสามารถชมได้แก่การปล่อยยานอวกาศทางโทรทัศน์ ตัวอย่างเช่นในวันที่ ๔ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ยานโคลัมเบียถูกส่งขึ้นไปในภารกิจค้นคว้าวิจัย มันพุ่งทะยาน</p>	
<p style="text-align: center;"><i>ในประวัติศาสตร์</i></p>	
<p>ขึ้นไปจากแท่นปล่อยและเข้าสู่วงโคจรจากศูนย์อวกาศเคนเนดี ที่แหลมคานาเวอรอล รัฐฟลอริดา ด้วยความสำเร็จอย่างงดงาม เมื่อ</p>	
<p><i>สิ้นสุด</i> ภารกิจของยานโคลัมเบีย สิ้นสุด ในวันที่ ๑๘ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ โทรทัศน์ยังได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงการร่อนลงที่เต็มไปด้วย</p>	
<p>ความสำเร็จ</p>	
<p>ยิ่งกว่านั้น</p>	<p>แต่</p>
<p>เทคโนโลยีของโทรทัศน์ไม่เพียงทำให้เราได้มีโอกาสเห็นเหตุการณ์ทั่วโลกเท่านั้น มันยังแสดงบทบาทสำคัญในด้าน การให้บริการทางการแพทย์ระยะไกลไปทั่วโลก การใช้วิดีโอสองทางช่วยให้ผู้ป่วยและแพทย์ประจำตัวสามารถประชุมหารือกับเหล่านัก</p>	
<p>คณะแพทย์ได้โดยไม่ต้องอยู่ในที่เดียวกัน ตัวอย่างเช่น โดยการใช้เครื่องชนิดพิเศษ แพทย์สามารถเฝ้าฟังหัวใจและปอดหรือตรวจดู</p>	

ลำคอของผู้ป่วย พวกเขายังสามารถวินิจฉัยปัญหาและให้คำแนะนำสำหรับการรักษา ผ่านทางเทคโนโลยีโทรทัศนาระยะไกลอีกด้วย นี่เป็นเพียงสองตัวอย่างของความมหัศจรรย์ทางการแพทย์ซึ่งเกิดจากการสร้างสรรค์ของโทรทัศน

ในสองสามทศวรรษที่ผ่านมา เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้สร้างความก้าวหน้าอย่างมหาศาลในโลกแห่งการติดต่อสื่อสารใน **ซูเปอร์ไฮเวย์** การสร้างประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติคอมพิวเตอร์มีความสามารถในการสื่อสารระยะไกล ยิ่งกว่านี้ซูเปอร์ไฮเวย์ของข้อมูลได้ถูกสร้างขึ้น **ที่มี** สำหรับการส่งข้อมูลขนาดใหญ่ไปทั่วโลกด้วยความเร็วสูง เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ทำให้มีความเป็นไปได้สำหรับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในการเชื่อม แหล่งวิชาการ การค้นคว้าวิจัย รัฐบาลและองค์กรเอกชนทั่วโลกเข้าด้วยกัน โดยการใช้อีเมลหรืออินเทอร์เน็ต ทำให้เหล่านักวิชาการ นักค้นคว้าวิจัย และนักธุรกิจ รวมทั้งครอบครัวและเพื่อนฝูง สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพียงการพิมพ์ข้อความลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง จากนั้นมันก็จะไปปรากฏบนเครื่องคอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไปในเวลาอันรวดเร็ว

ยิ่งกว่านั้นเทคโนโลยียังได้มีส่วนอย่างมากในการสร้างความก้าวหน้าในด้านการแพทย์โดยใช้คอมพิวเตอร์ มันส่งผลประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ทั้งแพทย์และคนไข้ ในอดีตแพทย์ในโรงพยาบาลในชนบทไม่มีทางที่จะได้รับทราบข้อมูลด้านการแพทย์ที่ทันสมัย คอมพิวเตอร์ยังสามารถแปลงข้อมูลเอ็กซเรย์เป็นข้อมูลภาพของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ภาพสามารถช่วยแพทย์ชนบท **อีกหนึ่ง** เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญสามารถช่วยวินิจฉัยโรคต่าง ๆ และแนะนำการรักษาที่ดีที่สุด วิวัฒนาการหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้คือความสามารถของคอมพิวเตอร์ในการบอกตำแหน่งสาเหตุของพยาธิสภาพได้อย่างแม่นยำ ตัวอย่างเช่น ผู้ป่วยหญิงคนหนึ่งมีอาการปวดศีรษะเรื้อรังที่ได้รับการรักษามาแล้วจากแพทย์หลายคนแต่ยังไม่หายเสียที แพทย์คนใหม่ให้เธอกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติการรักษา และเมื่อคำตอบถูกป้อนเข้าไปประมวลในคอมพิวเตอร์ สาเหตุของอาการปวดศีรษะจะจำนวน ๑๐๐ สาเหตุได้ถูกแจกแจงออกมา โดยคอมพิวเตอร์ยังได้แสดงให้เห็นด้วยว่าสาเหตุใดที่น่าจะเป็นต้นเหตุของอาการปวดศีรษะของคนไข้มากที่สุด จากนั้นคนไข้ได้รับการรักษาจนประสบผลสำเร็จในที่สุด

โดยสรุป การค้นคว้าวิจัยและการทดลองทางวิทยาศาสตร์ได้เปิดประตูในการเข้าถึงข้อมูลทั่วโลกได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น จากโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์ การค้นพบเหล่านี้ได้เปลี่ยนชีวิตของเราให้ดีขึ้นและทำให้คนในโลกนี้ใกล้ชิดกันมากขึ้น คงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งว่าจะมีการพัฒนาในรูปแบบใดเกิดขึ้นอีกในอนาคต ไม่เพียงแต่เทคโนโลยีด้านโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่ในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

ในการตรวจสอบร่างที่สอง ผู้เขียนมุ่งเน้นแก้ไขข้อผิดพลาดในด้านการสะกดคำ ไวยากรณ์ และปรับปรุงโครงสร้างประโยค และถ้าผู้เขียนมีความพอใจในการแก้ไขครั้งนี้ ก็หมายความว่าครั้งต่อไปจะเป็นการเขียนฉบับจริง

ฉบับจริง	เทคโนโลยีสมัยใหม่
<p>ผู้คนที่ดำรงชีวิตในสมัยปัจจุบันล้วนได้รับประโยชน์จากการค้นพบและประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ซึ่งทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้นจากเหล่านักวิทยาศาสตร์ที่ทุ่มเทเวลาจนได้หลายปีหรือแม้แต่ชั่วชีวิตในการค้นคว้าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และค้นพบวิธีการใหม่ ๆ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเรา และการค้นพบที่ถือได้ว่ายังประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่มนุษยชาติในยุคปัจจุบันมากที่สุดได้แก่เทคโนโลยีทางด้านโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์</p> <p>รูปแบบของการสื่อสารที่รวดเร็วซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุด ได้แก่ โทรศัพท์ มันส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อผู้ชมเพราะว่าพวกเขาสามารถเป็นพยานในเหตุการณ์สำคัญที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลกได้ในทันที ในปี ๑๙๖๒ ผู้ชมทั่วโลกมีโอกาสดูเห็นการพังทลายของกำแพงเบอร์ลิน ซึ่งได้แยกชาวเบอร์ลินตะวันตกและตะวันออกตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ พวกเขาสามารถเห็นการฉลองที่ความสนุกสนานจากการกลับมาวอล์กกันระหว่างพลเมืองชาวเบอร์ลินทั้งหมด อีกหนึ่งเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ซึ่งชาวโลกได้เห็นทางโทรศัพท์แก่การปล่อยยานอวกาศ ตัวอย่างเช่นในวันที่ ๔ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ยานโคลัมเบียถูกส่งขึ้นไปในภารกิจค้นคว้าวิจัย มันพุ่งทะยานขึ้นไปจากแท่น ปล่อยและเข้าสู่วงโคจรจากศูนย์อวกาศเคนเนดี ที่แหลมคานาเวอรอล รัฐฟลอริดา ด้วยความสำเร็จอย่างงดงาม เมื่อภารกิจของยานโคลัมเบียสิ้นสุดในวันที่ ๑๘ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ โทรศัพท์ยังได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงการร่อนลงที่เต็มไปด้วยความสำเร็จ</p> <p>ยิ่งกว่านั้นเทคโนโลยีของโทรศัพท์ไม่เพียงทำให้เราได้มีโอกาสเห็นเหตุการณ์ทั่วโลกเท่านั้น แต่มันยังแสดงบทบาทสำคัญในด้านการให้บริการทางการแพทย์ระยะไกลไปทั่วโลก การใช้วิดีโอสองทางช่วยให้ผู้ป่วยและแพทย์ประจำตัวสามารถประชุมหรือกับเหล่าคณะแพทย์ได้โดยไม่ต้องอยู่ในที่เดียวกัน ตัวอย่างเช่น โดยการใช้เครื่องชนิดพิเศษ แพทย์สามารถเฝ้าฟังหัวใจและปอดหรือตรวจดูลำคอของผู้ป่วย พวกเขาสามารถวินิจฉัยปัญหาและให้คำแนะนำสำหรับการรักษา ผ่านทางเทคโนโลยีโทรศัพท์ระยะไกลอีกด้วย นี่เป็นเพียงสองตัวอย่างของความมหัศจรรย์ทางการแพทย์ซึ่งเกิดจากการสร้างสรรค์ของโทรศัพท์</p> <p>ในสองสามทศวรรษที่ผ่านมา เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้สร้างความก้าวหน้าอย่างมหาศาลในโลกแห่งการติดต่อสื่อสารในการสร้างประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติ คอมพิวเตอร์มีความสามารถในการสื่อสารระยะไกล ยิ่งกว่านั้นซูเปอร์ไฮเวย์ของข้อมูลได้</p>	

ถูกสร้างขึ้นสำหรับการส่งข้อมูลที่มีขนาดใหญ่ไปทั่วโลกด้วยความเร็วสูง เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ทำให้ความเป็นไปได้สำหรับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในการเชื่อม แหล่งวิชาการ การค้นคว้าวิจัย รัฐบาลและองค์กรเอกชนทั่วโลกเข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น เครื่องมือหลักที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคอมพิวเตอร์คือ อินเทอร์เน็ต โดยมันทำให้เหล่านักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ และนักเรียนนักศึกษา สามารถเชื่อมต่อกับสถาบันค้นคว้าวิจัยและห้องสมุดได้ทั่วโลกใช้อินเทอร์เน็ต เป็นเครื่องมือหลักในการติดต่อสื่อสาร พวกเขาเหล่านั้นยังสามารถตีพิมพ์ผลงานสู่สาธารณชนได้อีกด้วย นอกจากนี้ โดยการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือ อีเมล ทำให้เหล่านักวิชาการ นักค้นคว้าวิจัยและนักธุรกิจ รวมทั้งครอบครัวและเพื่อนฝูง สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพียงการพิมพ์ข้อความลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง ซึ่งจากนั้นมันก็จะไปปรากฏบนเครื่องคอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไปในเวลาอันรวดเร็ว

ยิ่งกว่านั้นเทคโนโลยียังได้มีส่วนอย่างมากในการสร้างความก้าวหน้าในด้านการแพทย์โดยใช้คอมพิวเตอร์ มันส่งผลประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ทั้งแพทย์และคนไข้ ในอดีตแพทย์ในโรงพยาบาลในชนบทไม่มีทางที่จะได้รับทราบข้อมูลด้านการแพทย์ที่ทันสมัย คอมพิวเตอร์ยังสามารถแปลงข้อมูลเอ็กซ์เรย์เป็นข้อมูลภาพของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ภาพเหล่านี้สามารถช่วยแพทย์ชนบทเนื่องจากผู้เชี่ยวชาญสามารถช่วยวินิจฉัยโรคต่าง ๆ และแนะนำการรักษาที่ดีที่สุด อีกหนึ่งวิวัฒนาการเมื่อเร็ว ๆ นี้คือความสามารถของคอมพิวเตอร์ในการบอกตำแหน่งสาเหตุของพยาธิสภาพได้อย่างแม่นยำ ตัวอย่างเช่น ผู้ป่วยหญิงคนหนึ่งมีอาการปวดศีรษะเรื้อรังได้รับการรักษามาแล้วจากแพทย์หลายคนแต่ยังไม่หายเสียที แพทย์คนใหม่ให้เธอกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติการรักษา และเมื่อคำตอบถูกป้อนเข้าไปประมวลในคอมพิวเตอร์ สาเหตุของอาการปวดศีรษะจำนวน ๑๐๐ สาเหตุได้ถูกแจกแจงออกมา โดยคอมพิวเตอร์ยังได้แสดงให้เห็นด้วยว่าสาเหตุใดที่น่าจะเป็นต้นเหตุของอาการปวดศีรษะของคนไข้มากที่สุด จากนั้นคนไข้ได้รับการรักษาจนประสบผลสำเร็จในที่สุด

โดยสรุป การค้นคว้าวิจัยและการทดลองทางวิทยาศาสตร์ได้เปิดประตูในการเข้าถึงข้อมูลทั่วโลกได้เร็วขึ้น และง่ายขึ้น จากโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ การค้นพบเหล่านี้ได้เปลี่ยนชีวิตของเราให้ดีขึ้นและทำให้คนในโลกนี้ใกล้ชิดกันมากขึ้น คงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งว่าจะมีการพัฒนาในรูปแบบใดเกิดขึ้นอีกในอนาคต ไม่เพียงแต่เทคโนโลยีด้านโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่ในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

เมื่อถึงขั้นตอนนี้จะเห็นได้ว่า กว่าที่ท่านจะสามารถเขียนงานวิชาการที่มีคุณภาพได้นั้น ต้องผ่านกระบวนการของการเขียนที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างมากทีเดียว ส่วนสำคัญของกระบวนการตรวจสอบแก้ไข ไม่ใช่เป็นแค่เพียงการตรวจเนื้อหาในภาพรวมเท่านั้น แต่จะต้องตรวจสอบลำดับการนำเสนอแนวคิดในแต่ละย่อหน้า เพื่อเพิ่มคำเชื่อม ตัวอย่าง และเหตุผลสนับสนุนอื่นที่จำเป็น โดยหลังจากการตรวจสอบในด้านหลัก ๆ เสร็จสิ้นแล้ว จึงจะเป็นขั้นตอนการตรวจสอบในรายละเอียด เช่น การใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม การสะกด ไวยากรณ์ ฯลฯ สิ่งที่ยังระลึกไว้เสมอได้แก่ ยิ่งท่านตรวจสอบแก้ไขมากเท่าไร ก็จะได้ผลงานที่ดีมากขึ้นเท่านั้น

ส่วนที่ ๓

เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ

- บทที่ ๕..... การวางแผนและค้นคว้า
- บทที่ ๖..... การวางโครงเรื่อง
- บทที่ ๗..... การเขียนร่าง
- บทที่ ๘..... การอ้างอิงแหล่งข้อมูล
- บทที่ ๙..... การทบทวนแก้ไขและนำเสนอ

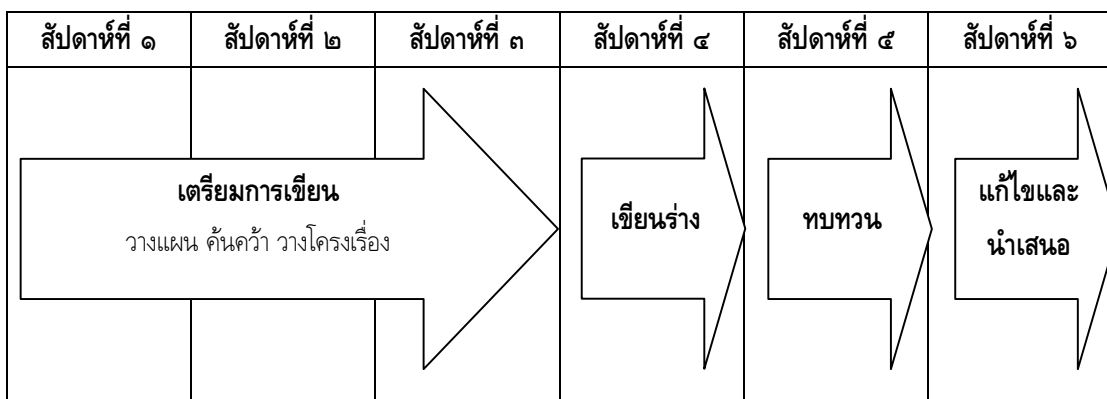

การวางแผนและค้นคว้า⁶

จินตนาการว่าท่านกำลังเตรียมการเพื่อไปท่องเที่ยวยังต่างประเทศ และเพื่อให้การเดินทางครั้งนี้เป็นไปด้วยความราบรื่น ย่อมไม่มีสิ่งใดที่ควรกระทำมากกว่า การวางแผนที่ดี เช่น การเตรียมแผนการเดินทางจากหนังสือแนะนำการท่องเที่ยวในประเทศนั้น ๆ ตรวจสอบสายการบินและจองตั๋วเครื่องบิน จองที่พัก ฯลฯ โดยรางวัลที่ท่านจะได้รับจากการเสียสละเวลาในช่วงก่อนการเดินทางนี้ คือการพักผ่อนที่เป็นสุขนั่นเอง

การเขียนบทความทางวิชาการก็เช่นกัน การวางแผนที่ดีจะทำให้ท่านสามารถผลิตงานที่มีคุณภาพได้ในเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ท่านอาจทราบแล้วว่าการเขียนบทความวิชาการมีความแตกต่างจากการเขียนในลักษณะอื่น เช่น การเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ของท่านเองหรือการเขียนแสดงความคิดเห็น เนื่องจากท่านต้องแสดงการตรวจสอบและประเมินแนวความคิดของบุคคลอื่น รวมทั้งต้องนำเสนอสิ่งที่ตนเองค้นคว้าในรูปแบบของเอกสารทางวิชาการ และที่สำคัญคือต้องให้เครดิตแก่แนวความคิดต่าง ๆ ซึ่งท่านได้นำมาลงไว้

รูปภาพข้างล่างแสดงตัวอย่างแนวทางในการวางแผนของกระบวนการเขียนใน ๖ สัปดาห์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ช่วงเวลาที่ท่านกำหนดจะขึ้นอยู่กับความยาวของเอกสารและแหล่งข้อมูลที่มีอยู่หรือสามารถค้นคว้า ทั้งนี้อาจารย์ที่ปรึกษาสามารถช่วยท่านในการวางแผนเพื่อกำหนดเวลาการปฏิบัติได้อย่างดี

⁶ แปลและเรียบเรียงจาก “Prewriting: Planning and Researching” by *Writer’s Choice, Grammar and Composition*, New York, 2001, p.320-325.

การเลือกและกำหนดหัวข้อ

ขั้นตอนแรกในการเขียนคือ การเลือกและกำหนดหัวข้อ ซึ่งได้มีการนำเสนอวิธีการไว้แล้วในบทที่ ๓ สำหรับการเขียนบทความวิชาการนั้น อาจเป็นไปได้ที่อาจารย์ของท่านจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้โดยครอบคลุมตั้งแต่หัวข้อที่กว้าง ๆ ไปจนถึงหัวข้อเฉพาะ หรือท่านอาจจะเป็นผู้เลือกทำตามความสมัครใจ มีข้อแนะนำประการหนึ่งคือ ท่านควรเลือกทำในหัวข้อที่ครอบคลุมสิ่งที่ตนเองสนใจ เนื่องจากท่านจะต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการให้ความรู้แก่ผู้อ่าน การเลือกทำเรื่องที่ไม่ชอบหรือไม่ถนัดอาจเป็นผลให้ความสนใจและความทุ่มเทของตนเองลดน้อยถอยลงในที่สุด ข้อเสนอแนะในการค้นหาหัวข้อที่ต้องการเขียนได้แก่ ท่านอาจจะนึกถึงเรื่องราวที่ตนเองเพิ่งอ่านมาซึ่งกระตุ้นความสนใจหรือความอยากรู้อยากเห็นของท่าน อาจนึกถึงสิ่งที่ต้องการเรียนรู้มากขึ้น หรือใช้เทคนิคการระดมความคิด เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวความคิด นอกจากนี้อาจจะใช้วิธีค้นหาเรื่องราวที่น่าสนใจจากหนังสืออ้างอิงหรือแม้แต่จากอินเทอร์เน็ตเพื่อกระตุ้นความคิดก็ได้

การคัดสรรแหล่งข้อมูล

ในขณะที่กำลังค้นหาหัวข้อที่ตนเองสนใจนั้น ท่านควรรวบรวมแนวความคิดจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย ทั้งนี้ตามห้องสมุดขนาดใหญ่จะมีข้อมูลที่ถูกรวบรวมไว้ในหลายรูปแบบ ทั้งสิ่งพิมพ์ เช่น ตำรา นิตยสาร บทความ หนังสือพิมพ์ และแหล่งข้อมูลที่เก็บไว้ในรูปแบบอื่น เช่น เทปหรือซีดีรอมบันทึกเสียงข่าวทางวิทยุ โปรแกรมทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ ทั้งนี้ห้องสมุดโดยมากในปัจจุบันมักจะมีคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตไว้ให้บริการแก่สมาชิกและบุคคลทั่วไปอีกด้วย

สำหรับในสถาบันวิชาการทหารชั้นสูง ท่านสามารถค้นหาข้อมูลต่าง ๆ โดยใช้บัตรค้นหาหนังสือหรือจากฐานข้อมูลในคอมพิวเตอร์เพื่อค้นหารายชื่อแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยบางข้อมูลจะอยู่ในรูปของ “ข้อมูลปฐมภูมิ” เช่น จดหมาย บทสัมภาษณ์ และเอกสารประวัติศาสตร์ และบางข้อมูลจะอยู่ในรูปของ “ข้อมูลทุติยภูมิ” ซึ่งเป็นข้อความที่เขียนเกี่ยวกับข้อมูลปฐมภูมิ เช่น บทความวิจารณ์ บทความทางประวัติศาสตร์ หรือชีวประวัติ หรืออาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ข้อมูลปฐมภูมิ มีคุณลักษณะที่ทำให้ ท่านรู้สึกว่ามีสิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้นจริงโดยที่ท่านมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้น ๆ ในขณะที่ข้อมูลทุติยภูมิจะนำเสนอมุมมองและบทวิเคราะห์

การจัดทำบรรณานุกรม

เมื่อใดก็ตามที่ท่านเขียนบันทึกรายชื่อของแหล่งข้อมูลที่ต้องการ นั้นหมายความว่าท่านกำลังสร้างบรรณานุกรมแล้ว เมื่อท่านได้แหล่งข้อมูลหนึ่ง ๆ อันดับแรกคือการอ่านผ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อค้นหาว่าแหล่งข้อมูลนั้นมีแนวคิดและรายละเอียดตรงตามที่ต้องการหรือไม่ ถ้าพบว่าแหล่งข้อมูลนั้นมีประโยชน์ต่อการค้นคว้าวิจัยของตนเอง

ให้จัดทำบัตรบรรณานุกรมขึ้นมาดังตัวอย่างข้างล่าง เพื่อบันทึกข้อมูลการตีพิมพ์ของแหล่งข้อมูลนั้นโดยกำหนดให้บัตรหนึ่งใบบรรจุข้อมูลเพียงหนึ่งข้อมูลซึ่งประกอบด้วย ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง ชื่อเมืองของสำนักพิมพ์ สำนักพิมพ์ และวันที่พิมพ์ รวมทั้งข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการค้นหาข้อมูลนั้นในโอกาสต่อไป

2	<i>Sumner, Humphrey Benedict. <u>Peter the Great and the Emergence of Russia.</u> London: English Universities Press, 1960</i>
6	<i>Gorbachew, "Mikhail. In His Words." U.S. News and World Report 9 Nov. 1987: Pages 70-79.</i>

ใ้บันทึกหมายเลขของบัตรบรรณานุกรมไว้ตามลำดับการค้นคว้า เนื่องจากท่านจะต้องใช้ตัวเลขเหล่านี้ในการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลเมื่อจดบันทึกย่อ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของบัตรบรรณานุกรมสำหรับการเขียนบทความเกี่ยวกับ อเล็กซานเดอร์มหาราช และนายมิคาอิล กอร์บาชอฟ โดยในขั้นตอนท้ายของเอกสาร ท่านต้องแสดงการอ้างอิงแหล่งข้อมูล และถ้าท่านได้บันทึกที่มาของข้อมูลไว้อย่างดีแล้ว ย่อมหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นคือการลืมนำข้อมูลที่ตนเองนำมาใช้นำเสนอในเอกสารมาจากแหล่งข้อมูลใดและต้องกลับไปค้นหาในห้องสมุดอีกครั้ง ซึ่งจะเป็นการสร้าง ความยุ่งยากให้เกิดขึ้นกับท่านอย่างมาก

สิ่งที่ควรบันทึกในบัตรบรรณานุกรม สำหรับแหล่งข้อมูลที่เป็นหนังสือ ให้บันทึกชื่อผู้แต่ง หัวข้อเรื่องซึ่งอาจจะ เป็นบางส่วนของหนังสือ (ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจใช้ข้อมูลจากบทนำ หรือจากบทหนึ่งบทใดของหนังสือ) ชื่อหนังสือ ชื่อบรรณาธิการหรือชื่อผู้แปล (ถ้ามี) เป็นการพิมพ์ครั้งที่ (ถ้ามี) ชื่อเมืองหรือจังหวัดของสำนักพิมพ์ ชื่อสำนักพิมพ์ ปีที่พิมพ์ หมายเลขหน้าที่เกี่ยวข้อง สำหรับนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ ให้บันทึกชื่อผู้เขียน ชื่อบทความ ชื่อนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ วันที่ และเลขหน้า

การประเมินแหล่งข้อมูล ก่อนจะทำการจดบันทึกย่อ ให้ท่านประเมินแหล่งข้อมูลเสียก่อนว่า มีแนวความคิด โน้มเอียงไปในทิศทางใดเป็นพิเศษหรือไม่ ทั้งนี้ถ้าแหล่งข้อมูลนั้นมีแนวคิดในทิศทางตรงกันข้ามกับความตั้งใจในการ นำเสนอของท่าน ข้อมูลนั้นอาจไม่เป็นที่ต้องการ ยกเว้นเสียแต่ที่ท่านต้องการนำเสนอแนวคิดที่ตรงกันข้ามในอันที่จะทำ ให้ผลงานของท่านมีความสมดุลมากขึ้น ในการตรวจสอบความคิดที่โน้มเอียงนั้น ให้ถามตนเองว่าแหล่งข้อมูลที่กำลัง อ่านอยู่นั้นแสดงออกซึ่งข้อคิดเห็นที่เป็นธรรมหรือไม่ ผู้แต่งแสดงออกถึงคุณภาพในการยืนยันตามความคิดตนเองหรือไม่ ความคิดเห็นของผู้เขียนแสดงออกซึ่งการต่อต้านอย่างรุนแรงหรือไม่ การหาคำตอบจากคำถามเหล่านี้จะช่วย ท่านให้เลือกสรรข้อมูลได้ดีที่สุด

การจัดทำบัตรบันทึกย่อ

คือการทำบันทึกข้อมูลซึ่งเป็นใจความสำคัญของแหล่งข้อมูล และจากการอ่านและเรียนรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ท่านสนใจนั้นเองจะเป็นส่วนช่วยทำให้ความคิดของท่านชัดเจนขึ้น เป็นผลให้สามารถนำมาปรับแต่งรายละเอียดของการเขียนได้ เมื่อท่านพบว่าแหล่งข้อมูลใดที่เป็นประโยชน์ ให้บันทึกไว้ในบัตรดัชนีขนาดประมาณ ๔ x ๖ นิ้ว โดยตรวจดูให้แน่ใจว่าในบัตรแต่ละใบ ท่านได้บันทึกหมายเลขของแหล่งข้อมูล (ให้ใช้หมายเลขของแหล่งข้อมูลซึ่งเป็นหมายเลขเดียวกันกับบัตรบรรณานุกรม แสดงไว้ในหัวข้อที่แล้ว) และหมายเลขหน้าของหนังสือที่ท่านพบข้อมูลนั้น ในตัวอย่างข้างล่าง จะสังเกตเห็นว่ามีวิธีในการจัดบันทึกย่ออยู่ ๓ วิธี ได้แก่ การถอดความ การสรุปเรื่อง และการนำข้อมูลมาใช้โดยตรง

“ปีเตอร์มองว่าตนเองมีส่วนรับผิดชอบโดยตรงต่อการสร้างเศรษฐกิจของประเทศให้เข้มแข็ง แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ก็เข้าใจดีว่าความร่วมมือจากองค์กรภาคเอกชนเป็นสิ่งที่สร้าง....”

บันทึกย่อแบบถอดความ

3

ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

ในขณะที่ปีเตอร์แสดงความรับผิดชอบต่อเศรษฐกิจของประเทศ พระองค์รู้ถึงความมั่งคั่งของชาติต้องมาจากความร่วมมือของภาคเอกชนเท่านั้น

หน้า 771

ถอดความ

บันทึกย่อแบบสรุปเรื่อง

3

ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

ความคิดเห็นของปีเตอร์

- ความเข้มแข็งของเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับตนเอง
- ความมั่งคั่งของประเทศขึ้นอยู่กับภาคเอกชน

หน้า 771

สรุปเรื่อง

บันทึกข้อมูลโดยตรง

3

ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

“ปีเตอร์มองว่าตนเองมีส่วนรับผิดชอบโดยตรงต่อการสร้างเศรษฐกิจของประเทศให้เข้มแข็ง แต่ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็เข้าใจดีว่าความร่วมมือจากองค์กรภาคเอกชนเป็นสิ่งที่สร้างความร่ำรวยมั่งคั่งให้แก่ชาติ”

หน้า 45

ข้อมูลตรง

“หน้า 45” แสดงให้เห็นว่าข้อมูลอยู่ในหน้าใดของแหล่งข้อมูล และแหล่งข้อมูลนั้นถูกบันทึกไว้แล้วในบัตรบรรณานุกรมหมายเลข 3

การถอดความ ได้แก่การเรียบเรียงข้อความต้นฉบับใหม่โดยใช้ถ้อยคำของตนเอง และเนื่องจากการถอดความเป็นการนำความคิดของผู้อื่นมาใช้ ไม่ใช่ความคิดริเริ่มของตนเอง ดังนั้นจึงต้องแสดงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้นในเอกสารของท่าน

การสรุปเรื่อง เมื่อ ท่านทำการสรุป ให้มุ่งเน้นไปที่แนวคิดหลักของเรื่อง แต่ทั้งนี้ต้องมั่นใจว่าสิ่งที่ตนเองสรุปสามารถครอบคลุมรายละเอียดที่สำคัญทั้งหมด

การใช้ข้อมูลจริง คือการบันทึกข้อมูลที่เหมือนกับต้นฉบับทุกประการ ในกรณีที่ ท่านต้องการเพิ่มข้อมูลที่คิดว่าจำเป็นลงในข้อมูลจริง ให้ ท่านนำข้อมูลที่เพิ่มเติมใส่ไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ

การหลีกเลี่ยงการคัดลอกข้อมูล

การคัดลอกข้อมูล คือการที่ท่านนำเสนอความคิดหรือข้อความของผู้อื่นในผลงานของตนเองโดยปราศจากการแสดงแหล่งที่มาไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม การคัดลอกข้อมูลในโลกวิชาการถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง นักเขียนหลายคนต้องประสบกับความสูญเสียทั้งชื่อเสียงและหน้าที่การงาน เมื่อถูกตรวจพบว่ามีกรคัดลอกข้อมูลของผู้อื่นมาใส่ไว้เป็นผลงานของตนเอง

การคัดลอกข้อมูลอาจเกิดขึ้นได้ในหลายลักษณะ ผู้เขียนจะมีความผิดฐานคัดลอกข้อมูลทันทีที่มีการนำข้อมูลของบุคคลอื่นมาแสดงไว้ในผลงานของตนเองโดยไม่แสดงแหล่งที่มา นอกจากนี้ การคัดลอกความคิดยังเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้เขียนสรุปเรื่องจากต้นฉบับโดยไม่แสดงที่มาของข้อมูล ท่านสามารถหลีกเลี่ยงความผิดเนื่องจากการคัดลอกข้อมูลเพียงแค่การแสดงที่มาของข้อมูลได้หรือไม่ คำตอบคือไม่ได้ ถ้าท่านใช้ถ้อยคำของตนเองเพียงสองสามคำและคิดว่าตนเองกำลังการถอดความ นั่นเป็นสิ่งที่ผิดเนื่องจากข้อความโดยส่วนมากยังเป็นข้อมูลเดิมไม่ใช่ของท่าน วิธีการหลีกเลี่ยงการถอดความในลักษณะนี้คือ ให้บันทึกการถอดความโดยไม่มองต้นฉบับ และหลังจากเสร็จสิ้นการถอดความแล้ว ให้กลับไปอ่านต้นฉบับอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้มั่นใจว่าท่านได้ใช้ถ้อยคำของตนเองอย่างเพียงพอ

การจดบันทึกย่ออย่างระมัดระวังและแสดงแหล่งที่มาของแหล่งข้อมูล จะช่วยให้ท่านหลีกเลี่ยงการคัดลอกข้อมูลได้ ทั้งนี้ต้องมั่นใจว่าท่านได้บันทึกลักษณะการบันทึกย่อไว้ในบัตรแต่ละใบ ว่าเป็นการถอดความ การสรุปเรื่อง หรือการใช้ข้อมูลจริง แต่ถ้าต้องการบันทึกข้อมูลในหลายลักษณะไว้ในบัตรเดียวกัน เช่น การถอดความข้อมูล และตามด้วยสรุปข้อคิดเห็นของตนเอง ให้แสดงรายละเอียดทั้งหมดไว้ในบัตรนั้นด้วย

การวางโครงเรื่อง⁷

การวางแผนที่ดียอมทำให้เราสามารถทำสิ่งที่ท้าทายได้สำเร็จอย่างงดงาม เปรียบได้กับการที่ปฏิมากรสามารถสร้างรูปปั้นอันโอฬารเกินจินตนาการให้สำเร็จได้ ล้วนต้องใช้การวางแผน เริ่มตั้งแต่การวาดรูปลงบนพื้นกระดาษ ปรับแต่งจนพอใจ จากนั้นจึงเริ่มงานตามภาพวาดนั้น ในลักษณะเดียวกัน การเขียนบทความทางวิชาการย่อมสำเร็จลงได้โดยง่าย ถ้าท่านสามารถนำบันทึกย่อและแนวความคิดของตนเองมาวางแผนอย่างเป็นระบบ ปรับแต่งโครงเรื่องจนกระทั่งเกิดความพึงพอใจว่าข้อเขียนทั้งหมดสามารถสะท้อนถึงความคิดของตนเองได้อย่างถูกต้อง จากนั้นจึงใช้โครงเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป

การวางโครงเรื่อง

การวางโครงเรื่องคือการเลือกนำเสนอแนวคิดของตนเองซึ่งสามารถกระทำได้ในหลายวิธี ทั้งนี้ หัวข้อและข้อมูลที่ท่านมีอยู่จะเป็นตัวชี้ว่าวิธีการให้แก่ตัวท่านเอง ยกตัวอย่างเช่น ถ้าหัวข้อของท่านเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ท่านอาจเลือกใช้วิธีการนำเสนอตามลำดับเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น หรืออาจต้องการนำเสนอในลักษณะของสาเหตุความเป็นมาและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นก็ได้ วิธีการที่เป็นที่นิยมแบบหนึ่งคือ การนำเสนอตามลำดับความสำคัญ โดยนำเรื่องราวมาเรียงร้อยกันตามลำดับความสำคัญจากน้อยไปหามากหรือมากไปหาน้อย นอกจากนี้ท่านยังสามารถใช้วิธีการนำเสนอแบบผสมผสาน เช่น ใช้การนำเสนอตามลำดับเวลาสำหรับใจความสำคัญ และใช้การนำเสนอแบบเหตุและผลในรายละเอียด เป็นต้น

โครงเรื่องที่ท่านสร้างขึ้นนี้จะช่วยให้สามารถจัดระบบข้อมูลที่มีอยู่ อันจะเป็นแนวทางสำหรับการค้นคว้าต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ ในขั้นตอนของการวางโครงเรื่อง ท่านยังสามารถปรับแต่งข้อมูลได้โดยง่ายอีก เนื่องจากเมื่อค้นคว้าข้อมูลมากขึ้น จะพบว่าแนวความคิดที่มีอยู่อาจลดความสำคัญลงไปหรือแม้กระทั่งอาจต้องเปลี่ยนแปลงแนวความคิดในบางส่วนหรือทั้งหมดก็เป็นได้

ในการเริ่มต้นเขียนโครงเรื่องในตัวอย่างข้างล่างนี้ ผู้เขียนเริ่มจากการจัดกลุ่มบรรณที่ก๊อปปี้ได้จัดทำไว้แล้วจากบทที่ ๕ โดยพบว่าจากข้อมูลที่มีอยู่ ตนเองสามารถแสดงการเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนและแตกต่างระหว่างปี

⁷ แปลและเรียบเรียงจาก “Prewriting: Developing an Outline” by *Writer’s Choice, Grammar and Composition*, New York, 2001, p.326-329.

เตอร์มหาราช และมิคาอิล กอร์บาซอฟได้ และถ้าท่านเปรียบเทียบโครงเรื่องของผู้เขียนกับตัวอย่างฉบับจริงในบทที่ ๙ จะพบว่าผู้เขียนยังคงค้นคว้าและแก้ไขโครงเรื่องของตนเองหลังจากเสร็จสิ้นการวางโครงเรื่องแรกอีกด้วย

ตัวอย่างการวางโครงเรื่อง

๑. บุคลิกลักษณะ

๑.๑ ปีเตอร์มหาราช

- ๑) กระตือรือร้นและมีพลัง
- ๒) มีความตั้งใจอย่างแรงกล้า
- ๓) เข้าถึงประชาชน

๑.๒ มิคาอิล กอร์บาซอฟ

- ๑) ต้องการความเปลี่ยนแปลง
- ๒) เชื่อมั่นในความคิดของตนเอง
- ๓) เข้าถึงประชาชน

๒. ทัศนคติต่อสตรีเพศ

๒.๑ ในช่วงเวลาของปีเตอร์

- ๑) ผู้หญิงอยู่อย่างโดดเดี่ยว
- ๒) ปีเตอร์พ่อนคลายข้อบังคับ
- ๓) ภรรยาไม่มีบทบาท

๒.๒ ในช่วงเวลาของกอร์บาซอฟ

- ๑) เรียกร้องสิทธิสตรี
- ๒) ภรรยาอยู่ในสายตาของสาธารณชน

๓. อุปสรรคในการปฏิรูป

๓.๑ ปัญหาจากบรรพบุรุษ

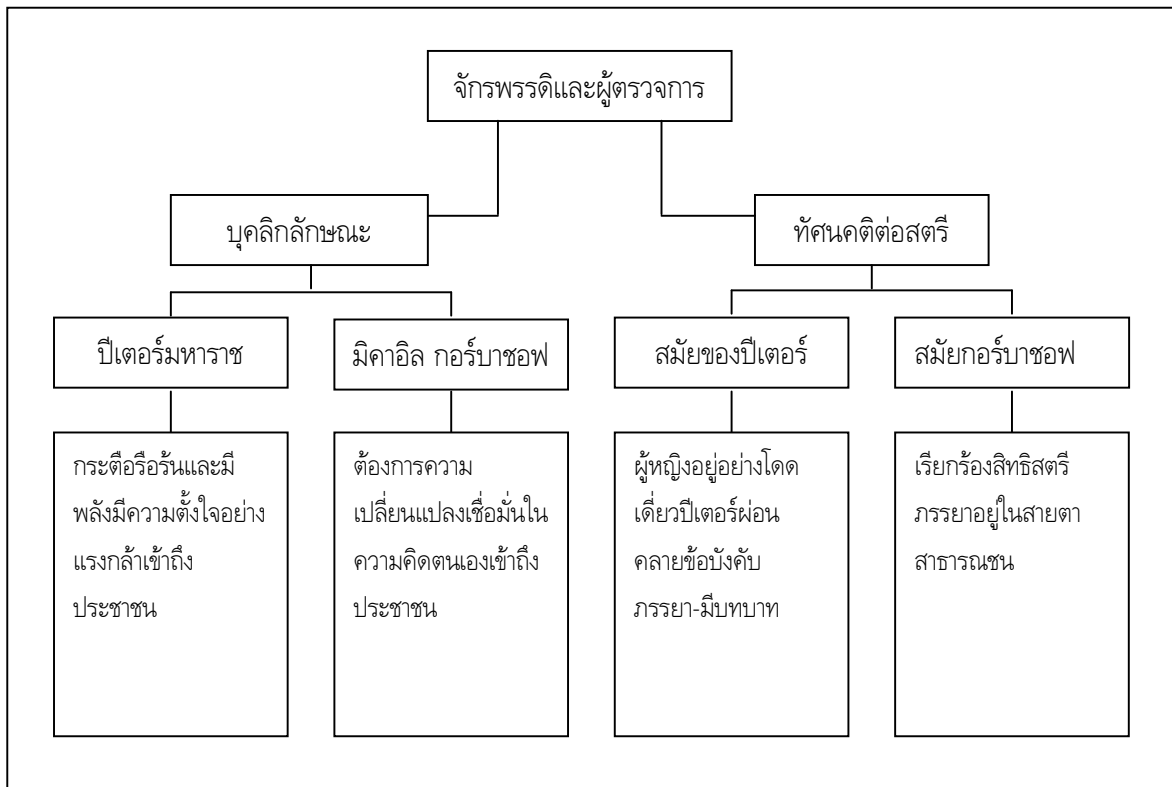
- ๑) เป็นเวลาถึง ๒๐๐ ปีที่รัสเซียของปีเตอร์ต้องตกอยู่ภายใต้อิทธิพลจาก
 - ก. การปกครองของมองโกล
 - ข. ปรัชญาในยุคกลาง
- ๒) ระบบราชการที่ยุ่งเหยิงของกอร์บาซอฟ
 - ก. ตกอยู่ภายใต้อำนาจทหาร
 - ข. นโยบายจากส่วนกลาง
 - ค. ต้องการการวางแผนและการจัดการ

๓.๒ ความเหงาและความกลัวคนต่างชาติ

ในการพิจารณาจัดวางบันทึกย่อซึ่งได้จัดทำไว้แล้วนั้น ให้ ท่านแยกบันทึกเหล่านั้นออกเป็นกลุ่มหลัก ๆ จากนั้นให้ถามตนเองว่ามีกลุ่มแนวคิดใดที่สามารถสนับสนุนแนวคิดอื่นบ้าง โดยให้พิจารณาไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นจึงนำกลุ่มของบันทึกย่อที่ได้จัดไว้แล้วมาวางเป็นโครงเรื่องในลักษณะที่สามารถนำเสนอแนวคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

รูปแบบอื่นในการวางโครงเรื่อง

ในการเขียนเอกสารที่ไม่ต้องนำเสนอโครงเรื่องให้กับอาจารย์ผู้สอน ท่านอาจใช้วิธีการวางโครงเรื่องแบบใหม่ โดยไม่จำเป็นต้องยึดติดกับรูปแบบเก่า ๆ ได้ตามต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้โครงเรื่องของท่านมีความเหมาะสมกับหัวข้อเอกสารวิจัยที่ของตนเอง อีกทั้งยังเพิ่มความน่าสนใจอีกด้วย ตัวอย่างข้างล่างเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ท่านสามารถพิจารณานำไปใช้ได้

การสร้างข้อความแนวคิด

จนถึงขณะนี้ ท่านได้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการเตรียมการจนใกล้พร้อมที่จะเขียนร่างฉบับแรกแล้ว แต่มีสิ่งหนึ่งที่คุณควรให้ความสนใจก่อนการเขียนจะเริ่มขึ้น คือการสร้างข้อความแนวคิด ดังได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ ๓ ว่าข้อความแนวคิดหมายถึง ข้อความ ๑ ถึง ๒ ประโยค ซึ่งแสดงถึงแนวคิดที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอในผลงานชิ้นนั้น อีกทั้งยังเปิดเผยให้เห็นถึงมุมมองของผู้เขียนที่มีต่อหัวข้อนั้น ๆ รวมถึงแสดงให้เห็นผู้อ่านทราบถึงแนวทางในการนำเสนอแนวคิดและมุมมองของตนเองในเบื้องต้นอีกด้วย

สำหรับขั้นตอนในการเขียนข้อความแนวคิดให้เริ่มต้นด้วย การตรวจสอบและปรับแต่งแนวคิดหลักของตนเองจนสามารถสะท้อนข้อมูลที่รวบรวมไว้ เนื่องจากบ่อยครั้งที่ข้อมูลที่ท่านพบอาจมีความแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้ตั้งแต่แรก ประการต่อมา ให้พิจารณาว่าวัตถุประสงค์ของการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้คืออะไร เช่น ต้องการเสนอข้อมูลเพื่อสนับสนุนหรือขัดแย้ง ต้องการแสดงให้เห็นถึงสาเหตุและผลกระทบ ต้องการนำเสนอวิธีแก้ปัญหา ต้องการตรวจสอบเรื่องราวนั้น ๆ หรือต้องการทำนายผลลัพธ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น และประการสุดท้ายคือ ทบทวนแก้ไขแนวคิดหลักให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการค้นคว้าวิจัยของตนเอง

แนวคิดหลักในเอกสารวิจัยของผู้เขียนซึ่งแสดงไว้ในบทที่ ๙ น่าจะได้แก่ “ปีเตอร์มหาราชและมิคาอิล กอร์บาชอฟคือสองนักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์รัสเซีย” ส่วนแนวคิดหลักที่ได้รับการปรับแต่งแล้วคือ “บุรุษทั้งสองได้ทำการปฏิรูปด้วยวิธีการที่ต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างของยุคสมัยและสภาวะของประเทศที่ทั้งสองดำรงชีวิตอยู่” ข้อความแนวคิดสุดท้ายคือ “แม้ว่าบ่อยครั้งที่ปีเตอร์มหาราชและกอร์บาชอฟจะใช้วิธีการที่แตกต่างกันในการแก้ปัญหา แต่ความต้องการในการปฏิรูปและเป้าหมายที่วางไว้สำหรับประเทศรัสเซียล้วนมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก” ที่สำคัญคืออย่าได้ยึดติดแนวคิดดั้งเดิมของตนเองว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด ซึ่งหมายความว่าท่านสามารถปรับแต่งข้อความแนวคิดของตนเองได้ตามต้องการ ตราบใดที่ข้อความนั้นสามารถแสดงให้เห็นถึงทิศทางการนำเสนอของท่านได้ดีที่สุด

การเขียนร่าง⁸

ให้ท่านลองนึกถึงการสร้างบ้านใหม่สักหลัง สิ่งที่ต้องทำประการแรกคือ การตัดสินใจว่าจะสร้างบ้านในรูปแบบใด มีจำนวนห้องเท่าไร ขนาดใหญ่หรือเล็ก หลังจากนั้น สถาปนิกจะต้องนำความคิดของท่านเพื่อไปสร้างแผน ทำพิมพ์เขียว ซึ่งแสดงถึงรายละเอียดพื้นฐานในการก่อสร้างบ้านทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องตรวจสอบพิมพ์เขียวโดยละเอียดถี่ถ้วนเพื่อให้มั่นใจว่าได้ออกแบบครอบคลุมรายละเอียดทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นรายละเอียดปลีกย่อยหรือในภาพรวมเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด เช่น ช่องหน้าต่างอยู่ต่ำกว่าอ่างล้างจาน เป็นต้น โดยในท้ายที่สุดหลังจากแผนการทุกอย่างมีความพร้อม จึงถึงขั้นตอนการเตรียมวัสดุก่อสร้างและเริ่มต้นการก่อสร้างตามลำดับ

ในลักษณะเดียวกัน เวลาที่ท่าน “สร้าง” งานเขียนทางวิชาการของตนเอง โครงเรื่องของท่านเปรียบเสมือนพิมพ์เขียวและบัตรบันทึกย่อเปรียบได้ดังวัสดุก่อสร้าง เครื่องไม้เครื่องมือทั้งหมดจะเป็นดังทักษะในการเขียนของท่านนั่นเอง

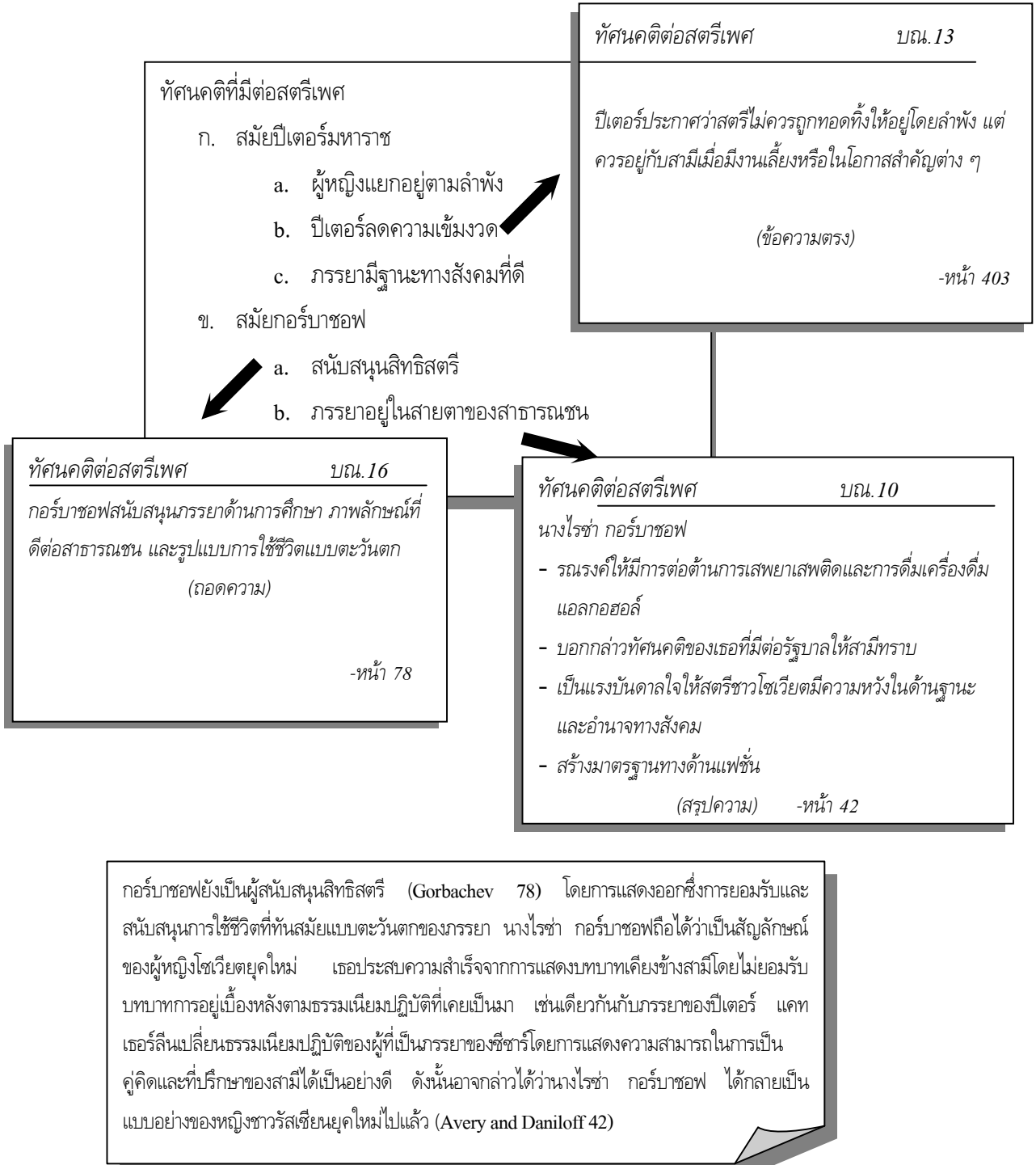
การเขียนจากโครงเรื่อง

ท่านอาจต้องการเริ่มโดยการเตรียมบัตรบันทึกย่อวางเรียงประกอบไปกับลำดับการนำเสนอของโครงเรื่อง และนอกจากในส่วนของเนื้อเรื่องซึ่งจะปรากฏในบัตรบันทึกย่อแล้ว เอกสารวิจัยของท่านควรประกอบไปด้วย บทนำและบทสรุปด้วย ซึ่งวิธีง่าย ๆ ในการเขียนบทเพิ่มเติมทั้งสองนี้คือ ให้เขียนหลังจากเสร็จสิ้นการเขียนร่างเนื้อเรื่อง หลังจากนั้นให้ท่านตัดสินใจว่าจะเขียนเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบหรือเขียนแยกเป็นส่วน ๆ ก่อน ท่านอาจไม่สามารถเขียนร่างเนื้อเรื่องของบทความทั้งหมดให้เสร็จสิ้นในคราวเดียว เช่นเดียวกันกับนักเขียนส่วนมากซึ่งมักจะใช้เวลาหลายวันในการเขียนร่างเช่นกัน

ก่อนที่ท่านจะเขียนข้อความใด ๆ ในแต่ละส่วนของโครงเรื่อง ให้อ่านบัตรบันทึกย่อสำหรับส่วนนั้นซ้ำอีกครั้ง เพื่อให้มั่นใจว่าแนวคิดที่ท่านจดไว้ มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในส่วนนั้นจริง ๆ และเมื่อ ท่านใช้ข้อมูลจากบัตรฯ ในร่างของตนเอง ให้เขียนหมายเลขบัตรฯ ในทันทีหลังข้อมูลนั้น โดยท่านจะต้องใช้หมายเลขเหล่านี้ในขั้นตอนแสดงการอ้างอิงแหล่งข้อมูล

⁸ แปลและเรียบเรียงจาก “Drafting” by *Writer’s Choice, Grammar and Composition*, New York, 2001, p.330-333.

ถึงแม้ว่าท่านจะแสดงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้นได้อย่างถูกต้องเพียงใด แต่ให้พยายามใช้สำนวนหรือถ้อยคำของตนเองให้มากที่สุด ทั้งนี้ข้อมูลในบัตรบันทึกข้อมูลหนึ่งอาจไม่สามารถใช้สนับสนุนการเขียนในข้อความหนึ่ง ๆ ของท่านได้เพียงพอ ดังเช่นในตัวอย่างข้างล่าง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลจากบัตรฯ มากกว่าหนึ่งบัตรเพื่อใช้ในการสนับสนุนเพียงข้อความเดียวในโครงเรื่อง

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ไม่มีการตัดข้อมูลจากบัตรบันทึกฯ มาใส่ไว้ในเนื้อเรื่องของการเขียนเลย ผู้เขียนได้นำข้อมูลจากบัตรบันทึกฯ ๓ ใบมาเรียบเรียงใหม่ และสามารถนำเสนอข้อมูลสนับสนุนแนวความคิดในส่วนนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ที่สำคัญขอให้ท่านสังเกตวิธีการแสดงแหล่งข้อมูลซึ่งจะต้องนำเสนอไว้ในทันทีหลังจากที่มีการนำข้อความจากบัตรบันทึกฯ มาใช้

การจัดการข้อมูล

เทคนิคที่สำคัญในการเขียนร่างฉบับแรกนั้นคือ ให้ท่านมุ่งเน้นไปยังการนำความคิดทั้งหมดของตนเองมานำเสนออย่างครบถ้วนและเป็นไปตามลำดับโดยไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำ วลี รวมถึงการสะกดต่าง ๆ ซึ่งจะถูกตรวจสอบในขั้นตอนของการทบทวนและแก้ไขฉบับร่าง (รายละเอียดในบทที่ ๓ และ ๔)

อย่างไรก็ตาม ท่านอาจจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาบางอย่างในขณะที่เขียนฉบับร่างนี้เช่นกัน โดยเฉพาะถ้าท่านพบว่าตนเองต้องการข้อเท็จจริงมาสนับสนุนแนวความคิดมากขึ้น วิธีแก้ปัญหาก็คือการกลับไปค้นหาแหล่งข้อมูลเพิ่มเติม ตารางต่อไปนี้เป็นารแสดงตัวอย่างปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมแนวทางแก้ไข

การแก้ปัญหาในฉบับร่าง	
ปัญหา	แนวทางแก้ไข
ไม่ทราบว่าจะเขียนบทอย่างไร	ให้เขียนเนื้อเรื่องของบทความก่อน ซึ่งหลังจากนั้นเสร็จสิ้นแล้ว จะพบว่าตนเองมีความเข้าใจในการนำเสนอทั้งหมด และการเขียนบทจะกลายเป็นสิ่งที่ง่ายมากทีเดียว
รู้สึกว่าความคิดถูกปิดกั้นเมื่อตั้งต้นการเขียน	ให้ล้มการเขียนบัตรบันทึกไปก่อน โดยเริ่มจากการเขียนโดยอิสระประมาณ ๑๐ นาทีเพื่อเป็นการอุ่นเครื่องโดยอาจจะเขียนสิ่งที่ตนเองทราบเกี่ยวกับหัวข้อก็ได้ หลังจากนั้นจึงค่อยกลับมาเขียนฉบับร่างต่อไป
รู้สึกว่าถูกจำกัดความคิดจากโครงเรื่อง	ในขณะที่เขียนร่าง บ่อยครั้งที่แนวความคิดใหม่จะเกิดขึ้น ให้นำความคิดใหม่นั้นมาวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วน จากนั้นให้เปลี่ยนแปลงโครงเรื่องถ้าเห็นว่าแนวคิดใหม่นั้นมีประโยชน์
ไม่สามารถเชื่อมข้อความในแต่ละตอนเข้าด้วยกัน	ให้ค้นหาแนวคิดสำคัญที่เชื่อมเนื้อหาในแต่ละตอนเข้าด้วยกัน (เนื้อหาทั้งสองตอนนั้น เหมือนกัน ต่างกัน อย่างไร) เมื่อพบแล้ว ให้ใช้แนวคิดนั้นเชื่อมเนื้อหาเข้าด้วยกัน เช่น “ในลักษณะเดียวกัน กอร์บาชอฟต้องเผชิญปัญหามากมายในลักษณะเดียวกันกับปีเตอร์มหาราช”
รู้สึกเหมือนกับว่าตนเองแค่นำเสนอความคิดของผู้อื่น	ให้เตือนตนเองว่ากำลังนำเสนอแนวคิดของตนเองโดยใช้ข้อมูลของผู้อื่นเพื่อสนับสนุนเท่านั้น

การเขียนบทนำและบทสรุป

นอกจากบทนำและบทสรุปในเอกสารของท่านจะทำงานร่วมกันเพื่อเป็นกรอบของบทความแล้ว บทนำยังเป็นสถานที่อันเหมาะสมในการที่ท่านจะนำเสนอข้อมูลพิเศษต่าง ๆ ที่ตนเองพบจากการค้นคว้า เช่น ข้อเท็จจริงที่ไม่ค่อยมีใครทราบ ถ้อยคำที่เร้าความสนใจ หรือเรื่องเล่าตลก ๆ ซึ่งท่านต้องการยกให้ผู้อ่านเห็น ส่วนในบทสรุปจะประกอบไปด้วยการนำเสนอสรุปใจความสำคัญและยังสามารถชี้ให้เห็นคำถามที่ยังต้องการการค้นคว้าต่อไป ตัวอย่างของบทนำต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้การตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในหัวข้อที่ตนเองกำลังนำเสนอ

ผู้คนรุ่นต่อไปจะทำอย่างไรเมื่อแหล่งพลังงาน เช่น แก๊สโซลีน น้ำมัน และถ่านหิน หมดไปจากโลก เหล่าผู้สนับสนุนการใช้พลังงานนิวเคลียร์อ้างว่า ถ้าปราศจากโรงงานพลังงานนิวเคลียร์ ผู้คนในอนาคตจะตกอยู่ในความมืดมิดอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์รัยที่เชอร์โนบีลคงเป็นพยานได้ถึงความเสี่ยงของการใช้พลังงานนิวเคลียร์ คำตอบของวิกฤตการณ์พลังงานจึงน่าจะอยู่ที่การค้นหาแหล่งพลังงานสำรองที่มีความปลอดภัย เช่น แสงอาทิตย์ ลม และมหาสมุทร

ท่านสามารถใช้ตารางข้างล่างเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนบทนำและบทสรุป

บทนำ	บทสรุป
ประกอบด้วยข้อความที่แสดงแนวทางการนำเสนออย่างชัดเจน	บททวนแนวทางการนำเสนอ
ดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน	บททวนใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง
แสดงให้เห็นมุมมองของผู้เขียนที่มีต่อหัวข้อนั้น ๆ	บันทึกใจความสำคัญ
นำเสนอข้อมูลซึ่งเป็นการปูพื้นฐานให้แก่ผู้อ่านในกรณีที่เป็นเรื่องซึ่งคนทั่วไปไม่คุ้นเคย	นำเสนอสิ่งที่ควรดำเนินการต่อไปในอนาคต

บทที่

การอ้างอิงแหล่งข้อมูล⁹

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่หลีกเลี่ยงหรือละเลย การให้เครดิตแก่แหล่งข้อมูลซึ่งตนเองได้นำเอาแนวคิดหรือข้อความมา นำเสนอ ผลลัพธ์ที่ตามมาคือความเสียหายอย่างร้ายแรงของบุคคลผู้นั้น ดังตัวอย่างที่เกิดขึ้นจริงในปี พ.ศ.๒๕๓๑ ผู้เข้า ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาถูกบีบบังคับให้ถอนตัวจากการแข่งขัน เมื่อถูกพบว่าข้อความ บางส่วนในสุนทรพจน์เป็นการคัดลอกมาจากนักการเมืองชาวอังกฤษ

แน่นอนที่อาจารย์ย่อมคาดหวังว่าท่านจะนำข้อมูลจำนวนหนึ่งมาใช้ไว้ในบทความ เพื่อประโยชน์ในการ สนับสนุนความคิดของตนเอง แต่ท่านต้องหลีกเลี่ยงการกระทำในลักษณะของการคัดลอกข้อมูลด้วยการแสดงว่าข้อมูลที่ ท่านนำมาลงไว้ นั้นถูกนำมาจากแหล่งใด

ลักษณะของข้อมูลที่ต้องแสดงแหล่งที่มา

การแสดงแหล่งข้อมูลที่สมบูรณ์ คือการที่เมื่อผู้อ่านพบข้อความนั้นแล้ว สามารถทราบได้ทันทีว่าเป็นข้อมูลที่ ถูกนำมาจากแหล่งใด และถ้าผู้อ่านต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนั้นจากต้นฉบับ ก็สามารถตามไปค้นหาต้นฉบับ นั้นได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้นอกจากท่านต้องแสดงแหล่งข้อมูลที่เป็นหนังสือหรือนิตยสารแล้ว ท่านยังต้องแสดง แหล่งข้อมูลในลักษณะอื่นอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็น บทเพลง บทสัมภาษณ์ บทละคร ข้อมูลออนไลน์ ข้อมูลจากซีดีรอม ตารางข้อมูล รูปภาพ หรือแม้แต่งานศิลปะต่าง ๆ

แม้ว่าท่านต้องแสดงแหล่งข้อมูลไม่ว่าจะใช้วิธีการสรุปเรื่อง ถอดความ หรือใช้ข้อความจากต้นฉบับทั้งหมด แต่ ยังมีข้อยกเว้นบางประการที่อาจไม่ต้องแสดงที่มาของข้อมูลนั้น เช่น ท่านไม่ต้องแสดงที่มาของข้อมูลที่เป็นความคิดของ ตนเองหรือความรู้ซึ่งเป็นที่ทราบทั่วไป เช่น สหประชาชาติมีสำนักงานตั้งอยู่ที่นิวยอร์ก ซึ่งเป็นข้อมูลที่สามารถพบได้จาก แหล่งต่าง ๆ และประชาชนโดยทั่วไปก็ทราบกันดี เป็นต้น

ตารางต่อไปนี้แสดงข้อมูลในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งท่านสามารถนำมาเปรียบเทียบใช้เป็นตัวอย่างในการพิจารณาว่า ข้อมูลใดต้องแสดง หรือไม่ต้องแสดงการอ้างอิง

⁹ แปลและเรียบเรียงจาก “Citing Sources” by *Writer’s Choice, Grammar and Composition*, New York, 2001, p.334-338.

ข้อความต่อไปนี้จำเป็นต้องอ้างอิงหรือไม่	
ลักษณะข้อมูล	อธิบาย
“ดูเหมือนว่าประธานาธิบดีคอร์บาชอฟจะกระตือรือร้นที่จะหยุดการเจรจาเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลง โดยต้องการให้เริ่มปฏิบัติในทันที”	ต้อง ท่าน ต้องอ้างอิงข้อความที่คัดลอกมาโดยตรง และต้องนำข้อความนั้นบรรจุไว้ในเครื่องหมายอัญประกาศ ไม่ว่าข้อความนั้นจะเป็นที่รู้จักมากเพียงใด
ระบบของสถิติในการวางแผนจากส่วนกลางเป็นเหตุให้ประเทศสหภาพโซเวียตต้องประสบกับความล่าช้าในด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม	ต้อง ท่านต้องแสดงการอ้างอิงข้อความที่ถอดมาจากข้อมูลที่เกิดจากการค้นคว้าและวิเคราะห์ของผู้อื่น
อาจจะถือได้ว่าคอร์บาชอฟเป็นนักคิดหัวก้าวหน้าเมื่อเทียบกับคนส่วนมากในยุคสมัยเดียวกัน	ไม่ต้อง ท่านไม่จำเป็นต้องแสดงการอ้างอิงข้อความซึ่งสามารถพบได้โดยทั่วไป
ทุก ๆ ปี ชาวโซเวียตเกือบหนึ่งล้านคนจะทิ้งถิ่นฐานของตนเอง เพื่ออพยพเข้าไปอาศัยในเมืองที่มีประชากรล้นเกิน โดยในปัจจุบันพบว่า มีเมืองใหญ่จำนวน ๕๒ เมือง ซึ่งมีประชากรมากกว่า ๕ แสนคน ...	ต้อง ต้องแสดงการอ้างอิงเมื่อ ท่านนำเสนอข้อมูลทางสถิติซึ่งไม่ใช่ความรู้ที่ทราบโดยทั่วไป
ระหว่างการยึดครองของมองโกล (๑๒๔๐-๑๔๙๐)...	ไม่ต้อง ช่วงเวลายึดครองของมองโกลสามารถพบได้ในหนังสืออ้างอิงเกือบทุกเล่ม
ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ทำให้เทคโนโลยีบางอย่างล้ำสมัยภายในชั่วข้ามคืน	ไม่ต้อง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นความรู้โดยทั่วไป

วิธีการอ้างอิงแหล่งข้อมูล

ท่านสามารถแสดงแหล่งข้อมูลได้ใน ๓ ลักษณะคือ เชิงอรรถ การอ้างอิงท้ายบท และการอ้างอิงแทรกซึ่งได้รับความนิยมและยอมรับอย่างแพร่หลายในแวดวงวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ทั้งนี้ ท่านต้องแสดงที่มาของข้อมูลใด ๆ ที่ท่านนำมาลงไว้ในทันที เพื่อผู้อ่านจะได้รับทราบว่าคุณได้ข้อมูลดังกล่าวไม่ได้มาจากความคิดเห็นของตัวเอง มีวิธีการง่าย ๆ คือ เมื่อท่านนำข้อมูลที่มีอยู่ในฉบับที่อ่านมาใช้นั้น ให้แทนที่ตัวเลขของบรรทัดที่นั้นด้วยข้อมูลจากบรรทัดบรรณานุกรมในหมายเลขเดียวกัน และเพื่อป้องกันการหลงลืม ควรทำเครื่องหมายกากบาทไว้บนบรรทัดข้อมูลที่ถูกใช้ไปแล้วด้วย จากนั้นนำบัตรทั้งหมดเก็บไว้เพื่อตรวจสอบอีกครั้งเมื่องานเขียนของท่านเสร็จสิ้นลง

วิธีสร้างบรรณานุกรม

สำหรับวิธีการอ้างอิงแหล่งข้อมูลในคู่มือฉบับนี้ จะเป็นการแสดงตัวอย่างของ การอ้างอิงแบบเชิงบรรณานุกรม จากหนังสือ “ภาษาวิทยานิพนธ์” ของ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยงค์ เกศเทศ ซึ่งถ้าท่านสนใจการอ้างอิงแบบอื่น ๆ ก็ สามารถค้นคว้าข้อมูลได้จากหนังสือเล่มนี้ หรือจากคู่มือเกี่ยวกับการเขียนเล่มอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่จำนวนมากในห้องสมุด

การเขียนเชิงบรรณานุกรม มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑. การเขียนเชิงบรรณานุกรมควรจัดแยกไว้จากเนื้อเรื่องในแต่ละหน้า โดยขีดเส้นขวางจากขอบซ้ายมาประมาณครึ่งหน้า เส้นขวางนี้ห่างจากบรรทัดสุดท้ายของตัวเรื่องหนึ่ง ช่วงบรรทัดพิมพ์เดี่ยว ตัวเชิงบรรณานุกรมห่างจากเส้นนี้สองบรรทัดพิมพ์เดี่ยว

๒. ระหว่างเชิงบรรณานุกรมแต่ละอัน ต้องพิมพ์ให้ห่างกันสองช่วงบรรทัดพิมพ์เดี่ยวสำหรับเชิงบรรณานุกรมภาษาไทย และหนึ่งบรรทัดพิมพ์เดี่ยว สำหรับเชิงบรรณานุกรมภาษาอังกฤษ

๓. ตัวเลขประจำเชิงบรรณานุกรมให้ยกระดับขึ้นสูงครึ่งบรรทัด พิมพ์เหนืออักษรตัวแรกของข้อความในเชิงบรรณานุกรม และให้เขียนหรือพิมพ์ติดต่อกับตัวเลขทันที

๔. ตัวเลขหรือเครื่องหมายกำกับเชิงบรรณานุกรมต้องตรงกับตัวเลข หรือเครื่องหมายที่ใช้กำกับัญประภาสหรือข้อความในเนื้อเรื่องหน้าเดียวกัน เลขกำกับเชิงบรรณานุกรมและัญประภาสนี้ให้ตั้งต้นนับหนึ่ง สอง สาม...จนจบบทนั้น ๆ

๕. ข้อความในเชิงบรรณานุกรมจะต้องให้จบในหน้าเดียว และต้องอยู่ในหน้าเดียวกับข้อความในเนื้อเรื่องที่คำชี้แจงนั้นกล่าวถึง

๖. ถ้าต้องการชี้แจงเพิ่มเติมหรือแสดงที่มาของตารางหรือภาพประกอบให้ใช้เครื่องหมายดอกจัน * ดอกเดียว สำหรับคำอธิบายข้อแรกและเพิ่มจำนวน * ขึ้นตามลำดับจำนวนข้ออธิบาย เมื่อขึ้นภาพใหม่หรือตารางใหม่ให้ใช้ * ดอกเดียวขึ้นต้นใหม่

๗. การอ้างหนังสือไว้ในเชิงบรรณานุกรมให้แสดงรายละเอียดดังนี้

ชื่อผู้แต่ง ชื่อสกุล **ชื่อเรื่อง** หน้า...

ตัวอย่าง แม้นมาส ชวลิต **การระงับรักษาและซ่อมหนังสือ** หน้า 68-71.

D.C.Miller, Beginning to Teach English, p.19.

๘. การอ้างวารสารไว้ในเชิงบรรณานุกรม ให้แสดงรายละเอียดดังนี้

ชื่อผู้แต่ง ชื่อสกุล “ชื่อบทความหรือชื่อเรื่อง” **ชื่อวารสาร** ฉบับที่ : หน้าปรากฏบทความ วันเดือน ปี
ที่วารสารนั้นออกวางตลาด ดังตัวอย่าง

สัญญา ธรรมศักดิ์ “ธรรมะครองเมือง” **ไทย-ภารต** 4: 5-7 พฤศจิกายน-ธันวาคม 2516.

Neil Belton “American Attitudes Toward the Poor,” **Current History**, 383: 1-5, July 1973.

¹⁰ บุญยงค์ เกศเทศ ภาษาวิทยานิพนธ์ หน้า 92-96.

๙. การอ้างหนังสือพิมพ์ไว้ในเชิงอรรถ ให้ลงรายละเอียดดังนี้

“ชื่อบทความ” **ชื่อหนังสือพิมพ์** วัน เดือน ปี หน้าที่ปรากฏบทความ

ตัวอย่าง

“สามทหารขึ้นราคาน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว” **เดลินิวส์** 3 ตุลาคม 2516 หน้า 1,16.

“Action on Thung Yai,” **Bangkok Post**, October 25, 1973, p.1.

๑๐. การอ้างข้อความที่ได้จากการสัมภาษณ์ ให้รายละเอียดดังนี้

ใครเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ใครเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ไหน เมื่อไร ดังตัวอย่าง

อัมพร สุขเกษม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ รัตพร ชังธาดา เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่หอสมุดวิทยาลัย วิชา

การศึกษามหาสารคาม เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2517

๑๑. ภายในหน้าหนึ่ง ๆ ถ้ากล่าววัสดุอ้างอิงใด ๆ มากกว่าหนึ่งครั้งก็ไม่จำเป็นต้องกล่าว ข้อความในเชิงอรรถซ้ำทั้งหมด ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๒ กรณีคือ

ก) กรณีที่ไม่มีเชิงอรรถที่อธิบายถึงวัสดุอ้างอิงอื่น ๆ เข้ามาค้น ในเชิงอรรถภาษาไทยให้ใช้ **ด.** และใช้ **Ibid** ในเชิงอรรถภาษาอังกฤษ (**Ibid** ย่อมาจาก **Ibidem** แปลว่าแหล่งเดียวกัน)

ข) กรณีที่มีเชิงอรรถที่อธิบายถึงวัสดุอ้างอิงอื่น ๆ เข้ามาค้นไว้ การเขียนเชิงอรรถให้เป็นดังนี้

๑) ในกรณีที่อ้างถึงวัสดุอ้างอิงเดียวกัน แต่ต่างหน้ากันให้ระบุชื่อผู้แต่งก่อนแล้วใส่คำว่า **op. cit.** (ย่อมาจาก **Opere citato**) และ **ล ด.** สำหรับเชิงอรรถภาษาไทยแล้วระบุเลขกำกับหน้า

๒) ในกรณีที่อ้างถึงวัสดุอ้างอิงเดียวกัน และหน้าเดียวกัน ให้ระบุชื่อผู้แต่งก่อนแล้วใส่คำว่า **Loc. cit.** (ย่อมาจากภาษาละติน **Loco citato**) สำหรับเชิงอรรถภาษาอังกฤษ และ **น ด.** สำหรับเชิงอรรถภาษาไทย

ตัวอย่างการเขียนเชิงอรรถที่ใช้ **ด. Ibid ล ด. op. cit. น ด. Loc. cit.**

¹ลมูล รัตตากร **การใช้ห้องสมุด** หน้า 5.

²ด.

³สุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์ **บรรณารักษศาสตร์เบื้องต้น** หน้า 4.

⁴ด. หน้า 6.

⁵กำธร สติกรกุล “ปัญหาการจัดพิมพ์หนังสือในประเทศไทย” **ห้องสมุด** 6(16): 491-516

พฤศจิกายน-ธันวาคม 2515

⁶Louis Shores, **Basic Reference Source**, pp.6-8.

⁷Ibid. p.10.

⁸ลมูล รัตตากร **ล ด.** หน้า 10.

⁹Louis Shores, **op. cit.** p.20.

¹⁰ลมูล รัตตากร **น ด.**

¹¹Louis Shores. **Loc. cit.**

๑๒. ถ้าเป็นไปได้ควรจะต้องบอกให้ทราบถึงแหล่งเดิม (Original Source) ของวัสดุอ้างอิงนั้น ๆ เสมอ ถ้าไม่
อาจหาแหล่งเดิมได้จึงอ้างแหล่งรอง (Secondary Source) ไว้ในเชิงอรรถ โดยใช้คำว่ามาจาก หรือ Citing และให้เขียน
คำว่า “ของ” หรือ “by” ไว้หน้าชื่อผู้แต่ง ข้อความทั้งหมดตั้งแต่อ้างอิงมาให้ใส่ไว้ในวงเล็บดังตัวอย่าง

¹หลวงวิจิตรวาทการ ประวัติศาสตร์สากล หน้า 53 (อ้างอิงมาจาก **ประชุมพงศาวดารภาค 2**
หน้า 16 ของสมเด็จพระยาตำราจราชานุภาพ)

²Florence Damon Cleary, Blueprint for Better Reading, School
Programs for Relating Skill and Interest in Reading, pp. 82-83 (Citing
Children Learn to Read pp.282-285 by David H.R.)

การทบทวนแก้ไขและนำเสนอ¹¹

เจนเซน เหล่านักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย คีตกีชาวอเมริกันนามว่า เอซรา พาวด์ ใช้กระบวนการทบทวนแก้ไข เพื่อให้ได้ผลงานที่เต็มไปด้วยคุณค่า เอซราเล่าถึงแรงบันดาลใจของตนเองเมื่อได้เห็นฝูงชนในปารีสยื่นรอการมาของรถใต้ดินที่ซานซาลา เขาต้องทำงานอย่างหนักเพื่อค้นหาถ้อยคำที่ไพเราะเพียงพอต่อการสาธยายอารมณ์ที่wabเข้ามาในจิตใจ โดยการเขียนบทกวีถึง ๓๐ บรรทัดเพียงเพื่อทำลายมันลงไป ในปีต่อมา ขณะที่ยังคงค้นหาถ้อยคำที่ต้องการ เอซราเขียนบทกวีจำนวน ๑๕ บรรทัด ซึ่งหลังจากได้ทบทวนแก้ไขแล้ว ความพอใจของเขาสรุปได้ออกมาเพียงแค่ประโยคที่ว่า:

The apparition of these faces in the crowd;

Petals on a wet, black bough.

ถึงแม้ว่าจะสั้นสักเพียงใด กวีบทนี้กลับได้รับการยอมรับว่า สามารถสื่อให้เห็นถึงความมหัศจรรย์และอารมณ์ของเอซรา พาวด์ได้ดีกว่ากวีบทอื่นที่ยาวกว่าของเขา

แน่นอนว่าการเขียนบทกวีมีความแตกต่างจากการเขียนบทความวิชาการ แต่สำหรับจุดมุ่งหมายของกระบวนการทบทวนแก้ไขนั้น ไม่มีข้อแตกต่างแต่อย่างใด จากรายละเอียดดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ ๓ และ ๔ จุดมุ่งหมายของการทบทวนคือ ให้ผู้เขียนได้คิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของบทความในภาพรวม ท่านอาจต้องการเปลี่ยนแปลงตอนใดตอนหนึ่ง หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง โดยการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือเป็นไปตามลำดับขั้นตอนมากขึ้น หลังจากนั้น ให้มองไปที่การพัฒนารายละเอียด บางแนวคิดต้องมีข้อมูลสนับสนุนมากกว่าเดิมในขณะที่บางข้อมูลที่ไม่เป็นประโยชน์ต้องพิจารณาตัดทิ้งไป ท้ายสุดคือพิจารณาในด้านรูปแบบการนำเสนอและการเลือกใช้ถ้อยคำ การทบทวนของท่านควรจะขยายแนวคิดของตนเองและปรับปรุงความลื่นไหลและความต่อเนื่องของการเขียน เพื่อให้สัมพันธ์กับความมุ่งหวังของผู้อ่านและจุดประสงค์ของตัวเอง

¹¹ แปลและเรียบเรียงจาก “Revising, Editing and Presenting: A Model Paper” by *Writer’s Choice, Grammar and Composition*, New York, 2001, p.340351.

การทบทวนแก้ไข

ขั้นตอนแรกในการพิจารณาแก้ไขฉบับร่างคือ ให้ ท่านวางทิ้งไว้สักวันหรือสองวัน ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะทำให้ท่านเห็นภาพของสิ่งที่ต้องการนำเสนอได้ชัดเจนขึ้น อันจะเป็นผลให้ท่านสามารถนำเสนอผลงานได้ตรงตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และเมื่อเวลาผ่านไปตามที่กำหนด ให้ท่านกลับไปอ่านงานเขียนของตนเองซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ในการอ่านซ้ำครั้งแรก ให้ตรวจสอบว่าได้นำเสนอข้อมูลตามที่วางโครงเรื่องไว้ครบถ้วนหรือไม่ ขณะที่การอ่านครั้งต่อ ๆ ไปจะมุ่งเน้นการตรวจสอบไปยังส่วนต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน เริ่มจากตรวจสอบองค์ประกอบในภาพรวม จากนั้นจึงพิจารณาตรวจสอบในส่วนของรายละเอียด เช่น การเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม เป็นต้น

ก่อนการพิจารณาทบทวนแก้ไข ท่านอาจให้เพื่อน ๆ ช่วยกันอ่านงานของตนเอง เนื่องจากการใช้ “ตาใหม่” จะทำให้เห็นข้อบกพร่องในมุมมองที่ต่างออกไปจากผู้เขียน โดยเฉพาะในจุดที่มีเนื้อหาไม่ชัดเจนหรือบางบริเวณที่แนวความคิดต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ท่านอาจใช้คำถามในตารางข้างล่างในการเริ่มต้นพิจารณาทบทวนผลงานของตนเองโดยถ้าพบความมีความยาวมาก ท่านอาจต้องแบ่งเนื้อหาออกเป็นส่วนย่อย ๆ แล้วค่อยทบทวนส่วนย่อยนั้น ซึ่งน่าจะเป็นวิธีการที่ดีกว่าการทบทวนเนื้อหาทั้งหมดในครั้งเดียว

แนวทางการทบทวนแก้ไขเอกสารวิจัย
<p>๑. แนวความคิดหลักสนับสนุนถ้อยแถลงหรือไม่ ให้มองหาจุดที่การเชื่อมต่อระหว่างแนวคิดหลักและถ้อยแถลงไม่มีความเด่นชัด และวงกลมไว้</p>
<p>๒. จะปรับปรุงลำดับการนำเสนอแนวคิดได้อย่างไร ให้ใช้การทดลองโดยการทำสำเนาบทความของตนเอง จากนั้นให้ตัดออกเป็นชิ้น ๆ แล้วสลับตำแหน่งกัน ดูว่าตำแหน่งที่เปลี่ยนไปทำให้สามารถนำเสนอแนวคิดได้สั้นไปหรือยาวขึ้นหรือไม่</p>
<p>๓. มีใจความสำคัญใดต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ให้คิดว่ามีสิ่งใดบ้างที่ผู้อ่านน่าจะไม่ทราบ ให้มองหาแนวคิดที่ต้องแสดงข้อมูลเพิ่มเติม จากนั้นให้วงกลมไว้</p>
<p>๔. มีรายละเอียดใดบ้างที่ต้องขยายความ ตัดออก หรือทำให้ชัดเจนขึ้น ให้คิดถึงสิ่งที่ผู้อ่านต้องการทราบหรือต้องการอ่านเพื่อความมั่นใจในแนวคิดของเรา มองหารายละเอียดซึ่งต้องการการปรับปรุงโดยให้ขีดเส้นใต้ไว้ รวมทั้งขีดฆ่ารายละเอียดที่ไม่จำเป็นออกไป</p>
<p>๕. มีส่วนใดในบทนำที่จะทำให้ผู้อ่านต้องการอ่านส่วนที่เหลือทั้งหมดของบทความ ให้พิจารณาบททบทวนบทนำจนได้คำตอบของคำถามนี้</p>
<p>๖. มีส่วนใดของการเชื่อมต่อระหว่างตอนที่สามสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้บ้าง ให้มองหาบริเวณที่ใช้คำเชื่อมระหว่างตอนควรได้รับการปรับปรุง และให้ขีดเส้นใต้ไว้</p>

๗. มีประโยคใดสามารถทำให้กระชับหรือลดคำฟุ่มเฟือยลงได้บ้าง หรือมีคำใดบ้างที่ยังไม่สามารถแสดงถึงแนวคิดของเราได้อย่างชัดเจนเท่าที่ควรจะเป็น
 ให้ทำเครื่องหมายไว้ข้าง ๆ คำหรือประโยคซึ่งต้องปรับปรุง มองหาจุดที่เราสามารถเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยคเพื่อให้บรรลุซึ่งผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการ

๘. มีการสรุปแนวคิดหลักและกล่าวย้ำถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนบทความนี้หรือไม่
 ให้มุ่งทบทวนบทสรุปจนกระทั่งมีการปฏิบัติตามข้อนี้อย่างครบถ้วน

ต่อไปนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งในขั้นตอนทบทวนและแก้ไขของผู้เขียน “จักรพรรดิและผู้ตรวจการ” ซึ่งมีลักษณะและแนวทางที่ไม่แตกต่างจากตัวอย่างในบทก่อน ๆ

เช่น ยานอวกาศ

สภาพโซเวียตแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งของเทคโนโลยีสมัยใหม่ ในบางด้าน สภาพโซเวียตมีความเท่าเทียม แต่ไม่มากไปกว่าประเทศตะวันตกหลายประเทศ ยานอวกาศเป็นตัวอย่างไม่ดี โซเวียตเป็นประเทศแรกที่สามารถปล่อยดาวเทียมติดต่อกับสถานี “สปุตนิก” ไปในอวกาศ และถือว่าเท่าเทียมกับสหรัฐฯ ในการแข่งขันเพื่อส่งมนุษย์ไปยังดวงจันทร์ ในเวลาเดียวกัน ประเทศยังคงขาดซึ่งระบบโทรศัพท์ที่ทันสมัย โครงสร้างของระบบภายในโซเวียตทำให้ขาดโอกาสความเป็นไปได้ในการติดตามความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีด้วยเหตุที่ว่าความยากลำบากและแรงกระตุ้นและแรงจูงใจในการพัฒนาซึ่งแนวคิดใหม่ดังนั้น

เหล่าประเทศตะวันตกและ

✓ สภาพโซเวียตจึงต้องพึ่งพาประเทศสหรัฐฯ ๖ ญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร เยอรมัน และประเทศตะวันตกอื่น ๆ ในการให้การสนับสนุนสิ่งเหล่านี้ และนี่ไม่ใช่สิ่งใหม่ในประวัติศาสตร์ของรัสเซีย...

เป็นข้อความที่น่าสนใจ แต่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ

ใช้คำที่ไม่เจาะจง เช่น ทั่วไป บ่อยครั้ง บางครั้ง ให้น้อยที่สุด

การนำเสนอ

หลังจากที่เอกสารวิจัยได้รับการตรวจทานด้วยการอ่านซ้ำไปมาหลายรอบแล้ว ให้ท่านทำการอ่านตรวจอีกครั้งเพื่อหาคำผิด คำตกหล่น รวมทั้งคำเชื่อมโยง และสุดท้ายคือ การตรวจทานความถูกต้องของการอ้างอิงซึ่งท่านสามารถตรวจสอบได้จากบัตรบรรณานุกรมที่จัดทำไว้

การตรวจสอบขั้นสุดท้าย

- มีข้อความใดตกหล่นหรือไม่
- มีความผิดพลาดจากการพิมพ์หรือไม่
- ถูกหลักไวยากรณ์หรือไม่
- มีคำใดที่สะกดผิดหรือไม่
- ให้คำอธิบายหรือนิยามสำหรับคำศัพท์ใหม่แล้วหรือไม่
- ข้อความในเอกสารได้แสดงการอ้างอิงอย่างครบถ้วนหรือไม่

ตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นข้อความบางส่วนจากต้นฉบับจริงของผู้เขียนเรื่อง “จักรพรรดิและผู้ตรวจการ: ปิตุโอรมหาราช มิคาคิล กอร์บาซอฟ และความทันสมัยของประเทศรัสเซีย” ซึ่งในที่นี้ขอขอให้ท่านศึกษาถึงการนำเสนอข้อความแนวคิดในบทนำ การอ้างอิงข้อความที่นำมาจากแหล่งข้อมูลในเรื่อง และการสรุปที่ประทับใจ

จักรพรรดิและผู้ตรวจการ:

ปิตุโอรมหาราช มิคาคิล กอร์บาซอฟ
และความทันสมัยของประเทศรัสเซีย

ปิตุโอรมหาราชและมิกาคิล กอร์บาซอฟคือสองนักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์รัสเซีย บุรุษทั้งสองได้รับผิดชอบสังคมที่เสื่อมถอยจากระบบราชการที่ล้าหลังอันยากที่จะปรับปรุง ด้วยบุคลิกลักษณะและความต้องการที่จะปฏิรูปให้ประเทศรัสเซียมีความทันสมัยที่คล้ายคลึงกัน โดยถึงแม้ว่าปิตุโอรจะสามารถดำรงอำนาจเหนือนโยบายของประเทศอย่างเด็ดขาด ในขณะที่กอร์บาซอฟกลับตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความคิดเห็นจากชาวตะวันตก และถึงแม้ว่าบ่อยครั้งที่ปิตุโอรมหาราชและมิกาคิล กอร์บาซอฟใช้วิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน แต่จิตใจแห่งการปฏิรูปและจุดมุ่งหมายในการนำพาประเทศรัสเซียไปสู่ความทันสมัยของทั้งสองมีความเหมือนกันอย่างยิ่ง

จากสภาวะการณ์ในประเทศรัสเซียและการปฏิรูปที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผู้นำทั้งสองอยู่ในอำนาจนั้น แสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันในหลายด้าน ประการแรกซึ่งไม่น่าแปลกใจเลยคือ บุคลิกลักษณะบางอย่างซึ่งทั้งสองมีเหมือนกันปิตุโอรมหาราช (๑๖๘๒-๑๗๒๕) บุรุษซึ่งเต็มไปด้วยพลังและความกระตือรือร้น เปลี่ยนแปลงรัสเซียจากความถดถอยไปสู่ความเป็นประเทศที่เท่าเทียมกับประเทศตะวันตกทั้งหลาย¹ ความตั้งใจอย่างทรหดของพระองค์ได้กลายเป็นแรงผลักดันในการเปลี่ยนแปลงในรัสเซียระหว่างศตวรรษที่ ๑๘ ในขณะที่นายกอร์บาซอฟ (๑๙๓๑-ปัจจุบัน) ได้แสดงออกถึงความต้องการอย่างแรงกล้าในการปฏิรูปดั่งที่ ไท่แมกกาซิน ได้บันทึกไว้ว่า “กอร์บาซอฟแสดงความกระตือรือร้นที่จะหยุดพุดถึงการเปลี่ยนแปลงโดยต้องการเริ่มต้นทำให้เป็นจริงเสียที่”²

ข้อความแสดงแนวคิดทำให้ผู้อ่านสามารถทราบสมมติฐานในเรื่อง

การอ้างอิงสำหรับข้อความที่มาจากสรุป (ไม่มีเครื่องหมายอัญประกาศ)

การอ้างอิงสำหรับข้อความที่คัดลอกมาโดยตรง ต้องใส่ไว้ในเครื่องหมายอัญประกาศ

.....

การปฏิรูปของปีเตอร์มหาราชและมิกอิล กอร์บาชอฟ สะท้อนให้เห็นถึงเป้าหมายและความปรารถนาที่ต้องการเห็นรัสเซียเป็นประเทศที่มีความเจริญเทียบเท่ากับอารยประเทศในยุคของตนเอง ทั้งจักรพรรดิและประธานาธิบดีได้เผชิญกับปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศตกด้อยอย่างรุนแรง และบุรุษทั้งสองได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก โดยมีสิ่งที่แตกต่างคือ ความได้เปรียบจากอำนาจที่มีอยู่อย่างเบ็ดเสร็จของปีเตอร์ ในขณะที่กอร์บาชอฟต้องต่อสู้กับฝ่ายค้านในโพลิตบูโรและประชาชนชาวโซเวียตด้วยวิธีการนุ่มนวลและประนีประนอมมากกว่าปีเตอร์ เวลาเท่านั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าบุรุษท่านใดนำรัสเซียไปสู่ความรุ่งโรจน์มากกว่ากัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอนในปัจจุบันคือ “ปีเตอร์มหาราช ๔๓ ปีของการเป็นจักรพรรดิ เปลี่ยนแปลงรัสเซีย มิกอิล กอร์บาชอฟ จำต้องอยู่ในอำนาจให้นานเกือบเท่ากัน เพื่อที่จะทำสิ่งที่เหมือนกัน”¹⁹

ประโยคส่งท้ายที่ดีจะทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ

¹“Peter I.” *Britannica Online*. Vers. 99-1. 1994-1999. Encyclopaedia Britannica. 29 Mar.2000
<http://www.britannica.com/bcom/eb/article/5/0,5716,115075+1,00.html>.

²J. Moody, “Back to Work, Comrades.” *Time* 17 May 1987: 41.

¹⁹ D. Franklin, “The Soviet Economy.” *The Economist* 9 Apr.1988: 48-49.

การแสดงเชิงอรรถไว้ด้านล่างของหน้ากระดาษ โดยข้อความที่ ๑ ผู้เขียนนำข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ส่วนข้อความที่ ๒ นำข้อมูลมาจากแม่กาจีน